

Giới thiệu Yêu Em, Em Biết Không!

Sau khi ăn xong, Bùi Tử Nghị cùng Kỳ Xảo An đi tới vườn hoa, thật ra thì do cô một mực đòi đi theo anh... đã nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn bám theo anh như một cái đuôi, cô thích đi theo anh, còn anh thì lại không nói gì.

Nhìn lúm đồng tiền đáng yêu của cô, khuôn mặt xinh đẹp khiến người khác nín thở, cô bé này đã trưởng thành, đã không phải là cô nhóc khi bé kia nữa, nhất định cô không biết cô luôn luôn có thể tác động tới tim anh, để cho anh cảm giác được tim của anh khi thì đập quá nhanh khi thì quên cả đập.

Nhưng mà nhất định cô không hiểu, cô sẽ không hiểu... cô khiến anh cảm thấy vô lực và thất bại.

Truyện hay - Yêu Em, Em Biết Không nói về tình đơn phương mang một niềm hạnh phúc khó tả nhưng nó cũng chỉ là niềm vui từ một phía, chẳng ai biết được tình yêu đơn phương của anh như thế nào cả.

Anh vẫn hy vọng từng ngày, vẫn đứng xa trông ngóng về hình bóng ấy, từng cử chỉ, từng ánh mắt cũng làm con người anh cảm thấy run lên vì vui sướng.

Nhưng có khi con tim như bị bóp nghẹt lại, ai có thể đem tình yêu đến với cuộc đời anh?

Mời độc giả theo dõi tựa truyện ngôn tình hiện đại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mở đầu

Đã nhiều năm trôi qua, đứa bé cũng dần dần lớn lên, nhiều năm qua nhà họ Kỳ ở trong khu nhà cao cấp càng lúc càng náo nhiệt, Kỳ Văn Hào và Tạ Thi Âm lại có thêm ba đứa con trai.

Con người cũng thay đổi theo năm tháng, người khỏe mạnh cũng già đi, nhưng người một nhà vẫn gắn bó như cũ.

Mà cô bé Kỳ Xảo An kia, mặc dù thân thể lớn lên thành "người lớn", nhưng tâm lý của cô vẫn là một cô bé, vẫn là bảo bối mà cha mẹ và mấy em trai thương yêu nhất, cũng là người mà mọi người không thể bỏ xuống được.

Mặc dù Kỳ Xảo An đã hai mươi lăm tuổi, thoát nhìn bề ngoài giống như những cô gái bình thường khác, nhưng khi còn bé do một lần bị bệnh dẫn đến não bị tổn thương, trí tuệ chậm phát triển, mặc dù đã trưởng thành, nhưng trí tuệ và năng lực chỉ dừng ở năm mười tuổi.

Nhà họ Kỳ đường đường là một gia đình giàu có nhưng lại có một người như vậy, người ngoài nghe thấy không khỏi thờ dài, muốn an ủi, nhưng chỉ cần là người nhà họ Kỳ, thì họ nhất định sẽ nói "Nhiều chuyện!"

Mặc kệ Xảo An là như thế nào, cô vĩnh viễn là bảo bối của cả nhà, vĩnh viễn có nụ cười sáng lạn hồn nhiên, có can đảm và lòng hiếu kỳ, thậm chí cô luôn khiến mọi người nhức đầu không thôi, nhiều lúc không biết nên trách cứ hay nên khen ngợi?

Buổi chiều gió thổi nhẹ, gió lạnh thổi qua sân nhà, thổi vào phòng khách to lớn củ nhà họ Kỳ.

Hôm nay là ngày nghỉ, khó khăn lắm mọi người mới đều ở nhà, người giúp việc mang bàn đến sân để cho cả gia đình ông bà chủ uống trà chiều, hưởng thụ gió thổi nhẹ nhẹ.

Mọi người rất bận rộn, chỉ thấy Kỳ Xảo An ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, ánh mắt chuyển tới chuyển lui, lúc thì nhìn ra cửa cổng lúc lại nhìn em ba ngồi bên cạnh.

Cũng vì sợ Xảo An chạy lung tung, cho nên cậu em thứ ba luôn luôn nghiêm túc của cô chịu trách nhiệm giám thị cô.

Mặc dù Kỳ Xảo An là chị cả, nhưng mà người em trai trước mặt nhỏ hơn cô gần mười tuổi, luôn coi cô giống một người em gái.

Trên thực tế, không chỉ có mình cậu em này, ngay cả hai người em trai khác của cô cũng coi cô như em gái mà chăm sóc, bảo vệ, những bé trai này đều

cam tâm tình nguyện trợ giúp gánh vác trách nhiệm này lên vai, chăm sóc người chị chậm phát triển trí tuệ này, một câu oán hận họ cũng không có, đã là tay chân (chỉ anh chị em trong gia đình), thì nên như thế.

Nhưng mà Kỳ Xảo An thì thảm rồi, trước kia là ba và mẹ trông coi cô, hiện tại cả ba người em trai cũng trông coi cô, làm cô muốn chạy đi chơi cũng không được.

"Tiểu Tiếp..." Cô làm nũng nói, đáng vẻ giống như không thể ngồi yên được nữa.

Nhưng mà người trước mắt nhỏ hơn cô rất nhiều tuổi, cậu con trai chỉ mới vừa lên cấp ba chỉ liếc nhìn cô một cái, giọng nói quá thực so với ba thì càng giống ba hơn. "Ngoan ngoan ngồi im! Không cần suốt ngày nghĩ muốn đi chơi."

"Người ta... Không phải là muốn đi chơi..." Queen -

"Thôi nào, ngoan một chút đi."

Kỳ Xảo An bấu môi nhìn về phía cổng, cô muốn chạy ra khỏi cổng... chờ chút nữa anh sẽ đến đây... thật lâu rồi anh chưa đến...

Nhưng vào lúc này, bên trong nhà vọng ra tiếng gọi, muốn người đang giám thị Kỳ Xảo An vào giúp đỡ; cậu đứng lên, trước khi đi vẫn không quên nhìn Kỳ Xảo An ân cần dạy bảo một phen. "Chị, không được chạy lung tung đó! Nếu chị lại chạy đi khiến ba và mẹ không tìm được chị, mẹ sẽ khóc đó!" Nói xong mới đi vào nhà.

Kỳ Xảo An bấu môi nhìn trái lại nhìn phải, cô chỉ nghĩ đơn giản rằng thời cơ đã đến, bây giờ không chạy thì còn đợi lúc nào nữa?

Quả nhiên chỉ trong chớp mắt, Kỳ Xảo An liền rời khỏi ghế, chạy mất dạng.

Chẳng bao lâu sau, mọi người trong nhà họ Kỳ đi ra ngoài, chuẩn bị hưởng thụ thời gian dùng trà chiều... Đây là thời gian của cả nhà, cũng là thói quen của họ, mỗi tuần sẽ chọn một ngày nghỉ, mọi người quây quần bên nhau tâm sự, uống trà, và ăn bánh ngọt Tạ Thị Âm làm, cùng nhau chia xẻ những việc thường gặp trong cuộc sống.

Quan trọng hơn là, khiến bọn nhỏ cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Kỳ Văn Hào đi bên cạnh bà xã của mình, giúp bà nướng bánh ngọt ra, những công việc này họ sẽ không cần người giúp việc, mà tự mình làm.

Gia đình tụ hội, niềm vui là tự mình chuẩn bị, nếu để người khác giúp đỡ thì không còn ý nghĩa nữa rồi.

Hai vợ chồng vẫn cười nói với nhau, mấy người con trai cũng chen vào mấy câu, nhưng ánh mắt của họ đều tập trung vào cái bàn trong sân, mọi người cũng không nói ra điều này.

Kỳ Văn Hào nhíu mày, "Tiểu An đâu rồi?"

Tạ Thị Âm nhìn xung quanh, gió vẫn tiếp tục thổi, nhưng bà lại không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, đáng yêu của con gái. "Tiểu Tiếp, không phải bảo con ở đây trông chị sao?"

Về mặt của cậu con trai gọi là Tiểu Tiếp kia liền cứng ngắc, quả nhiên là không biết nên nói gì. Cô gái này, không đúng! Người này đúng là con nít mà! Đã bảo đừng chạy lung tung rồi mà lại không chịu nghe, bây giờ không biết đã chạy đi đâu rồi! "Con... Có dặn chị ấy không được chạy lung tung rồi..." Sau đó liền hô to, "Kỳ Xảo An, chị ra đây cho em!"

Con trai lớn nhà họ Kỳ nhìn xung quanh, suy nghĩ một chút, rồi nói với ba mẹ: "Ba, mẹ, con đoán là chị... lại chạy ra cổng nữa rồi!"

Kỳ Văn Hào nhìn con trai, "Sao con biết?"

"Hôm nay là ngày anh Từ Nghị giải ngũ! Anh Từ Nghị sẽ phải đến nhà chúng ta, chắc chắn là chị đang đợi anh ấy!" Anh phân tích rất rõ ràng.

"Khó trách! Khó trách không biết tại sao hôm nay chị ấy lại như vậy, ngồi cũng không yên."

"Thì ra là anh Từ Nghị muốn đến!"

Tạ Thị Âm và chồng liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ cười khò, đứa nhỏ này, nhiều năm qua cũng chỉ biết mỗi mình Bùi Từ Nghị, mà người Tiểu An thường nghĩ đến cũng chỉ có đứa bé trai kia.

Có lẽ Tiểu An không hiểu, nhưng họ đứng bên cạnh xem thì có thể nhận thấy được chân tình.

Tạ Thị Âm đặt đồ trong tay xuống, đi về phía cửa cổng, nhẹ nhàng kéo cửa ra, quả nhiên nhìn thấy con gái đang ngồi trên ghế đá. "Tiểu An."

Kỳ Xảo An vừa quay đầu lại đã nhìn thấy mẹ, cười cười tỏ vẻ xin lỗi, "Mẹ."

"Con gái ngốc, nhanh vào thôi."

"Nghị Nghị muốn tới..."

Nhẹ nhàng đi lên cầm lấy tay con gái, "Nếu như Từ Nghị đến, nó sẽ nhấn chuông! Mau vào, mẹ chải đầu cho con, tóc bị gió thổi bay loạn hết cả rồi, nếu để Từ Nghị thấy sẽ ngượng ngùng."

Kỷ Xảo An cười cười, nhiều năm qua vẫn là nụ cười rục rờ này, cô vui đầu vào lòng mẹ làm nũng giống như khi còn bé.

Có lúc Tạ Thi Âm sẽ nghĩ, nếu như con gái trưởng thành sẽ mất đi nụ cười đáng yêu này, vậy thì không lớn cũng là một ân huệ ông trời ban cho Tiểu An, làm cô vĩnh viễn có thể giữ được nụ cười đơn thuần.

Dắt con gái vào ngồi lên ghế, Tạ Thi Âm chải đầu giúp cô.

Tóc Xảo An mềm mại lại thẳng, cộng thêm làn da trắng như tuyết cùng với khuôn mặt thanh thản, Tiểu An thật sự là một cô gái rất đẹp.

Không có đáng tiếc, Tạ Thi Âm và Kỷ Văn Hào vẫn không nói đáng tiếc, họ tin Tiểu An may mắn có được vẻ đẹp như vậy, cũng có một tấm lòng lương thiện.

Kỷ Văn Hào cười cười nói với con gái: "Tiểu An còn chạy ra cửa chờ Từ Nghị nữa, vậy thì ba sẽ ghen đó!"

"Ba ba..." Tiểu An vừa cười và kêu ba.

Con trai lớn nhà họ Kỷ cũng nói: "Đúng vậy, em cũng sẽ ghen."

Con trai thứ hai cũng nói: "Em cũng như vậy!"

"Em trai..."

Nhưng mà sắc mặt của cậu con trai út xanh mét, "Em sẽ không ăn dấm, em sẽ nổi giận. Kỷ Xảo An, em đã nói chị không được chạy lung tung!"

Kỷ Xảo An vội vàng xin lỗi, khoanh tay trước ngực nói: "Chị xin lỗi..."

Tạ Thi Âm cười cười, giúp con gái cột tóc, rồi ngồi xuống bên cạnh, "Được rồi, không sao rồi! Tiểu An, em trai rất quan tâm con! Lần sau không nên như vậy nữa, nếu không mọi người sẽ lo lắng."

"Con xin lỗi..."

Bầu không khí liền nóng lên, mỗi người đều trò chuyện thật vui, còn Tiểu An thì ngồi một bên vừa ăn bánh ngọt trên bàn vừa nghe mọi người nói chuyện, có nhiều lúc cô nghe không hiểu mọi người đang nói gì, trải qua nhiều năm học tập, cô cũng đã học xong rất nhiều kỹ năng sống, cũng nghe hiểu được một số việc đơn giản trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày, còn những chuyện "sâu" hơn thì cô không có cách nào hiểu được.

Nhưng cô vẫn thấy vui vẻ, có thể ở cùng với mọi người, nhìn ba và em trai nói chuyện, nghe mẹ dặn dò và thương yêu, cô cảm thấy mình thật vui vẻ.

Chẳng qua là thỉnh thoảng ánh mắt cô lại liếc nhìn ra ngoài cổng, chờ bạn tốt đã quen biết thật nhiều năm - Bùi Từ Nghị.

Mỗi lần đến Bùi Từ Nghị sẽ mang cho cô một cây kem, lúc mới bắt đầu là cô chờ cây kem mà anh mang đến, sau đó cô cũng không biết rốt cuộc là mình chờ cái gì?

Là kem, hay là anh?

Vấn đề này, cô cũng không biết...

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên, mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, cái gì cũng chưa thấy được, đã thấy Kỷ Xảo An lao ra ngoài tốc độ giống như viên đạn bay ra khỏi nòng súng, quả thực là rất nhanh.

Con trai thứ ba lắc đầu cười khỏ, "Xem ra cả nhà chúng ta gộp lại cũng không bằng anh Kỷ rồi!"

Kỷ Văn Hào nhún mày, "Đó là các con, chứ người Tiểu An yêu thích nhất chính là ba."

Tạ Thi Âm cười cười, vỗ vỗ chồng, đã nhiều năm rồi, chồng bà vẫn rất bảo vệ con gái, tình huống tranh thủ tình cảm như thế này cũng thường hay gặp.

Kỷ Xảo An mở cửa, ngoài cửa quả nhiên là Bùi Từ Nghị, cô vui mừng đến nỗi xém nhảy dựng lên; mà Bùi Từ Nghị nhìn thấy cô, ban đầu sắc mặt căng thẳng sau đó đôi môi cũng nở nụ cười dịu dàng.

"Nghị Nghị..."

"Sao vậy? Em tìm anh hay tìm kem của anh?"

"Nghị Nghị, muốn ăn lạnh lạnh..."

Bùi Tử Nghị cười lắc đầu, lấy kem trong túi đưa cho cô, nhìn cô đứng ngay tại chỗ bóc kem ra rồi cắn một miếng lớn, nụ cười trên mặt càng sâu.

Anh chỉ biết khi anh buồn phiền, chỉ cần nhìn thấy cô thì mọi phiền não đều tiêu tan hết.

Chẳng qua là vấn đề vẫn không có cách giải quyết!

Kỷ Xảo An chủ động kéo tay Bùi Tử Nghị, mà Bùi Tử Nghị cũng không cảm thấy lạ... Từ nhỏ đến lớn, hình như từ lúc họ biết nhau đến giờ, thường có rất nhiều hành động thân mật như vậy.

Cô thích, anh liền tiếp nhận, giống như không nghĩ đến có cái gì không đúng.

Vào sân, nhìn thấy toàn bộ người nhà họ Kỷ đang ngồi trên ghế ở trong sân, Bùi Tử Nghị liền chào hỏi mọi người. "Con chào bác trai, bác gái."

"Tử Nghị, đã lâu không gặp."

"Anh Bùi, cuối cùng cũng được giải ngũ rồi à!"

Bùi Tử Nghị cười cười, "Đúng vậy, đếm xong bánh bao, cuối cùng cũng tự do."

Kỷ Văn Hào nhìn người đàn ông này, lúc trước một đám nhóc loay choay nhưng bây giờ thẳng nhóc đã trưởng thành, cao lớn đẹp trai là một người đàn ông thành thực, không khỏi cảm thán thời gian trôi qua nhanh.

Lại nhìn con gái mình đang đứng cạnh cậu ta, Kỷ Văn Hào càng cảm khái... ông từng nghĩ sẽ gả con gái mình cho Bùi Tử Nghị, nhưng mà đứa bé lớn lên, tương lai cũng sẽ thay đổi, ông không đủ khả năng khống chế.

Tạ Thi Âm nhìn con gái, "Tiểu An, để Tử Nghị ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

Kỷ Xảo An vội vàng buông tay Bùi Tử Nghị ra để anh ngồi xuống, mình thì ngồi sát bên, cứ như vậy Bùi Tử Nghị gia nhập hàng ngũ nói chuyện cùng người nhà họ Kỷ.

Rất lâu rồi Bùi Tử Nghị đã có cảm giác mình thích nhà họ Kỷ hơn, anh thích không khí nơi này, cũng thích cô bé này, nhưng hiện tại anh lại tiến thoái lưỡng nan, rất khó lựa chọn, lại không biết nên lựa chọn nên như thế nào.

Cô bé này, hiểu không?

"Tử Nghị, hôm nay ở lại ăn tối đi!"

"Dạ, con cảm ơn."

Trong ánh mắt Bùi Tử Nghị giống như đang suy nghĩ điều gì đó, có lẽ Kỷ Xảo An không nhìn ra, dù có nhìn ra cũng không hiểu, nhưng những người còn lại của nhà họ Kỷ đều phát hiện ra.

Bữa tối hôm đó, Bùi Tử Nghị cùng ăn với mọi người trong nhà họ Kỷ, thỉnh thoảng cũng cười nói, bầu không khí tương đối sôi nổi, dĩ nhiên lời nói trẻ con của Kỷ Xảo An khiến mọi người đều bật cười.

Sau khi ăn xong, Bùi Tử Nghị cùng Kỷ Xảo An đi tới vườn hoa, thật ra thì do cô một mực đòi đi theo anh... đã nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn bám theo anh như một cái đuôi, cô thích đi theo anh, còn anh thì lại không nói gì.

Nhìn lúm đồng tiền đáng yêu của cô, khuôn mặt xinh đẹp khiến người khác nín thở, cô bé này đã trưởng thành, đã không phải là cô nhóc khi bé kia nữa, nhất định cô không biết cô luôn luôn có thể tác động tới tim anh, để cho anh cảm giác được tim của anh khi thì đập quá nhanh khi thì quên cả đập.

Nhưng mà nhất định cô không hiểu, cô sẽ không hiểu... cô khiến anh cảm thấy vô lực và thất bại.

Đột nhiên Bùi Tử Nghị không nhận được nói toàn bộ những suy nghĩ trong lòng mình cô cô biết, dĩ nhiên, anh dùng những từ dễ hiểu nhất, nói quyết định trong lòng mình cho cô biết.

Sau đó không ai biết Bùi Tử Nghị về lúc nào, nhưng mọi người phát hiện Kỷ Xảo An bĩu môi, ngồi ở bậc thang trước cửa nhà nhìn bầu trời đầy sao, nhìn trăng sáng.

Tạ Thi Âm và Kỷ Văn Hào trao đổi ánh mắt, rồi quyết định để bà lên trước, ngồi xuống bên cạnh con gái. "Tiểu An, sao vậy con?"

Kỷ Xảo An nhìn cha mẹ, lần đầu tiên ánh mắt cô hiện lên vẻ hoang mang. "Mẹ."

"Làm sao vậy con?"

"Mẹ, nước Mỹ là cái gì?"

"Nước Mỹ... là một quốc gia!"

"Vậy nước Mỹ ở đâu?"

"Ở rất xa... Tại sao con lại hỏi những điều này vậy?"

Kỷ Xảo An nhìn mẹ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thất bại và khó hiểu, đây là lần đầu tiên Tạ Thi Âm nhìn thấy trong mắt con gái lộ ra những cảm xúc này.

Kỷ Xảo An không giải thích được, có phải cô đã làm sai điều gì không, cô không ngoan sao? Tại sao... Nghĩ Nghĩ lại muốn đi? "Mẹ, Nghĩ Nghĩ... muốn đi nước Mỹ!"

Nước Mỹ... Cô có thể đi đến đó không?

Chương 1.

Trong một lớp học ồn ào của khối sáu, một cô bé ngồi hàng ghế đầu tiên cạnh cửa sổ, ánh mắt hiện lên vẻ tò mò, cặp mắt to tròn nhìn cái thế giới này, giống như cái thế giới này không giống như trong trí tưởng tượng của cô.

Có rất nhiều bạn nhỏ, ai cũng thật đáng yêu, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn, có vài người vây quanh cô sờ sờ tóc của cô, sau đó cô sẽ mỉm cười, trên mặt hiện lên vẻ thẹn thùng.

Lúc này, một cậu bé nhảy ra, đáng vẻ như đại ca muốn mọi người cút ngay, mọi người lập tức giải tán, cô bé nhìn thấy cậu con trai, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

"Nghĩ Nghĩ..."

"Cầu xin cậu thông minh lên một chút có được hay không? Có người thì muốn chơi với cậu, có người thì muốn bắt nạt cậu, cậu nên phân biệt được biết không?"

"Hi hi..."

"Chẳng qua không sao cả! Mình sẽ bảo vệ cậu, nếu ai dám bắt nạt cậu, mình sẽ đánh bọn họ nhừ tử."

Nhìn cậu bé giờ quả đấm, cô bé bĩu môi, lắc đầu, lại cười cười. Cô luôn thích cười như vậy, để nụ cười cực rõ luôn hiện hữu trên khuôn mặt đáng yêu của cô.

"Thầy giáo nói chỉ cần cậu không ngủ trong giờ học là được rồi, cho nên tuyệt đối không được ngủ, nhưng cũng đừng nói chuyện với bạn học! Bác Kỷ nói thật lâu nhà trường mới đồng ý cho cậu vào lớp học. Nhưng cậu cũng đừng lo lắng, mình nhất định sẽ chỉ cậu..."

"Chỉ cái rầm! Một người bị thiếu năng trí tuệ sao mà chỉ được?"

Một giọng nói vang lên ở phía sau, cậu bé nheo mắt lại nhìn, cô bé cũng ló đầu ra nhìn xem ai đang nói, sau đó lại cười cười.

"Cười cái rầm! Thật là một đứa ngu ngốc."

Không khí tương đối căng thẳng, cậu bé xoay người nhìn chằm chằm một cậu bé khác đang nói, ánh mắt lộ vẻ tức giận, cũng bởi vì động tác này, khiến cậu hoàn toàn che cô bé ở phía sau mình. "Cậu nói lại lần nữa xem!"

Cậu bé kia cũng tỏ ra không sợ hãi, trừng mắt lại... ở trường cậu ta là một tiểu bá vương, không hề sợ ai! "Nói mấy lần cũng như vậy thôi, ngu ngốc chính là ngu ngốc."

"Mẹ kiếp! Miệng mày sao lại thối thế hả! Đáng ăn đòn..." Thế là cậu xông lên phía trước, đánh nhau với đứa bé kia.

Đối phương cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, hiển nhiên rất thích nghênh chiến. "Tao thấy đáng vẻ của mày rất chướng mắt! Cho rằng mình là hộ hoa sứ giả sao?"

Trong hỗn loạn truyền ra câu này, hai đứa trẻ đánh nhau túi bụi, bên trong lớp học hoàn toàn hỗn loạn, tất cả học sinh đều hét chói tai, mọi người đều tránh ra để nhường chỗ cho hai cậu bé đang đánh nhau.

Cô bé cũng há miệng thật to, cho dù cô ngốc, nhưng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô vội đứng lên quơ tay. "Nghĩ Nghĩ... Không thể..."

"Nghĩ Nghĩ..."

Nghĩ Nghĩ...

Kỷ Xảo An yên lặng ngồi gấp quần áo, trải qua rất nhiều lần học tập và luyện tập cuối cùng cô cũng biết làm việc này.

Đây là một quỹ từ thiện được mở dưới danh nghĩa của cô nhi viện bao gồm cả việc nuôi dạy (nuôi và dạy học), nhận nuôi những đứa bé bị cha mẹ vứt bỏ, hơn nữa cũng cung cấp không gian học tập cho những đứa trẻ giống như Kỳ Xảo An, để chúng học được cách tự lập.

Mà Xảo An lại làm việc ở đây, từ khi học hết chương trình phổ thông cô cũng không học lên nữa, trên thực tế cô cũng không cần và không muốn học lên.

Sau khi Kỳ Văn Hào và Tạ Thi Âm suy nghĩ thì đã quyết định để cô học cách độc lập tự chủ, tự chăm sóc bản thân, thậm chí phát huy sức lực bản thân giúp đỡ xã hội.

Xảo An rất ngoan, cô đơn thuần... điều cô thường nghĩ đều là những trò chơi, cô cũng rất thích những trò chơi đó, nhưng độ khó của những trò chơi lại khác nhau, cần thời gian thích ứng, nhưng Xảo An vẫn vui vẻ đi học cách chơi.

Lúc này một bạn nhỏ đi đến gọi cô, giọng nói rất lớn, nhưng Xảo An đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không nghe thấy, mãi cho đến khi những bạn nhỏ khác chạy đến kéo góc áo cô, cô mới bừng tỉnh.

"Chị..."

"Làm sao vậy..."

"Tiểu Vi đang khóc."

Kỳ Xảo An vội vàng đứng lên, đi theo bạn nhỏ đến căn phòng bên cạnh, nhìn thấy một cô bé ngồi dưới đất khóc, bên cạnh có hai bé trai đang lôi kéo bé, giống như đang đoạt địa bàn, ai cũng không nhường nhau.

Tiểu Vi và Xảo An đều bị thiếu năng trí tuệ, đều khác nhau là tiểu Vi thích khóc, lá gan cũng nhỏ, chỉ cần người khác to tiếng hay nghiêm mặt thì Tiểu Vi liền rơi nước mắt.

Tiểu Vi không nhìn, bé trai bên cạnh cũng không dám cử động, nhưng mà hai người đang nắm quần áo của Tiểu Vi, người nào cũng không buông tay.

Kỳ Xảo An vội vàng tiến lên. "Không thể như vậy... không thể..."

Kỳ Xảo An ngồi dưới đất, vội vàng ôm Tiểu Vi vào ngực vỗ về an ủi cô bé; Tiểu Vi dựa vào lòng Kỳ Xảo An tiếp tục khóc.

"Tiểu Vi ngoan... Có chị ở đây..." Kỳ Xảo An cố gắng nhớ lại những động tác và những lời yêu thương của mẹ cô, ôm bé gái vào lòng, cô cũng an ủi và chăm sóc bé y chang mẹ cô làm với cô.

Cô không hiểu chăm sóc là gì, lại càng không hiểu cái gì là tâm lý học, cô chỉ biết cô rất thích được mẹ ôm, bởi vì được ôm rất thoải mái...

Tiểu Vi thoải mái dựa vào ngực cô nói, "Chị... Hơi sợ..."

"Không phải sợ... có chị ở đây..." Lau nước mắt trên mặt bé, Kỳ Xảo An lắc lư cơ thể, tiếp tục an ủi Tiểu Vi.

Lúc này có một người đàn ông từ cửa chạy vào phòng, theo sau là một người phụ nữ, chẳng qua là chân trái của người phụ nữ di chuyển hơi bất tiện, giống như là bị cà thọt.

Người đàn ông nhìn xung quanh, "Có chuyện gì vậy?"

Cái chú này luôn luôn nghiêm túc, đứa trẻ nào trong viện cũng sợ, tất cả mọi người đều im lặng không dám nói chuyện.

Người phụ nữ thấy thế thì lắc đầu bật cười, "Dáng vẻ này của anh sẽ hù chết bọn nhỏ mất!"

Người đàn ông nhún nhún vai, người phụ nữ ngồi xổm người xuống, nhìn hai bé trai đang không biết nên làm gì kia, "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Nói cho chị biết, tại sao Tiểu Vi lại khóc?"

Một đứa bé trai gãi gãi đầu, "Cháu muốn rủ Tiểu Vi đi chơi."

"Cháu cũng vậy."

Nở nụ cười, "Muốn chơi cùng Tiểu Vi! Rất tốt! Nhưng mà không nên lôi kéo! Tiểu Vi sẽ sợ đó!"

Kỳ Xảo An dùng sức gạt đầu, vỗ vỗ đứa bé trong ngực "Tiểu Vi hơi sợ... không thể kéo..."

Người phụ nữ kia sờ sờ đầu hai bé trai, biết hai đứa bé này rất hiền, chỉ là nhìn thấy Tiểu Vi không thể thích ứng với hoàn cảnh, một mình núp trong góc nhìn rất đáng thương, muốn mang bé đi chơi. "Nhưng mà các con cũng rất ngoan! Phải chăm sóc Tiểu Vi hơn nữa đó! Chờ thêm một thời gian nữa, Tiểu Vi tương đối thích ứng với hoàn cảnh, các con có thể mang bạn đi chơi, nhưng nữa phải nhớ kỹ, không được chạy đi xa đó!"

"Đã biết!"

Kỷ Xảo An vỗ vỗ Tiểu Vi, nhìn cô bé trong ngực đang bấu môi, hiển nhiên là rất lệ thuộc vào cô, Xảo An cũng nói: "Tiểu Vi, muốn đi chơi không? Rất vui đó!"

"Hơi sợ..."

"Không phải sợ... Chị cùng chơi với em..."

Cuối cùng cũng trấn an được đám nhỏ, người phụ nữ căn dặn người đàn ông đứng bên, "Anh đưa bọn nhỏ ra khu đất trống chơi bóng đi."

Người đàn ông gật đầu, cầm trái banh bên cạnh lên, "Đi thôi! Ra ngoài chơi bóng, ai đến cuối sẽ bị ăn đòn."

Tất cả bọn nhỏ đều hô lên, cười nói với nhau, ai cũng rất vui, kể trước người sau chạy ra khỏi phòng; chỉ chớp mắt, trong phòng chỉ còn lại Kỷ Xảo An, Tiểu Vi, và người phụ nữ kia.

Kỷ Xảo An vẫn ôm Tiểu Vi, thậm chí còn hát một bài hát thiếu nhi, hy vọng Tiểu Vi vừa khóc xong có thể ngủ một giấc, quên đi cảm giác sợ hãi kia.

Người phụ nữ ngồi một bên nhìn, trên mặt nở nụ cười vui mừng, cô nhẹ nhàng huých Xảo An, "Xảo An, phòng làm việc của mình còn có việc cần xử lý, mình đi trước nhé!"

Xảo An cười cười, "Ừ!"

"Vậy Tiểu Vi giao cho cậu đó!"

"Được"

Người phụ nữ đứng lên xoay người đi ra ngoài, ra đến cửa phòng, cô lại không nhìn được quay đầu lại nhìn... hình ảnh này khiến cô cảm thấy ảm áp, rất thoải mái.

Xảo An tốt bụng phát ra từ nội tâm, bởi vì ngay chính cô cũng không biết hành động của mình gọi là tốt bụng, cho nên càng lộ vẻ trân quý.

Nhìn hình ảnh Xảo An hết lòng chăm sóc đứa bé, đây chính là hình ảnh đẹp nhất thế giới, một cô bé lương thiện động lòng người, cho dù bị khiếm khuyết, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của cô.

Khó trách hai người đàn ông kia không có cách nào buông bỏ được cô ấy, khó trách...

Tiếng chuông báo hiệu giờ tan học vang lên không lâu thì toàn trường cũng về gần hết, chỉ còn lại thầy giám thị, thầy chủ nhiệm và hai học sinh nam bị phạt đứng... cậu bé bên trái lộ ra vẻ mặt tức giận, con mắt tím bầm, khoe miệng còn có máu.

Cậu bé bên phải cũng không khá hơn là mấy, chỉ là trên mặt lộ ra vẻ buồn bình, giống như không hề để ý đến hành động đánh nhau vừa rồi của mình.

Lúc này thầy giáo chủ nhiệm đi từ phòng giám thị ra, nhìn hai người họ rồi nói: "Thầy đã liên lạc với phụ huynh của hai em, lát nữa họ sẽ đến đây đón hai em."

Cậu bé bên trái - Bùi Tử Nghị - la to, "Em sẽ bị ba em đánh chết!"

Thầy giáo nhìn cậu rồi nói: "Vậy thì đừng có đánh nhau!" Thật không nghĩ tới một học sinh ưu tú như Bùi Tử Nghị lại đánh nhau, theo như lời nói của các học sinh trong lớp, và chính cậu cũng thừa nhận, là cậu ra tay đánh người trước!

Cậu bé còn lại tên là Giang Uy, cảm thấy không sao cả chỉ nhún nhún vai, "Không sao cả, dù sao bà nội em cũng không quản em."

Thầy giám thị và thầy giáo chủ nhiệm cũng không nhìn Giang Uy, họ đã sớm biết đứa nhỏ này có hành vi lệch lạc, vì vậy có thể không để ý đến cậu thì sẽ không để ý, dù sao đi đến trường học đi học tuân thủ qui định của nhà trường là tốt rồi.

Nói xong thầy chủ nhiệm liền rời đi, để hai đứa trẻ tiếp tục đứng trước cửa phòng quần sinh; Bùi Tử Nghị cảm thấy rất buồn bực, mẹ kiếp, nếu không phải cái thằng này mắng Tiểu An, cậu làm sao phải đánh nó?

Nếu nó dám mắng một lần nữa, cậu lại đánh một nữa, điều này tuyệt đối không thay đổi được, nói giỡn, dám mắng Tiểu An, chính là cần ăn đòn. "Cũng tại mày, nếu mày không mắng Tiểu An, tao mới không đánh nhau với mày."

Giang Uy vẫn tỏ vẻ không sao, "Tao thích thì tao mắng, mày làm gì được nào? Muốn đánh thì tới đây! Mày tưởng tao sợ chác!"

Nói giỡn, từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ đánh thua... Mặc dù mấy đám của người này rất mạnh, khiến mặt cậu giờ vẫn còn đau, nhưng mà cậu sẽ không nhận thua.

"Mẹ nó, mày thật sự muốn ăn đòn mà! Mắng Tiểu An như vậy là có ý gì?"

"Bởi vì tao thấy nó cứ luôn miệng kêu 'Nghị Nghị', 'Nghị Nghị' rất khó nghe!"

"Mắc mớ gì tới mày!" Cậu rất thích Tiểu An gọi cậu như vậy.

"Tao thấy khó chịu!"

"Mẹ nó, không dạy dỗ mày, mày đúng là hèn hạ mà."

"Đến đây."

Bỗng nhiên từ cây cột phía sau nhô ra một cái đầu, chính là Kỳ Xảo An, mà trên tay cô còn cầm một cái túi nhỏ.

"Tiểu An, sao cậu còn chưa về nhà?"

Xảo An đi qua, trên mặt nở nụ cười xin lỗi, cô lấy cây kem trong túi đồ ra.

Vừa lúc Bùi Tử Nghị bị phạt đứng đã lâu, cảm thấy hơi khát. "Wow! Là lạnh lạnh! Vừa lúc mình đang khát nước,"

Xảo An cười cười, lại lấy một cây khác đưa cho Giang Uy; Giang Uy hơi kinh ngạc, nhưng không nhận.

"Lạnh lạnh... ăn lạnh lạnh..."

"Mình..."

Bùi Tử Nghị vừa cắn một miếng kem to, vừa liếc cậu ta, "Tiểu An, đừng để ý đến cậu ta, để cậu ta chết vì khát cũng tốt, cây đó cũng cho mình ăn đi."

Giang Uy vội vàng giật lấy, lộ vẻ mặt đắc ý, "Không cho cậu đấy."

"Cho mình! Tiểu An, không nên cho cậu ta."

"Như thế nào!"

Lúc này Kỳ Xảo An đứng giữa hai người, tách hai người ra, chính mình cũng bắt đầu ăn kem.

Cứ như vậy, ba đứa trẻ suốt nửa tan học về nhà khi mặt trời khuất bóng, đứng trước cửa phòng giám thị ăn kem.

Bùi Tử Nghị, Kỳ Xảo An, và Giang Uy cùng với mùi vị của cây kem, đã trở thành một ký ức ngọt ngào không thể quên được...

Anh đứng ở cửa, nhìn cô bé đang bận rộn sắp xếp lại các món đồ chơi... nhiều năm như thế, cô vẫn là một cô bé, vĩnh viễn sẽ không lớn lên, vĩnh viễn đáng yêu như vậy.

Đột nhiên cô bé ngừng lại, giống như là nhớ tới gì đó, lộ ra vẻ mặt không biết làm sao, cô đơn thuần nên sẽ không che dấu tâm tình, cô không biết làm sao, hơn nữa cô đang nhớ đến cái gì.

Là người đàn ông kia sao?

Anh đi vào phòng, đến bên cạnh cô, giúp cô bỏ những món đồ chơi kia vào tủ.

Kỳ Xảo An phát hiện anh, liền mỉm cười, "A Uy..."

Người đàn ông này chính là Giang Uy, anh cũng cười, rồi giúp Kỳ Xảo An làm việc, trên thực tế, anh cũng nhờ cô, mới có cơ hội làm việc ở đây.

Thành thật mà nói, Giang Uy không nghĩ đến mình sẽ làm việc ở hội từ thiện, công việc này là do Xảo An và bác Kỳ giúp anh xin... sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh bắt đầu đi theo những băng phái xã hội đen thậm chí còn phạm tội, từng đi tù.

Sau khi ra tù không lâu, anh gặp Tiểu An, dù đã qua nhiều năm nhưng cô vẫn thuần khiết như trước.

Nhìn lại mình, trưởng thành lại trở thành người dơ bẩn, xã hội này giống như vứt bỏ anh, nhưng Tiểu An lại rất vui vẻ chào hỏi anh, thậm chí còn làm nũng với bác Kỳ, để bác sắp xếp cho anh một công việc trong hội từ thiện.

Thật ra thì từ năm đó sau khi ăn cây kem kia xong thì anh đã không thể nào quên được cô bé này rồi, cũng từ giây phút đó anh không cho phép mình nghĩ cô nữa, gì mà ngu ngốc, thiếu năng đều không nói ra khỏi miệng.

Thậm chí anh cũng bắt đầu thấy tức giận khi người khác mắng cô, thì ra đây là ý muốn bảo vệ...

Anh có thể cảm nhận được tình cảm giữa Tiểu An và Bùi Tử Nghị, thậm chí còn ghen tỵ, cho nên sau khi biết tin Bùi Tử Nghị ra nước ngoài, trong lòng anh cảm thấy rất vui.

Nhưng mà nhìn thấy Tiểu An ít cười hơn, mặc dù cô vẫn hồn nhiên như trước nhưng thời gian ngắn người lại càng nhiều.

Anh không đành lòng khi thấy cô như vậy, đúng vậy! Anh thừa nhận anh thích Tiểu An, cũng vì cô mà đau lòng không thôi, nhiều lúc anh không nhận được xúc động, không nhận được xúc động thích một người

Có lẽ năm đó anh khiêu khích Bùi Tử Nghi, cũng do anh không thích anh ta bảo vệ cô, độc chiếm cô! "Tiểu An, em đang nhớ Bùi Tử Nghi sao?"

Nghe được cái tên quen thuộc, Tiểu An trực tiếp bộc lộ ánh mắt bất đắc dĩ, có thể nhìn ra được cô rất nhớ anh ta: "Nhớ... nhớ Nghi Nghi..."

Giang Uy cười khô, "Em thật đúng là thành thật, không nể mặt anh gì cả."

"A Uy..."

Giang Uy cười cười, "Tiểu An, thật ra thì anh rất thích em!" Anh lớn mật nói, nói tiếng lòng của mình, cũng thử dò xét, cũng là thử lộ.

Kỷ Xảo An cười cười, "Thích, Tiểu An thích A Uy..."

Giang Uy nhìn ánh mắt của cô, đó là ánh mắt đơn thuần, không hề có chút tạp chất, không hề che giấu, không hề có một tia đa tình, căn bản làm cho người ta nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Anh biết, anh thật sự biết, cô nói thích là tình cảm giữa bạn và bạn... giống như cô thích đồ chơi vậy, nhưng mà khác với thích Bùi Tử Nghi.

Cũng dọn dẹp đồ chơi xong rồi, Kỷ Xảo An trực tiếp ngồi trên tấm đệm đặt trên mặt đất để nghỉ ngơi, lấy tay lau mồ hôi; Giang Uy cũng ngồi xuống bên cạnh cô, không ngồi quá gần cũng không quá xa.

Bỗng nhiên Giang Uy phát hiện mình có thể đã hiểu tại sao Bùi Tử Nghi sẽ chọn sau khi giải ngũ liền ra nước ngoài, có thể người này đang trốn tránh!

Trốn tránh tình cảm của Tiểu An sao? Có thể không phải vậy, thậm chí có thể nói hoàn toàn ngược lại, có thể Bùi Tử Nghi cho rằng Tiểu An không hiểu được tình cảm.

Có lẽ anh ta cho rằng Tiểu An đơn thuần như vậy, cô sẽ thích tất cả những người đối xử tốt với mình, căn bản cô không hiểu được cái gì là tình cảm, cái gì là tình cảm giữa nam nữ, cái gì gọi là yêu.

Bùi Tử Nghi thật sự rất ngốc!

"Nghi Nghi..."

Trái tim Giang Uy thất lại, bình thường chán ghét, ghen tỵ với Bùi Tử Nghi là một chuyện, nhưng bây giờ nhìn thấy Xảo An lúc nào cũng nhớ anh ta, anh cũng rất không nổi.

Từ sau khi anh được Tiểu An và Bác Kỷ giúp đỡ để làm lại cuộc đời, anh tự nói với mình anh sẽ không bao giờ rời khỏi đây, anh sẽ dùng cả đời để báo đáp Tiểu An, giúp đỡ Tiểu An.

Anh không khinh lòng được đưa tay sờ đầu Tiểu An, thân mật nói: "Tiểu An, không nên nghĩ quá nhiều có được hay không? Vui vẻ lên, nơi này cũng có nhiều bạn nhỏ thích chị Tiểu An đó!"

Kỷ Xảo An cười cười, "Ừ!"

Bầu không khí giữa hai người rất ấm áp, giống như hai người bạn tốt nói chuyện với nhau, cho dù trong lòng anh là một tấm chân tình, nhưng anh lựa chọn để nén...

Có lẽ ở mức độ nào đó, Bùi Tử Nghi cũng nghĩ như vậy... anh ta không muốn Tiểu An phiền não về vấn đề này.

Ngoài cửa có một người phụ nữ đang đứng, cô ấy không dám đi vào trong phòng, giống như sợ mình sẽ phá hư bầu không khí của hai người kia. Cô khẽ thở dài một hơi, rất nhẹ, nhưng lại vang dội trong đáy lòng.

Kỷ Xảo An đơn thuần không thể tiếp nhận được loại tâm tình quá phức tạp này, cô thích mọi người, cho dù người đó không thích cô, nhưng cô vẫn thích tất cả mọi người.

Hơn nữa cô rất thích Nghi Nghi, Nghi Nghi là bạn tốt nhất của cô, cô thích giống như hồi còn bé cùng anh ăn kem, chơi rất vui vẻ.

Nhưng mà không thấy Nghi Nghi, Nghi Nghi đã đi đến nơi gọi là nước Mỹ.

Cô rất nhớ Nghi Nghi...

Một Bùi Tử Nghi đã làm thay đổi cuộc sống của Kỷ Xảo An... từ trước đến nay, cô chưa từng phiền não, bởi vì cô thích chơi đùa, có trái tim cởi mở, lạc quan yêu đời, nhưng sau khi Bùi Tử Nghi đi, đột nhiên cô cảm thấy tất cả mọi thứ đều khác.

Cô nhớ Nghi Nghi quá...

"Tiểu An, đang nghĩ gì vậy?" Cô gái đang đi đến tên là Phương Hân Nghi, là CEO của hội Kim Cờ, là bạn tốt Tiểu An quen khi học cấp hai, là một cô gái thông minh, đáng tiếc do một lần bị tai nạn mà chân đi cà thọt.

Tiểu An nhìn thấy cô liền cười, "Nghi Nghi..."

Phương Hân Nghi ngồi xuống cạnh cô, "Cậu gọi mình như vậy khiến mình có cảm giác mình rất già, nghe cứ như dì của cậu vậy đó!"

Kỷ Xảo An cười, Phương Hân Nghi cũng cười, trên thực tế, cũng không hiểu nổi tại sao hai cô gái này lại trở thành bạn tốt.

Lúc còn đi học Phương Hân Nghi là một học sinh xuất sắc, nhưng vì không "trọn vẹn" nên người xung quanh luôn nhìn cô bằng cặp mắt khác thường, chỉ có Tiểu An cười chân thành với cô.

Chỉ cần biết Tiểu An thì nhất định sẽ thích cô, một cô gái nhiệt tình lại đáng yêu, ngay cả cô cũng từ bỏ công việc có thu nhập cao, bằng lòng đến đây là hội Kim Cờ này làm, cùng Tiểu An trợ giúp những đứa bé giống như Tiểu An.

Nhưng thật ra còn một nguyên nhân nữa khiến cô đến hội Kim Cờ này, đó là vì người đàn ông tên Giang Uy, chẳng qua đó chỉ là tình yêu đơn phương của cô mà thôi. "Tiểu An đang nhớ Bùi Từ Nghi sao?"

Lại nghe được cái tên này, "Nghi Nghi..."

Phương Hân Nghi nhìn ra được, do cũng là phụ nữ nên cô cũng cảm động: Có lẽ Tiểu An không thông minh, nhưng về mặt tình cảm... thì cô ấy thích Bùi Từ Nghi!

Chẳng qua là

Xảo An không hiểu, mà có thể Bùi Từ Nghi cũng cho là cô ấy không hiểu.

"Đừng lo lắng, Bùi Từ Nghi đi nước Mỹ, mình nghĩ qua đó một thời gian nữa cậu ấy sẽ quay về, cậu phai mgoan đó!"

Bỗng nhiên, Kỷ Xảo An đang cúi đầu chơi tay mình liền ngẩng đầu lên nhìn Phương Hân Nghi, trong đôi mắt hiện lên khát vọng. "Nghi Nghi..."

"Làm sao vậy?"

Nắm tay Phương Hân Nghi, Kỷ Xảo An kích động nói. "Nước Mỹ, Tiểu An muốn đi nước Mỹ..."

Mới đầu Phương Hân Nghi không cảm thấy có gì lạ, liền gật đầu. "Cậu có thể hỏi bác Kỷ. Mình nghĩ bác trai thương cậu như vậy nhất định sẽ đồng ý."

Nhưng mà Tiểu An lắc đầu. "Nước Mỹ..."

Phương Hân Nghi cảm thấy có gì đó lạ lạ. "Cậu... không phải muốn mình đưa cậu đi chứ?"

Lại lắc đầu, Kỷ Xảo An đang cố gắng nghĩ xem nên biểu đạt ý nghĩ của mình như thế nào, sau đó mới nói: "Tiểu An... muốn tự mình đi..."

Phương Hân Nghi há to mồm một lúc lâu au cũng không nói được gì, cuối cùng cũng nặn ra được mấy chữ. "Tiểu An, cậu đang nói đùa sao?"

"Tiểu An muốn đi nước Mỹ..."

Phương Hân Nghi lắc đầu. "Mình không nghe nhầm chứ, cậu muốn đi một mình? Không muốn người nhà đi cùng?"

Tiểu An lắc đầu. "Không cần."

Phương Hân Nghi vội vàng nắm bả vai Kỷ Xảo An, nhìn thẳng vào mặt cô, lại nhìn thấy vẻ kiên định trong mắt cô. "Wowwww... Ông trời! Tiểu An, mình thành thật nói cho cậu biết, điều này không thể nào! Thứ nhất, bác Kỷ sẽ không đồng ý để cậu một mình đi nước ngoài. Thứ hai, mình cũng không đồng ý để cậu ra nước ngoài một mình!"

Cô nói rất chắc chắn, nhưng mà Kỷ Xảo An chỉ nhìn cô rồi kéo kéo ống tay áo của cô. "Nghi Nghi, làm ơn... Tiểu An, đi nước Mỹ..."

"Không được!" Việc này quá nguy hiểm! Tâm trí Tiểu An chậm chạp, trước mắt tâm trí của cô chỉ phát triển đến trình độ của đứa bé mười tuổi, có đứa trẻ nào mười tuổi mà tự mình ra nước ngoài không?

Kỷ Xảo An bấu môi, vẫn cố gắng nài nỉ Phương Hân Nghi, Nghi Nghi là người bạn tốt nhất của cô, có thể nghĩ biện pháp giúp cô, cô muốn ra nước ngoài, rất muốn đi. "Làm ơn, Nghi Nghi..."

Phương Hân Nghi không hề động đậy, nói giỡn sao, chuyện này quá nghiêm trọng, nếu như phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao đây? Nói tiếc nuối này ai cũng không có cách nào chịu được.

Thật hồng hét! Tên Bùi Từ Nghi kia một mình ra nước ngoài lại lưu lại cho cô vấn đề này, gặp phải Tiểu An khẩn cầu.

“Nghi Nghi, Tiểu An nhớ Nghi Nghi...”

Phuong Hân Nghi nhìn bộ dáng sa sút của cô, cũng không đành lòng, thở dài một hơi, quả nhiên là vì Bùi Từ Nghi!

Tên Bùi Từ Nghi kia có tài đức gì chứ, lại có thể làm cho một cô bé đơn thuần dám vì anh ta mà mạnh dạn, bây giờ lại có ý định ra nước ngoài.

“Nghi Nghi... làm ơn...”

Phuong Hân Nghi mềm lòng, trong đầu cũng nhanh chóng suy nghĩ, phải giúp cô ấy đứng lên mới được... cho dù lý trí nói cô không thể làm như thế, làm vậy là hại Tiểu An, nhưng tình cảm lại nói cô phải giúp Tiểu An, cô đồng cảm với nỗi nhớ Tiểu An giành cho Bùi Từ Nghi.

“Làm ơn... Tiểu An nhớ Nghi Nghi...”

Phuong Hân Nghi nhìn cô bấu môi, đáng vẻ khổ sở, ôm vai cô kéo cô vào lòng mình an ủi. “Minh không nên đồng ý với cậu.”

Nhưng khi nhìn Tiểu An như vậy, cô cũng rất khổ sở!

Tình cảm giữa Tiểu An và người nhà của cô ấy rất sâu đậm, hiện tại Tiểu An không dám nói với người nhà, cũng không muốn người nhà đi theo, cho nên chỉ có thể tìm cô, cô không thể nào từ chối Tiểu An! “Được rồi! Tiểu An, mình sẽ giúp cậu, cậu có thể đi nước Mỹ.”

“Cảm ơn... Nghi Nghi, cảm ơn...”

“Đừng cảm ơn mình quá sớm.” Phuong Hân Nghi đe dọa. “Cậu có thể một mình đi nước Mỹ, nhưng mà mình sẽ nhờ bạn mình ở nước Mỹ đón cậu, trước khi cậu tìm được Bùi Từ Nghi, nhất định cậu phải ở chung với người bạn kia của mình, có biết không?”

“Biết!”

“Vậy cậu có biết Bùi Từ Nghi ở nơi nào của nước Mỹ không?”

Kỷ Xảo An liền lấy một tờ giấy nhúm trong túi áo ra, trên đó có ột dòng chữ rỗng bay phượng múa, do Bùi Từ Nghi viết lại... xem ra trước khi tên đàn ông kia ra nước ngoài đã đưa cho cô, chẳng qua là Tiểu An xem không hiểu mấy chữ đó.

“Thứ hai đến thứ sáu ở Massachusetts Institute of Technology (Viện công nghệ Massachusetts – viết tắt là MIT), thành phố Cambridge. Thứ bảy và chủ nhật ở chi nhánh của tập đoàn Bùi thị tại New York. Quả nhiên là người này đi học và đi làm!” Chẳng qua là cô không hiểu, điều này có gì đâu mà không thể nói, tại sao không để cho mọi người biết? Rốt cuộc Bùi Từ Nghi đang suy nghĩ cái gì đây?

Phuong Hân Nghi một bụng đầy nghi ngờ, còn Kỷ Xảo An thì rất vui, thiếu chút nữa là khua tay múa chân. Nghi Nghi, mình đến đây!

Cô muốn đi tìm Nghi Nghi, cô nên mang cái gì cho anh đây?

Mang kem đi!

Cùng một việc, hai người, hai suy nghĩ... Kỷ Xảo An vui vẻ, Phuong Hân Nghi phiền muộn, nhưng thấy Tiểu An vui vẻ, cô cũng không nhịn được mà bật cười.

Tiểu An luôn có ma lực như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cô bé rất thích ăn kem, cũng không rõ nguyên nhân, chỉ biết là cô thích tất cả các vị của kem, dâu, chocolate, vani, nói không chừng nếu có loại kem vị mù tạc cô cũng sẽ thích.

Cậu bé biết điều này, luôn lợi dụng điểm này để thu hút sự chú ý của cô bé. Không có biện pháp, cô bé này rất có cá tính, cho dù Bùi Từ Nghi là một người đẹp trai, đứng trước mặt cô, cô cũng không chú ý đến cậu.

Cho nên cậu trở thành "Hầm lạnh" của cô, thường mang theo kem chạy vội đến chỗ cô, lâu ngày, "Nghi Nghi" Chẳng khác nào "lạnh lạnh".

"Nghị Nghị..."

"Hắc hắc, Tiểu An! Hôm nay mình mang theo kem đó!"

"Lạnh lạnh... lạnh lạnh..."

Lấy một cây kem trong túi ra, cậu bé kiêu ngạo khoe ra, "Đây cũng là vị mới nhất ở Châu Âu đó! Rất mắc, giá một cây là năm euro1, đổi thành tiền Đài Loan2 thì... Ai nha! Dù sao cũng rất quý!"

(1Euro: đơn vị tiền tệ của Liên minh châu Âu, 1 euro = 26 496,5957 vnd)

(2Tiền đài loan: Tân đài tệ kí hiệu TWD, 1TWD = 695.36 vnd)

"Lạnh lạnh... ăn lạnh lạnh..." Cô bé đã điên cuồng, trước mắt chỉ nhìn thấy cây kem lúc ẩn lúc hiện kia, thậm chí còn lộ ra một thân kem màu trắng, rất hấp dẫn.

"Chờ mình nói xong đã!"

"Lạnh lạnh... Muốn ăn lạnh lạnh..."

Trước mắt cô bé cũng muốn mò lên người cậu để giành giật lạnh lạnh, cậu chỉ có thể bóc kem ra đưa cho cô, vừa lấy được cô bé lập tức cắn một miếng, vị ngọt liền tan ra trong miệng, cô cũng đơn thuần nghĩ rằng, mùi vị này là mùi vị tốt đẹp nhất.

Hai đứa bé ngồi trên ghế đá ở công viên, cậu một miếng, mình một miếng, cùng nhau cảm nhận vị ngọt của kem.

Không biết là kem ngọt, hay bởi vì cùng nhau chia sẻ nên vị kem càng ngọt, hoặc vì cô ăn kem nên nụ cười của cô càng xán lạn làm cho lòng cậu bé càng ngọt, đột nhiên cậu bé nhìn cô, trong ánh mắt hiện lên vẻ dịu dàng vô tận, thật không hợp với hình tượng tiểu bá vương của cậu, cậu nói: "Tiểu An, mình rất cậu!"

"Nghị Nghị..." Tiểu An hô một tiếng rồi tiếp tục ăn kem.

Trên khuôn mặt ngăm đen của cậu hơi ửng hồng, "Vậy cậu thích mình hay là thích kem?"

Xong rồi! Tại sao lại hỏi cái vấn đề đáng chết này, cậu thấy khuôn mặt cô hiện lên vẻ bối rối, khó xử, do dự.

Tốt! Thật tốt! Hiện tại cậu phải cạnh tranh với kem, cậu x thật là tốt...

Không sao, cậu có thể đợi đến lúc cô suy nghĩ xong, rồi nói ra đáp án cậu muốn nghe, nếu được như thế cậu sẽ tha thứ cho cô.

"Lạnh lạnh... thích lạnh lạnh..."

"Kỳ Xảo An! Mình thì sao đây? Cậu là một cô gái không lương tâm, không tim không phổi..."

Ngồi trước bàn hội nghị xem tài liệu, bên tai nghe báo cáo bằng tiếng Anh, Bùi Tử Nghị xuất thần, nhớ lại hình ảnh kia, nghĩ đến cô bé có nụ cười sáng lạn kia, anh cười.

Những người trên bàn hội nghị thấy vậy, lập tức ngừng lại, mọi người hơi khấn trương, "Anh Bùi?"

Bùi Tử Nghị xốc lại tinh thần, phát tay một cái, chuyên tâm nhìn tài liệu, "Tôi không sao, tôi vẫn đang nghe, mời tiếp tục báo cáo."

Hội nghị diễn ra trong một tiếng, Bùi Tử Nghị không thất thần nữa, nhưng rất khó khăn, kể từ khi anh đến Mỹ vừa làm vừa học, anh thường thất thần, nghĩ đến cô bé kia.

Hội nghị kết thúc, mọi người từ từ rời đi, bên trong phòng họp rộng lớn của nhà họ Bùi ở Newyork chỉ còn lại mình Bùi Tử Nghị và một người nước ngoài.

Người nước ngoài đó tên Jayson, là người được tổng công đi điều đi làm trợ lý cho Bùi Tử Nghị, cùng anh đi học, cùng anh vào công ty thực tập, để chuẩn bị cho tương lai anh thành người kế thừa.

"Cậu vừa thất thần!" Jayson cười cười, nhìn Bùi Tử Nghị.

Mà Bùi Tử Nghị xoa bóp thái dương, muốn xua tan cảm giác mệt mỏi, cuộc sống ở đây rất mệt mỏi, lịch trình mỗi ngày đều kín mít, đi làm, đi học, áp lực đến nỗi không thể chịu được.

"Kỳ thật mà nói, cậu không cần phải đến Newyork vào mỗi tuần, thỉnh thoảng đến một lần là được rồi, hiện tại việc học vẫn quan trọng hơn."

"Không cần! Mình có thể chịu được."

"Hừ! Cậu là siêu nhân sao?" Jayson ngồi bắt chéo chân, miệng cười nói: "Mới vừa rồi đột nhiên cậu bật cười, có phải lại nhớ đến cô bé kia đúng không?"

Sớm đã nghe anh ta nói qua đó người quan trọng nhất, lại nhìn thấy anh ta đặt hình cô bé đó trên bàn làm việc, liền biết cô bé ấy quan trọng đến mức nào.

Bùi Tử Nghị lúng túng cười một tiếng, "Lần sau không thể nói cho cậu biết bí mật của mình, bằng không mình cười cũng không được."

"Thành thật mà nói, cho dù cậu đến Mỹ để học, không đến chỉ nhánh công ty làm việc, sau này cậu vẫn có thể kế thừa công ty, tại sao lại tự hành hạ mình như vậy?"

Bùi Tử Nghị cũng biết điều đó, nhưng chẳng qua là anh đang trốn tránh: Trốn người nào? Thoát khỏi cô bé khiến anh không biết phải làm sao kia!

"Nói thật, cô bé kia cũng thật ngốc, thế nhưng lại không giữ cậu lại."

Đột nhiên Bùi Tử Nghị phản ứng rất lớn, "Không cho phép cậu nói như vậy, mau thu hồi lời nói vừa rồi lại đi!"

Jayson rất kinh ngạc, giơ hai tay lên tỏ vẻ trong sạch, "Mình không có nói gì mà!"

"Cậu nói cô ấy.... cái kia! Mình không cho phép bắt hý ai nói như vậy."

"Cậu đang nói là từ 'ngốc' sao?"

"Cậu còn dám nói!"

Jayson ngây ngẩn cả người, "Chẳng lẽ cô ấy..."

"Dáng vẻ của cô ấy tương đối chậm chạp mà thôi, cô ấy rất đáng yêu, cậu không được nói cô ấy ngốc."

Jayson rất kinh ngạc, "Cho nên phải nói là... Tâm trí kém phát triển?"

Bùi Tử Nghị gật đầu, "Xem như thế đi..."

Bùi Tử Nghị chưa bao giờ cảm thấy có gì khác người, trên thực tế, Tiểu An rất đáng yêu, nhưng mà người ngồi bên cạnh lại kinh ngạc không thôi.

Jayson sờ sờ cằm, "Khó trách cha cậu luôn hy vọng cậu đến đây, ông ấy không muốn cậu ở cùng cô gái kia."

"Ông ấy không thể ảnh hưởng đến mình được." Bùi Tử Nghị kiên định nói, chỉ cần chính anh quyết định, ngay cả cha anh cũng không thể lay động được quyết định của anh.

Chẳng qua là... rất khó để quyết định, hiện tại ngay cả chính anh cũng dao động.

"Cậu thích cô ấy? Cậu thật sự thích cô ấy sao?" Jayson lắc đầu, "Cậu không nên làm thường đồng cảm thành thích! Mọi người đồng cảm với người bệnh là một chuyện nhưng phải chăm sóc họ cả đời lại là chuyện khác."

"Mình không phải là đồng cảm với cô ấy."

"Vậy tại sao cậu lại chạy trốn đến Mỹ?"

Bùi Tử Nghị lại phiền lòng, "Cậu không hiểu, cho dù mình thích cô ấy, thì mình phải làm thế nào đây? Cô ấy đơn thuần, ngây thơ, mình nghĩ rằng căn bản cô ấy cũng không hiểu thích là gì."

Đã gặp cô lại không thể đụng cô, cái cảm giác không dám đụng này khiến anh nổi điên.

Mỗi khi anh nhìn thấy cô nở nụ cười, thì tâm tình của anh sẽ buông lỏng, cũng làm cho anh có cảm giác trở lại khi còn bé, nhưng tâm của anh lại không thể đơn thuần như lúc bé được, anh bắt đầu có ý niệm dục vọng trong đầu, ôm cô, hôn cô, muốn "yêu thương" cô, nhưng anh lại sợ hù đến cô.

Một người phụ nữ giống như cô bé, cho dù cơ thể đã trưởng thành một thực nữ, nhưng trong lòng anh cô vẫn như đứa trẻ đáng yêu.

Anh rất khổ! Nói cô cũng không hiểu, anh không biết nên làm sao bây giờ?

Anh cho rằng mình có thể kiên định, không thể bị dao động, tuy nhiên khi đối mặt với cô, thì phát hiện vấn đề này thật khó giải quyết.

Jayson khuyên anh: "Đừng nghĩ nhiều quá, dù sao cậu cũng mới đến, xa nhau vài năm có lẽ cậu sẽ rõ ràng hơn."

"..." Có lẽ vậy! Có lẽ chính anh cũng nghĩ vậy.

Xa nhau, làm mình tỉnh táo, để anh có thời gian suy nghĩ bước tiếp theo mình nên làm gì.

Đột nhiên Jayson lộ ra vẻ mặt tươi cười, "Nếu không để mình giới thiệu bạn gái cho cậu."

"Cậu không nên nói bậy nói bạ."

"Minh nói thật, trong trường có một cô gái rất đẹp, đến từ Texas, tên là Denean, cô ta đã nó là rất có hứng với cậu."

"Nói lung tung!"

"Thật! Nếu không chờ đến thứ hai quay về trường, mình sẽ giới thiệu hai người với nhau."

"Cậu đừng đùa nữa, hiện tại mình không có hứng với chuyện này."

"Hắc hắc! Đàn ông mà, phải thả lỏng chính mình, hiệu quả làm việc mới cao!"

"Phải không? Mỗi ngày mình đều thấy cậu đi với một cô, tại sao hiệu quả công việc lại không hề cao?"

Hai người đàn ông cười ha ha, không ngừng nói chuyện phiếm, trong khoảng thời gian này ngày thường họ đi học ở Boston*, chủ nhật đến công ty ở Newyork làm việc, nên tình cảm của cả hai rất tốt.

(*Boston : thủ đô của tiểu bang Massachusetts - Mỹ)

Nhưng mà thỉnh thoảng có thời gian rảnh trong cuộc sống sinh hoạt, thì anh lại nhớ đến cô bé kia.

Trời đã chuyển lạnh, cô còn ăn không kem? Hy vọng rằng cô sẽ không bị cảm...

Tiểu An....

☆☆☆

Ai đang gọi cô? Kỳ Xảo An đứng trên đường nhìn bốn phía, giống như có người đang gọi cô, hình như người đó là Nghị Nghị!

Trên đầu đội một cái mũ, mặc một bộ quần áo màu hồng phấn, Kỳ Xảo An đứng trên đường giữa thành phố Cambridge, Massachusetts*, nhìn đường phố hoàn toàn xa lạ với cô, miệng mở thật to, không ngấm lại được.

(*Cambridge, Massachusetts, thành phố ở Hạt Middlesex, Đông Bắc bang Massachusetts)

"Tiểu An, con xác định cậu thanh niên học ở đây sao?" Nói chuyện là một người phụ nữ trung niên gốc hoa, người mà Phương Hân Nghị nhờ chăm sóc Xảo An, bà thấy Tiểu An đáng yêu, đơn thuần, nên rất yêu thích cô.

Nghe nói một cô gái đặc biệt như vậy vì tìm một cậu thanh niên, không ngại nguy hiểm không quản ngàn dặm xa xôi chạy đến nước Mỹ, khiến bà bội phục không thôi; nhưng mà Tiểu An đáng yêu, lễ phép khiến ai cũng thích.

"Con không biết..." Tiểu An nán chí nói, cầm tờ giấy Bùi Từ Nghị để lại cho cô, bừa bãi, giống như không biết làm sao.

Làm sao bây giờ? Tìm không được Nghị Nghị...

Họ đến chỗ Bùi Từ Nghị ở thành phố Cambridge tìm, nhưng cửa nhà đã bị khóa, không biết anh đã đi đâu.

Tệ hại hơn là, Bùi Từ Nghị chỉ ghi địa chỉ, không ghi số điện thoại.

Nhớ lại lúc đó Bùi Từ Nghị nói, điện thoại của anh chưa xử lý xong, đợi khi nào xử lý xong liền cho cô số điện thoại, ai ngờ cuối cùng, anh cũng không nói cho cô biết.

Người phụ nữ trung niên kia cười cười, ôm vai của Kỳ Xảo An an ủi: "Không sao đâu! Chúng ta có thể mỗi ngày đều đến đây! Di sẽ hỏi thăm giúp con giúp ngày này con có thể cùng với di! Hân Nghị nhờ di chăm sóc con, cho nên di sẽ chăm sóc con thật tốt."

"Di... Cảm ơn..."

"Ngoan!"

Hai người đứng ở trên đường cái, đứng đối diện với cổng trường Bùi Từ Nghị học, nhìn vật kiến trúc hùng vĩ kia, đúng là không hổ danh trường đại học đứng đầu nước.

Bây giờ buổi trưa ngày thứ hai, một tuần học mới bắt đầu, sinh viên của trường đến từ mọi quốc gia, có cả da màu, cũng có thể nhìn thấy nhiều người Đài Loan giống như Tiểu An cũng học ở đây, họ hoàn toàn đắm chìm vào biển tri thức.

Kỷ Xảo An nhìn sinh viên này, cả người đều choáng váng.... mọi người đều thông minh quá! Nghi Nghi cũng thật thông minh đó...

Người Phụ nữ trung niên kéo Tiểu An ngồi xuống một cái ghế gần đó, tạm thời quên mất việc tìm người trong hoàn cảnh khó khăn, cả ngôi trường giống như vườn hoa, chơi trong đó cũng thoải mái.

Nhưng mà phải nói rằng, tìm không được người cũng khiến người khác nổi giận, nhìn Tiểu An luôn đứng ở đây đợi từ thứ bảy đến giờ, nhưng cô vẫn không gặp được cậu thanh niên mà cô luôn nhớ kia.

Lúc hai người đang không biết nên ở lại hay rời đi, thì điện thoại của Tiểu An đổ chuông, có thể biết chắc chắn người gọi đến là Phuong Hân Nghi đang lo lắng ở Đài Loan.

Tiểu An cầm lấy điện thoại di động, "Alo..."

"Tiểu An" Quả nhiên là Phuong Hân Nghi.

"Nghi Nghi..."

"Ông trời! Hiện tại cậu sao rồi?"

"Tìm không thấy..."

Thở dài, "Đó là dĩ nhiên! Cậu không nói với nói với Bùi Tử Nghi cho nên anh ta sẽ không biết cậu đến đó, đương nhiên cậu sẽ không tìm được người..."

"Nghi Nghi..."

Phuong Hân Nghi dùng sức thở dài, "Tiểu An, mình đi đòi nhà ma rồi! Tại sao cậu không đồng ý để mình cùng đi với cậu?" Tại sao có thể để cô đối mặt với tình huống này đây?

Hiện tại người nhà họ Kỷ đã cảm thấy lạ.

Phuong Hân Nghi nói với nhà họ Kỷ, Tiểu An muốn đến nhà cô ở vài ngày, bọn họ không nói hai lời liền đồng ý, kết quả không nghĩ tới bên ngoài cô nói đưa Tiểu An đi chơi xa, nhưng trên thực tế, cô lại lén lấy hộ chiếu của Tiểu An ra khỏi nhà họ Kỷ, giúp cô ấy mua vé máy bay, an người ở Mỹ đến sân bay đón người, sau đó giúp Tiểu An chạy trốn đến nước Mỹ.

Nếu sự việc bị bại lộ, không biết cái mạng nhỏ của cô có còn không?

"Nghi Nghi, thật xin lỗi..."

"Ai nha! Quên đi! Chỉ cần cậu không có chuyện gì là tốt rồi!"

Nghe được cô ấy đến Mỹ tìm ba ngày rồi mà vẫn không thấy Bùi Tử Nghi, trong lòng cô cũng rất gấp, cái tên Bùi Tử Nghi thiệt là, điện thoại di động cũng tắt, các cô lại không biết số điện thoại ở Mỹ của anh ta, chắc anh ta cố ý làm người khác không tìm thấy!

Phuong Hân Nghi không biết làm sao, nhưng cô vẫn phải nói với Tiểu An, "Tiểu An, ba cậu đã hỏi, bác ấy còn nói ngày mai sẽ đến nhà mình đón cậu, nếu lúc đó không giấu được mình chỉ có thể nói thật."

"Được..."

"Tiểu An, cậu phải cẩn thận đó! Má Lý có ở đó không, mình muốn nói chuyện với má."

"Được!" Kỷ Xảo An đưa điện thoại cho phụ nữ trung niên bên cạnh, "Má Lý, Nghi Nghi... Nói chuyện với người..."

Má Lý cầm lấy điện thoại, cùng nói chuyện với Phuong Hân Nghi, nội dung không vượt qua chuyện cầu xin bà chăm sóc Kỷ Xảo An thật tốt, vì cô ấy là "cô bé đặc biệt".

Má Lý gạt đầu lia lịa, cúp điện thoại, trả điện thoại cho Kỷ Xảo An. Kỷ Xảo An cất điện thoại vào túi sách rồi tiếp tục ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế.

Gió lạnh thổi qua, mặt trời chói mắt nhưng không nóng, Tiểu An thoải mái ngồi ở trên ghế, trong lòng vẫn rất vui vẻ, rất lạc quan, cô biết cô nhất định sẽ tìm được Nghi Nghi, rất nhanh có thể gặp được Nghi Nghi, cô mua kem, nhưng mà lại để trong nhà má Lý.

"Có phải Tiểu An thích cậu sinh viên kia không?" Má Lý cười cười hỏi.

Tiểu An nhìn bà một cái, cũng nở nụ cười đáng yêu trả lời: "Thích, thích Nghi Nghi..."

"Dì nói thích, giống như là con gái thích con trai ấy!"

"Con gái thích con trai?" Cô không hiểu, cô chỉ biết cô thích Nghi Nghi! Rất thích, rất thích Nghi Nghi!

"Giống như ba con thích mẹ con đó!"

"Ba thích mẹ?" Kỳ Xảo An ngây ngẩn cả người, giống như ví dụ này khiến cô thông suốt.

Giống như ba thích mẹ? Cho nên ba sẽ hôn mẹ, ôm ôm mẹ? Vậy Nghi Nghi cũng hôn cô, ôm ôm cô không?

Gương mặt cô đỏ bừng lộ vẻ khó xử, lại cười khúc khích. Má Lý vừa thấy, lại thích đùa bé đơn thuần này hơn, ôm cô vào trong ngực.

Tình cảm là thiên tính, chỉ cần là người, mặc kệ người như thế nào, cũng có một ngày động tâm, chẳng qua là... Cũng không biết Tiểu An thích cậu thanh niên kia nhiều như thế nào?

Hi vọng Tiểu An sẽ không hụt hẫng, nhưng mà cho dù không hụt hẫng, đây cũng là một con đường gian khổ.

Ở chung mấy ngày, má Lý đã hoàn toàn thích cô bé này, cũng biết cô thiếu sót, biết cô chậm chạp, nhưng mà nụ cười rục rờ đã bù đắp tất cả, làm cho không có người nào không thích cô.

"Được rồi! Nếu như vậy, má Lý nhất định phải giúp Tiểu An tìm được cậu con trai kia... Gọi là Nghi Nghi, có đúng hay không?"

Dùng sức gạt đầu, "Đúng! Nghi Nghi.."

Lôi kéo cô bé đứng lên, "Trước khi tìm được cậu ta, chúng ta phải lấp đầy cái bụng trước đã! Có đói bụng không?"

"Đói!"

"Vậy thì đi thôi!"

Nắm tay cô, hai người rời khỏi cổng trường, lúc đến yên lặng, lúc đi cũng giống như vậy, còn cổng trường học thì vẫn đứng im lìm ở đó.

Mười phút sau, một chiếc xe màu đen chạy đến, cửa xe mở ra, hai người thanh niên bước xuống.

Người kia chính là Bùi Từ Nghi, anh đuổi người, tối hôm qua gấp gấp trở về từ Newyork ngủ một giấc, vẫn còn hơi mệt, nhưng vẫn muốn lên tinh thần.
"Lại một tuần bận rộn bắt đầu."

"Cho nên mới muốn tìm chút việc vui! Bây giờ tôi trường ta có mở một buổi khiêu vũ, cái cô Denean đó có thể sẽ tham gia!" Jayson mập mờ nói.

"Minh nói rồi, mình không có hứng thú."

"Vậy dù sao cậu cũng phải tham gia lễ hội, nói không chừng cậu sẽ gặp một người phụ nữ khác, có thể có một đêm xuân."

"Rồi nói chuyện này sau đi!"

"Anh Bùi, come on, thả lỏng, hãy hưởng thụ thanh xuân đi." Jayson cười nói.

Bùi Từ Nghi mặc kệ anh ta, tự nhiên đi thẳng vào trường, chẳng qua là đột nhiên anh ngửi được mùi gì ấy, quay đầu lại nhìn, trên mặt lại lộ ra nụ cười bất đắc dĩ... Hình như anh gửi được mùi hương trên người Tiểu An... một mùi ngọt ngào giống như kem.

Làm ơn, Bùi Từ Nghi, mày bị ngu sao? Tại sao Tiểu An lại ở đây....

☆ ☆ ☆

Buổi lễ hội mơ ước của học sinh toàn trường đã diễn ra, giữ lúc việc học đang bận bịu, nên có thể tạm thời giảm bớt áp lực, quên đi việc học, thậm chí có thể làm quen với bạn khác phái, nói không chừng có thể tạo thành một đoạn nhân duyên.

Nhưng mà Bùi Từ Nghi không có hứng thú với việc này, thành thật mà nói, đây là điểm khác biệt giữa người phương Đông và người phương Tây.... Người phương Tây coi trọng xã giao, tạo một bầu không khí thoải mái để đạt được mục đích, người phương Đông lại không thích điều này.

Ít nhất cái người phương Tây Jayson thích điều này, mà anh Bùi Từ Nghi người phương Đông lại không thích hoạt động này.

Nếu không phải Jayson nửa lời nửa kéo, muốn anh tham gia, còn không thà rằng anh ở nhà nghỉ ngơi, nghỉ ngơi dưỡng sức. Một tuần làm việc, anh đã đủ mệt mỏi rồi.

Nhưng mà không lay chuyển được Jayson, anh vẫn bị kéo đến đây, lễ hội được tổ chức ở một bãi đất trống trong khuôn viên trường, mọi nơi đều treo đầy ruy băng và đèn neon, còn có những món ăn ngon, nhưng lực chú ý của mọi người không đặt ở quanh cảnh mà đặt trên đối tượng khác phái, cho nên một người đứng ở góc, hai tay đút túi quần như Bùi Từ Nghi lại nổi bật.

Anh có vóc dáng to lớn cũng không thua kém gì người nước ngoài, hơn nữa anh lại sở hữu khuôn mặt thần bí, lạnh lùng của người phương Đông nên rất dễ khả năng hấp dẫn sự chú ý của người xung quanh.

Lúc anh đang chán muốn chết thì Jayson chạy tới, phía sau là một người đẹp cao gầy.

"Từ Nghi, Từ Nghi!"

"Chuyện gì?"

Jayson rất hưng phấn giới thiệu, "Đây chính là hoa khôi của MIT mà mình đã nói với cậu, Denean", anh ghé vào tai Bùi Từ Nghi nói nhỏ "Cha cô ấy là một chủ tịch quái dị."

Bùi Từ Nghi lớn tiếng nói: "Vậy thì sao?"

"Làm ơn nói nhỏ thôi, cậu không nên cho rằng chỉ có hai chúng ta biết tiếng Trung thì có thể hô lớn như vậy chứ."

Người bên cạnh nghe không hiểu, trên thực tế cũng là bởi vì Jayson nói tiếng Trung khá tốt nên cha Bùi mới an bài anh ta cùng con mình đi học và đi làm.

"Vậy muốn mình làm gì?"

"Phái nam phái ga lăng, chào hỏi người ta đi!"

Bùi Từ Nghi tròn mắt, nhìn người đẹp tóc vàng nói: "Xin chào, rất hân hạnh được biết cậu." Đương nhiên những lời này nói bằng tiếng Anh.

Denean vươn tay bắt tay anh, sau khi Bùi Từ Nghi vào trường được mấy tháng, cô đã nghe nói trường có một anh chàng đẹp trai người phương Đông.

Hơn nữa nghe nói, anh là người thừa kế của tập đoàn Bùi thị...

"Rất hân hạnh được biết cậu."

Jayson ra về một bà mai, xoa xoa tay, cười nói, "Mình còn có việc, đi trước đây, hai cậu chứ nói chuyện đi! Làm quen, làm quen đi!" Nói xong vội vàng chạy đi.

Bùi Từ Nghi trừng mắt liếc anh ta, "Làm quen cái rắm!"

"Cậu nói gì?"

"Không có gì."

Denean nở nụ cười thật xinh đẹp, trên thực tế nụ cười này đủ để mê hoặc rất nhiều đàn ông, cũng không biết Bùi Từ Nghi có thuộc dạng này hay không? "Mình cũng rất muốn học tiếng Trung, nhưng nghe nói tiếng Trung rất khó học."

"Đúng vậy! Quả thật tiếng Trung rất khó học." Nhất là những người nước ngoài, lại càng khó hơn, ai bảo bọn họ dùng tiếng Anh đầu độc người phương Đông nhiều năm như vậy.

"... Vậy cậu có thể dạy mình không?"

Bùi Từ Nghi nhún nhún vai, "Xin lỗi, mình cũng không phải thầy giáo dạy tiếng Trung của trường."

Cứ như vậy, hai người lại lâm vào lúng túng... Đối với Denean mà nói, người đàn ông này thật đặc biệt, bình thường những người đàn ông khác nhìn thấy cô, thì vây quanh cô nói chuyện không ngừng, xu nịnh, nịnh hót, khen ngợi lấy lòng, đủ mọi thứ; nhưng Bùi Từ Nghi không có, mặc dù anh tỏ ra lễ độ, nhưng lại khiến người khác cảm thấy anh không muốn nói chuyện nhiều.

Nhưng càng khó, càng kích khởi Denean, người đẹp như cô dĩ nhiên là phải đi với người đẹp trai như anh.

Bùi Từ Nghi không trả lời nữa, trên thực tế, tim của anh không biết đã sớm trôi về phương nào rồi, công việc, bài tập, mỗi việc đều suy nghĩ một chút, thậm chí thỉnh thoảng lại nhớ đến cô bé kia.

Rốt cuộc cô sống ra sao?

Anh không nói thêm gì liền bỏ ra nước ngoài, cô có nhớ anh không? Dù chỉ một chút, hay cô vẫn rất vui về trải qua cuộc sống của cô?

Đáng chết! Anh cũng không biết mình bị làm sao, anh hy vọng cô nhớ anh, cơm ăn không ngon, ngủ không yên; hay là muốn cô vui vẻ sống qua ngày, từ trước đến giờ không có ai như anh cả?

Giống như đúng cũng giống như không đúng...

"Cậu đang nghĩ gì vậy?"

Vội vàng hoàn hồn, anh nhú mồm, người phụ nữ này còn chưa đi?

"Không có chuyện gì!"

Nhưng vào lúc này bên cạnh truyền đến tiếng hô của mọi người, là tiếng Anh, mới đầu Bùi Tử Nghị cũng không để ý.

"Có người ăn trộm kem! Ông trời, là một cô bé phương Đông."

"Người nào! Người nào ăn trộm kem?"

"Một cô bé phương Đông đáng yêu..."

Bùi Tử Nghị nghe thấy được từ quan trọng... Kem, cô bé phương Đông, ăn trộm? Ông trời! Đặc điểm này rất giống một người..

Phía sau vang lên giọng nói lo lắng của một phụ nữ trung niên, "Tiểu An, đừng ăn! Tất cả mọi người đều phát hiện rồi."

"Lạnh lạnh, đi, ăn lạnh lạnh..."

"Được được được! Cầm một cây là được rồi, đừng cầm hết như vậy..."

Bùi Tử Nghị nhanh chóng xoay người, không thể tin vào ánh mắt của chính mình, điều anh nhìn thấy... kẻ trộm kem lại đang trộm kem rồi.

Kỷ Xảo An đứng trước bàn ăn, miệng ngậm một cây kem, trong tay còn cầm một cây, vừa ăn vừa cười vui vẻ, quả thực đã quên mục đích mình đến Mỹ.

Anh xông lên phía trước, chạy như bay đến trước mặt cô, trên thực tế anh không thể tin được cô bé này lại xuất hiện ở đây!

Xuất hiện tại đây... nước Mỹ, Massachusetts, thành phố Cambridge, trong lễ hội của trường Massachusetts Institute of Technology?

Cô mượn bảo bối của Doraemon sao? Hay mượn can đảm của ông trời vậy?

"Kỷ Xảo An!" Làm ơn, ngàn lần đừng nói với anh là cô một mình đến đây... làm ơn...

Trong miệng Tiểu An vẫn ngậm kem, quay đầu nhìn người đang chạy đến kia, ánh mắt sáng lên, ném cây kem đang ăn sang một bên chạy đến, suýt nữa là đụng phải ngực anh. "Nghị Nghị..."

Ở trước mặt mọi người, Bùi Tử Nghị theo bản năng ôm chặt cô, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: Cô bé ngốc, cô bé ngu, ngu ngốc... Bình thường anh không cho phép bất kỳ ai nói từ đó..., nhưng anh lại thốt ra hết ra rồi.

Nhưng mà thành thật mà nói, có thể lại nghe cô gọi anh là "Nghị Nghị", cảm thấy thật tốt... Nói không văn nhả một chút, cảm giác như vậy thật sự sáng khoái...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Nghe nói đội trưởng có bạn gái?"

"Thật hay giả?"

"Tôi cũng nghe nói như vậy nha....."

"Chúa ơi! Nữ sinh nào chịu được cá tính của cậu ta, không bị cậu ta dọa chạy à?"

"Ai biết, nói không chừng đó là một nữ sinh vô cùng mạnh mẽ, so với A Dương còn to hơn! A Dương dám lớn giọng, cô ấy lập tức ném cậu ta đi."

"Ha ha ha ---" nghĩ đến cảnh đó, ai cũng không nhịn được cười.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng làm việc của đội bóng chày đột nhiên mở ra, vốn mọi người đang vui vẻ tán gẫu chế nhạo Nghiêm Sĩ Dương tất cả đều ngã xuống đất, bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Ai ngờ người tiến vào không phải Nghiêm Sĩ Dương, mà là Thẩm Bội Tuyền, cô nhìn thấy đáng sợ người người ngã ngựa, còn có vẻ mặt kinh ngạc. "Sao vậy? Vừa mới có động đất à?"

"... .. Không có!"

Thẩm Bội Tuyền cười, đem quần áo chơi bóng vừa mới lấy ở tiệm giặt về đặt ở góc phòng, đi đến trước bàn máy vi tính khởi động máy, chuẩn bị tiếp tục sắp xếp lại bảng thành tích đội viên đội bóng.

Cô rất chuyên tâm, trên thực tế cô làm chuyện gì đều như vậy --- cho dù là trong môi trường ồn ào, mặc dù người trong phòng vừa cười vừa nói chuyện âm thanh đã sớm vượt qua dè xen được quy định, cô Thẩm Bội Tuyền vẫn có thể chuyên tâm làm việc, bất động như núi.

Thành thật mà nói, cô cũng không biết từ khi nào mình thật sự đảm nhiệm chức vụ quản lý đội bóng, vừa mới bắt đầu chỉ là muốn kiếm tiền, để duy trì sinh hoạt của mình, không cần thường xuyên hướng mẹ xin tiền, nhưng là càng về sau, cô giống như thật sự thích công việc này.

Những đội viên này rất hoạt bát cởi mở, theo chân bọn họ ở chung cũng rất vui vẻ, nhất là anh..... Sĩ Dương, anh là người rất đặc biệt, thô lỗ đến mức nữ sinh vừa nhìn thấy anh sẽ cau mày; nhưng cô cảm thấy anh rất tốt, chân thật đến mức người vừa nhìn thấy mặt anh, liền biết bên trong anh như thế nào!

"Tiểu Tuyền, cô biết không? Nghe nói Sĩ Dương đã có bạn gái?"

Bàn tay đang gõ dừng một chút, nhớ lại đêm hôm đó, loại cảm giác phiền lòng lại trở về, nhưng cô miễn cưỡng đè xuống, không muốn để cho người khác phát hiện ra cô khác thường. "Có thật không? Vậy rất tốt nha....."

"Là rất tốt nha! Nếu không với tính cách đó của đội trưởng, có nữ sinh nào dám đến gần cậu ta?" Trong giọng nói giống như cảm ơn trời đất, "Hơn nữa bây giờ đội trưởng kết giao bạn gái, cũng sẽ không đối xử không tốt với chúng ta nữa."

"Các cậu nói quá đi, Sĩ Dương nào có đối xử không tốt với các cậu." Cô nói nhẹ, tiếp tục làm công việc của mình.

Kiểm chế bản thân, đừng để tâm trạng của mình hiện rõ lên mặt.... ..

"Nhưng mà, cô đã gặp bạn gái A Dương chưa?"

Mọi người liên tiếp suy đoán, "Không biết là người như thế nào nhỉ?"

"Nói không chừng cô gái kia ở đội vật."

"Vậy quá khoa trương đi! Phải là đội bóng rổ nữ, nghe nói đợt này đội bóng rổ nữ có người cao 180 centimet, nặng 90 kilogam.... .. Cùng A Dương rất xứng đôi nha!"

"Ha ha ha ----" Mọi người cười to.

Thật khó tưởng tượng là kiểu nữ sinh nào mới kiểm chế được Nghiêm Sĩ Dương vừa lớn giọng lại có tính tình không tốt? Mọi người rất tò mò nha!

Thẩm Bội Tuyền miễn cưỡng cười một tiếng --- đều không đúng.... Mặc dù hôm đó đèn đường hơi tối, nhưng cô thấy rất rõ ràng, đó là một cô gái dịu dàng xinh đẹp, là một..... Cô gái đáng giá để anh động lòng và thật tâm đối đãi.

"Nếu không nữa thì, nói không chừng ở đội cử tạ, một phen là có thể đem A Dương giờ lên..."

"Ha ha ha, thật hài hước!"

Người nói chuyện nghe thấy giọng trầm thấp quen thuộc, đầu tiên là sững sờ, hơi há đầu nhìn, giống như là động tác phản xạ, nhất thời lui về sau, lui đến nơi không thể lui được nữa, đi đến cạnh cửa sổ. "Đội... Đội trưởng?"

Một đám mới vừa rồi còn lớn giọng chế nhạo đội trưởng, hiện tại toàn bộ rụt cổ bên cửa sổ.

Mà Nghiêm Sĩ Dương không biết xuất hiện ở văn phòng từ khi nào đang chà xát tay, quả đấm chen lẫn kêu rắc lại rắc vang dội, trên mặt đầy nụ cười, nhưng trong mắt hung ác mười phần. "Các cậu không muốn sống nữa sao? Tôi thành toàn cho các cậu."

"Đội trưởng, a ----"

Thẩm Bội Tuyền nhìn, không khỏi cười cười. Nhưng vào lúc này, cô nhìn thấy cô gái cùng đi vào với Nghiêm Sĩ Dương.... .. Chính là cô gái đêm hôm đó.

Cô ấy chính là bạn gái của Nghiêm Sĩ Dương!

Cô gái kia nhìn thấy cô, nhìn thấy nữ sinh duy nhất trong phòng làm việc, tự nhiên có thể liên tưởng đến cô chính là quản lý không thể thiếu của đội bóng chày mà Nghiêm Sĩ Dương nói.

Cô ấy hướng về phía cô gật đầu, chào hỏi rất lễ phép; Thẩm Bội Tuyền cũng nở nụ cười, hướng về phía cô ấy gật đầu một cái --- cô không có lý do bài xích cô bé kia..... Cô cũng không phải người nào của Nghiêm Sĩ Dương.

Hướng chỉ người ta cũng có lễ phép hướng cô chào hỏi, nhưng cô có cảm giác không thoải mái, cảm giác giống như cảm địa của mình bị xâm phạm, Thẩm Bội Tuyền không biết nên xử sự như thế nào, chỉ đành phải gật đầu, lễ phép mỉm cười đi qua, tiếp tục trở lại trước máy vi tính làm việc.

Nghiêm Sĩ Dương dạy dỗ đồng đội xong, hài lòng trở lại bên người bạn gái --- cô nữ sinh này đúng là bạn gái của anh, vừa mới kết giao hơn một tuần.

Anh chính là người đàn ông không thích lê mê, trong một lần tâm huyết dâng trào đi học, anh quen nữ sinh ngồi bên cạnh mình. Cô yên lặng ngồi học, ngoan ngoãn chép bài, chữ viết đẹp đến không tả được, nói chuyện ôn nhu dịu dàng, lập tức anh đã cảm thấy anh muốn theo đuổi cô gái này.

Vốn nghĩ rằng cô sẽ bị dọa khi anh tỏ tình, nhưng khi đó cô cũng không cự tuyệt, chỉ là xấu hổ cười, khiến cho anh không làm rõ được phản ứng của cô; cho đến gần tới ngày hôm đó ở bãi tập nhìn thấy cô đi một mình, trong lòng quyết định đi hỏi lại lần nữa.

Có lẽ đêm tối lơ mơ, có lẽ là đúng cảm giác rồi, cô đáp ứng anh, làm cho anh rất vui --- đây là bạn gái đầu tiên của anh, là mối tình đầu của anh nha!

Giải quyết xong những đồng đội miệng đầy bi ối này, Nghiêm Sĩ Dương trở lại bên người bạn gái, ôm bờ vai mảnh khảnh của cô, hướng về phía mọi người giới thiệu, "Mọi người, đây là bạn gái của tôi, Uông Ánh Quân khoa ngoại văn, nhưng các cậu không được gọi cô ấy là Tiểu Quân, Tiểu Quân là tôi gọi, nếu ai dám gọi bậy, cẩn thận quả đấm của tôi."

Dĩ nhiên, tất cả đều biết anh nói thật --- dù sao vừa mới thử qua công phu của anh, dĩ nhiên không ai dám gọi bậy.

Nhưng tận mắt nhìn thấy Nghiêm Sĩ Dương kết giao bạn gái xinh đẹp như vậy, lại còn là khoa ngoại văn mỹ nữ nhiều như mây, mọi người đều tiến lên phía trước nói chuyện cùng Tiểu Quân, hi vọng thông qua cô quen biết được nhiều mỹ nữ khoa ngoại văn hơn.

"Không được đến quá gần!" Nghiêm Sĩ Dương giống như đang đuổi muỗi.

"Đừng như vậy mà! Có cơ hội quen biết bạn học khoa ngoại văn, Ánh Quân làm ơn giúp chúng ta giới thiệu nha! Khoáng nam Nhất Hào lớn giọng la hét.

Uông Ánh Quân xấu hổ cười, có chút ngượng ngùng.

Nghiêm Sĩ Dương cũng nhìn ở trong mắt, vội vàng bảo hộ bạn gái, đi đến bên cạnh phái nữ duy nhất trong phòng làm việc. "Ồ đây tôi chỉ tin tưởng Tiểu Tuyền, Tiểu Tuyền, cô phải giúp tôi chiếu cố Tiểu quân nha!"

Thẩm Bội Tuyền cười nhìn anh, miễn cưỡng dùng nụ cười che dấu khó chịu trong lòng, càng nhiều hơn là chua xót --- cô sao vậy hả? Tại sao lại không hào phóng rồi?

Sĩ Dương có bạn gái, đây là chuyện tốt nha! Cô vì sao lại có phản ứng không bình thường như vậy..... "Vậy bạn gái anh cũng đến giúp tôi sao?"

Uông Ánh Quân gật đầu một cái, "Nếu như tôi không mang đến phiền toái gì cho mọi người, tôi đồng ý giúp."

Thẩm Bội Tuyền cũng rất rộng rãi, kéo một cái ghế qua để cho Uông Ánh Quân ngồi xuống, hai người cùng nhau sắp xếp lại bàn thành tích, một đọc số, một ghi vào, nhanh chóng đem tài liệu thiết lập xong.

Nghiêm Sĩ Dương rất hài lòng, quay đầu lại đem tất cả đội viên đi ra ngoài luyện bóng.

Mặc dù có người gào khóc, bảo hôm nay không phải ngày luyện bóng, anh ta còn muốn đi quan hệ hữu nghị, nhưng Nghiêm Sĩ Dương căn bản không quan tâm, tất cả phái nam ở hiện trường đều phải cùng anh chơi bóng.

Rất nhanh, bên trong phòng làm việc yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy thanh âm Uông Ánh Quân đọc con số, còn có thanh âm Thẩm Bội Tuyền gõ bàn phím, hai người lần đầu tiên gặp mặt, thể nhưng hợp tác vô cùng chặt chẽ.

Rất nhanh, tất cả tài liệu đều được đưa vào máy tính, vốn cho là phải mất hơn một giờ mới hoàn thành công việc, cuối cùng chỉ mất ba mươi phút, Thẩm Bội Tuyền biết, đây tất cả đều là công lao của Tiểu Quân. "Tiểu Quân?"

"Làm sao vậy?"

"Làm sao sẽ thích Sĩ Dương? Anh ta rất hung dữ!" Thẩm Bội Tuyền cười nói.

Uông Ánh Quân nghe được, xấu hổ nói: "Anh ấy là người rất coi trọng, đối với tôi cũng rất tốt, hơn nữa anh ấy chỉ hung dữ ở bên ngoài, trên thực tế, anh ấy rất dịu dàng."

Thẩm Bội Tuyền nghe, cười, "Vậy thì phải nắm thật chắc nha!"

"Tôi biết."

Thẩm Bội Tuyền sắp xếp tài liệu, rốt cuộc không có cách nào bày ra nụ cười --- Thì ra không chỉ có mình cô nhìn ra tính cách được yêu thích của Sĩ Dương, không phải chỉ có mình cô cảm thấy Nghiêm Sĩ Dương thật ra là người dịu dàng, là người vì thích một người cái gì cũng nguyện ý làm, vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng được.

Chậm một bước.... ..

Thích anh, nhưng cô chậm một bước rồi.... ...

Thì ra đây mới là nguyên nhân chính cô đồng ý ở lại đội bóng chày, không vì cái gì khác, vào lần đầu tiên gặp mặt, cô nhìn thấy tính cách thật ở trong mắt anh.

Khi thấy Nghiêm Sĩ Dương giới thiệu bạn gái, còn là mỹ nữ khoa ngoại văn, mắt kính của nữ sinh toàn trường như muốn rớt xuống.

Nghe nói rất nhiều học tỷ, học muội chạy đi khuyên Ưông Ánh Quân, muốn cô suy nghĩ kỹ, để tránh tương lai gặp phải "gia bạo" (bạo hành gia đình). . . . Chi có điều những học tỷ, học muội này đều bị Nghiêm Sĩ Dương cường chế đuổi đi.

Dĩ nhiên Ưông Ánh Quân luôn nói tốt cho bạn trai, cô nói Sĩ Dương rất tốt, dù có bận rộn cũng sẽ đưa cô về nhà; dẫn cô đi chơi, cùng cô đi học, hơn nữa Sĩ Dương cũng chưa từng hung dữ với cô.

Cuối cùng mọi người không thể làm gì khác hơn ngoài việc kết luận: Ánh Quân đã bị tẩy não. Cô bé này thật là yêu đến chết luôn rồi.

Khi Nghiêm Sĩ Dương giới thiệu bạn gái, ngoại trừ những lời khuyên bảo Ưông Ánh Quân ở bên ngoài, thì bên trong đội bóng chày cũng xảy ra biến hóa.

Thật ra thì sự biến hóa này cũng không có quá nhiều người chú ý tới, bởi nó chỉ xảy ra với Nghiêm Sĩ Dương — quản lý của đội bóng chày Thẩm Bội Tuyền bắt đầu ít tiếp xúc với Nghiêm Sĩ Dương.

Nếu như có việc cần thảo luận về đội, cô sẽ đi tìm Phó Đội Trưởng nói, nếu là việc cần Nghiêm Sĩ Dương quyết định, cô cũng sẽ ở trước mặt mọi người hỏi anh. Về việc cá nhân, cô với anh cũng không hề lui tới, trước kia, nếu chạm mặt nhau ở trên đường thì còn có thể trò chuyện mấy câu, hiện tại, khi nhìn thấy anh, cô chỉ gật đầu nhẹ rồi trực tiếp rời đi, không nói một câu.

Vào giờ học ở khoa luật, nếu Nghiêm Sĩ Dương trốn lớp, vậy thì không có vấn đề gì; nếu như đụng phải anh, cô cũng sẽ tránh đi, giảm bớt cơ hội cùng anh tiếp xúc.

Nếu như anh muốn hỏi thăm về việc học, cô sẽ tận lực nói hai ba câu rồi đuổi anh đi. Tóm lại chính là tránh nói chuyện nhiều với anh.

Thẩm Bội Tuyền cho rằng đây là cách tốt để giữ mình — dù sao người ta cũng đã có bạn gái, nên cô không thể quá mức thân cận với anh.

Kết quả là, cô cùng Nghiêm Sĩ Dương rất hiếm khi xuất hiện cùng nhau, ngược lại, cô và Ưông Ánh Quân thường hay nói chuyện phiếm, nên ít nhiều cô cũng biết mấy phần về cô gái này.

Càng biết nhiều cô càng tin cô ấy là một cô gái tốt, là cô gái xứng với Sĩ Dương.

Có lẽ vậy! Cô không muốn có quá nhiều liên hệ với anh, trừ việc sợ tổn thương cô gái ấy, cô càng sợ tim của mình mất không chế. Trong lòng cô cũng có mấy phần chua xót, dù thế nào thì bên cạnh anh cũng đã có bạn gái, không cần cô nữa, không cần cô chú ý đến việc học của anh, khuyên bảo anh đừng quá hung hăng, quá nghiêm khắc với đồng đội. Không cần cô nữa rồi!

Một năm học rất nhanh đã kết thúc, học kỳ mới cũng sắp bắt đầu. Nghỉ hè năm ấy, việc mà Thẩm Bội Tuyền gặp phải cũng là đả kích lớn nhất trong cuộc đời cô. Sự đả kích lớn này buộc cô phải lập tức quyết định cuộc sống của mình, quyết định con đường sau này cô phải đi như thế nào, bởi cô không có nhiều thời gian suy nghĩ.

Mẹ của cô ngã bệnh, không thể tiếp tục ra chợ bán rau, mỗi cuối tuần đều phải đi đến bệnh viện chạy thận.

Mẹ cô nói, tiền gửi ngân hàng vẫn còn đủ cho cô tiếp tục đi học, nhưng chạy thận cũng sẽ tốn tiền, cô làm sao có thể tiếp tục đi học được đây?

Cô đã không thể ứng phó được việc ở đội bóng chày, cả kỳ nghỉ hè, cô đã xin nghỉ nhiều lần, không có cách nào đến làm việc được nữa; thật may là trong khoảng thời gian này có Tiểu Quân giúp cô một tay, có lẽ phải giao cho Tiểu Quân rồi.

Cô phải lựa chọn thôi.

Tuần khai giảng đầu tiên, cô không đi học. Hôm nay, cô cầm đơn xin tạm nghỉ học, đến trường tìm chủ nhiệm ký tên rồi đi tới phòng giáo vụ nộp.

Trên đường đi, vì đi ngang qua tổ thể dục nên cô ghé vào nộp đơn từ chức; cô nói mình không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ quản lý nữa, đồng thời đề cử Tiểu Quân với tổ thể dục, để bọn họ thay Tiểu Quân vào vị trí của cô.

Rời khỏi tổ thể dục, tiếp theo cô sẽ đi đến phòng giáo vụ; tạm nghỉ nghĩa là ít nhất 1~2 năm tới cô sẽ không tới trường. Cô phải ra chợ bán hàng để kiếm tiền nuôi sống chính mình, và trả tiền thuốc men cho mẹ.

Thẩm Bội Tuyền đi trong sân trường. Vì mới khai giảng nên sân trường có vẻ náo nhiệt, bạn học lui tới rất đông, trên mặt ai cũng hiện lên tinh thần phấn chấn.

Chỉ có cô là bất đồng, gương mặt lộ ra vẻ mờ mịt, mệt mỏi.

Trong khoảng thời gian này, cô miễn cưỡng tỏ ra tỉnh táo, thành thực, tuy không cười nhưng cũng không để lộ vẻ yếu đuối; nhưng những thứ này chỉ là

ngụy trang. Vào giờ phút này, khi đối mặt với cảnh tượng náo nhiệt của sân trường, lớp ngụy trang cũng bị tháo xuống.

Hốc mắt cô dần trở nên hồng hồng. Cô cảm lá đơn xin tạm nghỉ học trong tay mà nước mắt chảy ra, lau hoài vẫn không thể lau hết. Vì sợ bị người khác nhìn thấy nên cô chỉ có thể cúi đầu để nước mắt rơi xuống.

Cô rất thích được học ở đây, cũng rất thích cảm giác nỗ lực vì tương lai của chính mình. Cô biết mình xuất thân kém, nhưng cô luôn tin chỉ cần mình cố gắng, rồi sẽ có một ngày cô có thể tạo ra một mảnh trời cho riêng mình.

Nhưng bây giờ thì sao, cô còn cơ hội sao?

Dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt, rồi lại tiếp tục cúi đầu, cô không muốn người khác nhìn thấy cô yếu ớt bất lực như vậy.

Cô luôn là người biết tự kiềm chế, khóc đến không thể không chế như vậy thật không giống cô.

Vì cúi đầu đi nên cô không nhìn rõ mà đụng phải người khác. Cô cúi đầu, buồn bực nói, "Thật xin lỗi. . . .", cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục đi.

"Tiểu Tuyền?"

Nghe âm thanh kia, Thẩm Bội Tuyền sững sốt, lập tức lau sạch nước mắt trên mặt, động tác vô cùng bối rối, đến nỗi lá đơn trên tay cũng bị cô vò nát.

Ngẩng đầu — là anh, còn có cô ấy!

Đó là Nghiêm Sĩ Dương, và bạn gái!

Nghiêm Sĩ Dương bước tới trước mặt cô, nhìn cô với vẻ mặt cực kì nghiêm túc, "Cô đang khóc? Có chuyện gì vậy?"

Cô lắc đầu, "Tôi không sao, tôi còn có chuyện, tôi đi trước đây."

Cô vừa quay người thì bị ngăn lại, Nghiêm Sĩ Dương hỏi tới: "Tại sao cô lại từ chối không làm quản lý nữa?"

Trên thực tế, anh còn muốn hỏi những chuyện khác nữa. . . . Anh muốn biết tại sao thời gian qua, mỗi lần nhìn thấy anh cô đều không nói, không giống như trước kia cùng anh nói chuyện phiếm. . . . Tại sao lại cư xử như người xa lạ với anh? Anh không thích, anh vô cùng không thích loại cảm giác này!

"Tôi. . . . Tôi có việc, tôi không thể làm nữa, thật xin lỗi."

"Rốt cuộc là thế nào?" Nghiêm Sĩ Dương rất không vui, "Cô có cái gì bất mãn với tôi sao? Cũng không phải chỉ là vấn đề cô có làm nữa hay không, từ trước khi năm học mới bắt đầu, mỗi lần nhìn thấy tôi cô đều tránh, cũng không thèm nói một câu; mẹ nó, rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì?" Âm thanh của anh càng lúc càng lớn.

Uông Ánh Quân kéo Nghiêm Sĩ Dương, "Sĩ Dương, đừng có hung hăng như vậy." Cô nhìn Thẩm Bội Tuyền, "Tiểu Tuyền, làm sao vậy? Có phải Sĩ Dương làm chuyện gì khiến cô tức giận hay không, cô đừng tức giận nữa, tôi thay anh ấy nhận lỗi với cô được không."

Nghiêm Sĩ Dương lại càng không vui, "Mẹ nó, tôi đã làm sai điều gì, cô nói cho tôi biết đi chứ! Sao lại không để ý tới tôi? Hiện tại ngay cả quản lý cũng không muốn làm, rốt cuộc cô bị sao vậy hả?"

Thẩm Bội Tuyền nhìn anh, lắc đầu một cái — cô mệt quá, hiện tại cái gì cô cũng không muốn nói. "Tôi còn có chuyện phải xử lý, đi trước." Cô xoay người rồi đi.

Nghiêm Sĩ Dương nhìn cô cứ như vậy mà rời khỏi thì trong lòng càng thêm khó chịu, hoặc là nói, trong lòng của anh như có gì đó đang thiêu đốt.

Nhìn thấy tờ giấy Thẩm Bội Tuyền đang cầm trong tay, Nghiêm Sĩ Dương giống như biến thành bé trai nghịch ngợm thích gây sự, xông lên phía trước chặn trước mặt cô, sau đó trực tiếp giật tờ giấy trong tay cô, thoát nhìn giống như đang vờ đưa con trai đang bắt nạt người mình thích.

"Sĩ Dương!" Uông Ánh Quân kêu.

"Không nói rõ ràng, không cho phép cô đi!"

"Trả lại cho tôi!"

Lúc đầu Nghiêm Sĩ Dương cũng không muốn xem, nhưng nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của Thẩm Bội Tuyền thì trong lòng càng thêm khó chịu, nên liền mở ra; nhìn xong làm anh tức đến trứng gió, "Mẹ nó, tôi chọc tới cô lúc nào, cô không làm quản lý thì thôi đi, bây giờ còn muốn nghỉ học? Tại sao? Rốt cuộc tôi đã làm cái gì chứ?" Anh càng la hét to hơn.

Lúc này Uông Ánh Quân cũng ngăn cả người nhìn Thẩm Bội Tuyền.

Lúc đầu Thẩm Bội Tuyền chỉ hơi luống cuống nhưng khi bị hai cặp mắt nhìn chằm chằm thì nước mắt của cô không ngừng tuôn ra. "Tôi không thể đi học nữa. . . ."

"Tại sao?"

Đây là lần đầu tiên Thẩm Bội Tuyền đau lòng mà khóc thành như vậy, làm cho Nghiêm Sĩ Dương luống cuống tay chân, loạn thành một đoàn. Anh không hề nghĩ việc nhìn thấy cô ấy khóc lại có ảnh hưởng lớn tới anh như vậy, "Mẹ nó, cô chỉ biết khóc thôi hả, nói chuyện đi chứ!"

"Sĩ Dương!" Ông Ánh Quân ngăn bạn trai nói những từ thô tục, từ từ đi lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Bội Tuyền, "Đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì?"

Trong khoảng thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên có người an ủi cô, dù cho cô ấy là bạn gái của người đàn ông cô thích, nhưng cô vẫn rất cảm kích. "Mẹ tôi ngã bệnh, mỗi tuần đều phải chạy thận, nên tôi quyết định không đi học nữa, tôi muốn ra chợ bán rau giúp mẹ."

Cô lau nước mắt. Thật ra thì việc này cũng không có gì đáng ngại, đây chỉ là một cửa ải khó khăn mà cô buộc phải trải qua, chỉ cần cô vượt qua được thì sẽ không sao nữa. Mặc dù cô rất luyến tiếc nơi này, nhưng đây là con đường cô phải đi.

Nghiêm Sĩ Dương nghe xong thì lại tiếp tục ồn ào, "Xảy ra chuyện như vậy sao cô không nói cho chúng tôi biết? Chúng tôi có thể giúp cô mà!"

Nước mắt lại không kiềm được mà rơi xuống.

Nghiêm Sĩ Dương cầm lá đơn xé thành từng mảnh nhỏ; Thẩm Bội Tuyền muốn ngăn lại nhưng không kịp, chỉ nghe được giọng nói chắc chắn của anh —

"Đừng lo lắng, dù có vấn đề gì thì cũng sẽ giải quyết được thôi, chúng tôi nhất định sẽ giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này, cho nên không cho phép tạm nghỉ học, cũng không được phép từ chức!" Nghiêm Sĩ Dương nói như đinh đóng cột.

Ông Ánh Quân cũng ở một bên an ủi cô, Thẩm Bội Tuyền lau nước mắt, không rõ cảm giác trong lòng mình bây giờ là thế nào.

Nếu như chỉ có thể làm bạn bè, cô thật nên cảm tạ vì có được những người bạn như vậy. Mặc dù cô không hy vọng làm bạn bè với anh, nhưng cô vẫn rất hạnh phúc vì được gặp anh, quen biết anh; bởi vì nhờ anh mà cô học được một điều — thích một người là chúc cho người ấy có thể tìm được hạnh phúc, dù cho hạnh phúc ấy không phải là mình.

Dắt cô chạy ra ngoài, cũng không có nghĩa là tối nay được vui chơi vui vẻ, Bùi Tử Nghị dắt cô đến trấn trên đạo một vòng, lại dẫn cô thăm quan thành phố này.

Đi một hồi, cũng gần đến thời gian ăn tối, anh liền dẫn cô đi ăn; nếu ăn cơm thì theo cá tính cô gái này nhất định cô sẽ tới một quán kem lớn.

Cho nên kết quả chính là như bây giờ!

Phụ nữ sao! Mỗi tháng đều có vài ngày không tiện, thật sự không muốn sống, kết quả là bị đau bụng!

Kỷ Xảo An sờ sờ bụng, cau mày, dáng vẻ giống như không thoải mái; mặc dù trong lòng Bùi Tử Nghị không ngừng trách cứ, nhưng một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể nhận lệnh mà ôm lấy cô, vỗ về cô.

"Đau đau..."

Bùi Tử Nghị vỗ vỗ lưng cô, nói không trách nhưng vẫn không nhịn được mà nói ra khỏi miệng, "Đáng đời! Ai bảo em không biết tự chăm sóc mình."

"Thật xin lỗi..."

"Em đang nói xin lỗi với bụng của em sao?"

"Thật xin lỗi..."

Thật là không biết nên khóc hay nên cười? Tiểu An lại nhìn về phía bụng của mình rồi nói xin lỗi, trái tim của Bùi Tử Nghị đã mềm nhũn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, tim anh cũng đau theo.

Anh ngồi xổm người xuống, "Tiểu An, anh công em."

Tiểu An cười cười, ngoan ngoãn nằm lên tấm lưng rộng rãi của Bùi Tử Nghị, để mặc anh công cô. Nói cũng kỳ quái, anh cứ công như vậy, hình như đã hết đau.

"Nghị Nghị... Cảm ơn..."

Bùi Tử Nghị sững sốt, trên mặt hiện lên tia kích động, nhưng mà anh vẫn lắc đầu, khẩu thị tâm phi* nói: "Nói cảm ơn cũng vô dụng, từ giờ trở đi, ít nhất một tuần em không được ăn kem."

(*khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo)

"A... Không thể..."

"Có thể!"

"Không thể..."

"Em còn muốn bị đau bụng sao?"

Tiểu An gục đầu lên bả vai anh, ngoan ngoãn nghe lời, không dám nói nữa, lần này bị đau bụng đã dọa cô sợ thật rồi.

Thấy cô không nói gì, Bùi Tử Nghị cũng không ngưng lại mà nói tiếp, "Chỉ cần hết kinh, bụng cũng hết đau, thì ăn lại, được không?"

"Được!" Cô cười, cảm xúc của cô biểu hiện rất rõ ràng, vui vẻ hay mất hứng tất cả đều hiện trên mặt.

Cô không ngại trang, khiến người khác chỉ cần liếc nhìn thôi cũng đoán được tâm tình của cô.

Chẳng qua là anh chỉ muốn biết rõ hơn, cô có hiểu về tình cảm không? Có hiểu tình cảm của anh hay không... Anh có thể yêu cầu xa vời rằng cô nên biết tình cảm của anh không?

Gió thổi nhẹ, hai người bước đi trên đường trong gió thoang thoang mùi thơm, mát mẻ nhưng không lạnh, làm người khác thấy thoải mái.

Ít nhất Tiểu An đã thoải mái gục trên lưng anh ngủ thiếp đi, trong miệng vẫn lẩm bầm không biết đang nói cái gì, hình như là phát ra thanh âm thoải mái.

"Tiểu An, em biết không? Anh rất thích em!"

"Thích..."

"Đúng vậy! Anh rất thích em, thật sự rất thích, rất thích." Đã nhiều năm rồi! Từ lần đầu thấy cô, đã cảm thấy cô rất đặc biệt, thời gian trôi qua anh cũng dần dần lớn lên, bắt đầu hiểu được tình cảm, anh cũng bắt đầu cảm nhận được mình có tâm tình khác thường đối với cô gái này.

Anh từng biết anh yêu một cô bé vĩnh viễn cũng sẽ không lớn, anh cũng từng tự nói với mình không sao cả; nhưng mà anh phát hiện anh không làm vậy được.

Nếu như cô không thể không thể hiểu được tình cảm, nếu như cô không xác định được mình có thích anh hay không, giống như một cô gái bình thường thích một chàng trai, nếu như cô chỉ ở trong thế giới đơn thuần, không cần loại tình cảm nam nữ này thì anh không có cách nào sống cùng cô.

Anh không thể vì mình, ích kỷ ép Tiểu An đơn thuần đi vào thế giới tình cảm phức tạp, cô quá đơn thuần, cô không có sức lực để xử lý vấn đề này.

Cho nên anh chỉ có thể tự mình tương tư, chỉ có thể chạy trốn, rất sợ mình thấy cô sẽ ép cô, ép cô đối mặt với thế giới tình cảm.

Nhưng mà anh rất muốn biết, rất muốn biết, "Còn em thì sao? Tiểu An, em có thích anh không?"

"Thích..." Cô rất thích, rất thích Nghị Nghị đó...

Bùi Tử Nghị cười khỏ, "Thật sao? Anh rất vui."

Anh nên vui mừng, nhiều năm rồi mà câu trả lời của cô vẫn y như vậy... Cô thích anh, rất thích, rất thích anh, trước kia anh còn vui vẻ, nhưng mà bây giờ, anh lại nghi ngờ.

Anh không cần cô thích anh như hai người bạn thích nhau, anh không cần điều này. Nhưng mà anh nên nói như thế nào để cô hiểu đây? Cô có thể hiểu không?

Thôi, giây phút ấm áp này không nên nghĩ đến những chuyện như vậy, Tiểu An hiểu cũng được, không hiểu cũng được, ít nhất giờ phút này cô ở bên cạnh anh.

Còn hơn để anh ở đây tương tư, một mình ảo tưởng, có cô bên cạnh là quá đủ rồi.

Tiểu An! Cả đời này anh sẽ thua trên tay em.

Bùi Tử Nghị tiếp tục công cô đi về phía trước, mặc dù một đến mức chảy cả mồ hôi, anh vẫn tiếp tục công cô đi, giống như khi còn bé dẫn cô đi chơi, cùng lớn lên với cô, cùng cười với cô.

Dĩ nhiên, Tiểu An không hiểu tình yêu trong lời nói của anh! Không phải đầu óc cô đơn thuần không biết, nhưng mà Tiểu An biết, cô vẫn biết rất rõ, cho dù cô không thông minh, nhưng cô vẫn biết... Chỉ cần có Nghị Nghị, cô sẽ rất vui, rất rất vui...

Nghị Nghị...

☆☆☆

Cách nửa vòng trái đất là Đài Loan thì lại có một cảnh tượng khác... những nhân viên trong Hội Cơ Kim đang làm việc bận rộn, Phương Hân Nghị và

Giang Uy cũng đang cố gắng làm công việc của riêng mình, chăm sóc bọn nhỏ, duy trì hoạt động của hội.

Chẳng qua là không khí giữa hai người có chút lúng túng.

Đối với Phương Hân Nghi mà nói, chuyện Tiểu An chạy đến Mỹ xem như đã kết thúc... người nhà họ Kỳ không trách cô, khiến cô cảm thấy rất có lỗi, ngược lại bác trai và bác gái còn cảm ơn cô vì cô đã khổ tâm an bài mọi chuyện, hơn nữa sau Tiểu An đến Mỹ cô còn nhờ người chăm sóc, cho đến khi cô ấy tìm được Bùi Tử Nghi.

Cha mẹ Tiểu An cho rằng, nên để cô ấy xông pha ra ngoài một lần cho cô ấy biết thế giới bên ngoài, họ sẽ không trách cô.

Nhưng như vậy lại càng khiến Phương Hân Nghi áy náy, giống như mình "dụ dỗ" Con gái nhà người ta, giúp Tiểu An đến Mỹ, cha mẹ người ta lại còn không trách tội.

Điều khiến cô khó chịu đó là bác trai bác gái không trách cô, nhưng lại có một người đàn ông trách cô, người đàn ông này chính là Giang Uy...

Mặc dù họ làm việc chung với nhau, nhưng kể từ khi Tiểu An đi Mỹ thì anh không nói với cô một câu.

Phương Hân Nghi biết, Giang Uy đang trách cô!

Mà ngày đó, sau khi anh mắng cô, cô lại càng rõ điều này....

Anh chạy đến trước mặt cô, "Tôi không hiểu! Rốt cuộc tại sao cô lại làm như vậy? Tại sao cô lại muốn Tiểu An đến Mỹ tìm tên kia?"

"Tiểu An rất kiên trì." Được! Anh muốn nói đến chuyện này, vậy thì hãy nói rõ ràng, nếu không mỗi ngày gặp mặt lại mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tiểu An biết cái gì? Cô ấy..."

"Anh đừng có xem thường Tiểu An! Tiểu An cái gì cũng biết!"

Giang Uy cứng họng, "Tôi không có ý này, cô không nên chuyển đề tài. Cô biết rõ Bùi Tử Nghi đến Mỹ vì trốn tránh Tiểu An, chẳng lẽ cô không sợ sau khi Tiểu An đến Mỹ gặp anh ta rồi sẽ đau lòng sao?"

Phương Hân Nghi nhìn anh, đột nhiên hốc mắt đỏ lên, "Giang Uy, anh rất thích Tiểu An đúng không?"

Giang Uy ngẩn người, nhưng ngay sau đó quay mặt đi, "Tôi không hiểu cô đang nói gì cả!"

Đôi mắt Phương Hân Nghi đã chứa đầy nước mắt, "Có đôi khi tôi rất hâm mộ Tiểu An, thậm chí là ghen tỵ..."

Tiểu An được mọi người yêu thích, thậm chí ngay cả cô cũng thích cô ấy, không có cách nào không thích cô ấy, cô ấy là cô bé lạc quan yêu đời, đơn thuần, ngây thơ.

Lau đi nước mắt sắp chảy ra, Phương Hân Nghi nói: "Tôi chỉ thấy một cô bé dũng cảm, đồng ý đi Mỹ tìm chàng trai mà cô bé thích, đối mặt với cô gái như thế, tôi cảm thấy tự ti, cho nên tôi không có cách nào không giúp Tiểu An."

"..." Anh gây kinh hãi trước lời nói của cô.

"Tôi rất bội phục Tiểu An, bởi vì cô biết phải đi tìm người đàn ông mình thích, còn tôi, đối mặt với người đàn ông tôi thích, nhưng một câu cũng không thể nói ra khỏi miệng."

"Hân Nghi..."

"Giang Uy, người em đang nói chính là anh, người đàn ông mà em thích là anh!" Tại sao thích anh? Cô cũng không biết, dù sao người cô thích chính là người ngày xưa đi học thì lạnh lùng nhưng lại rất lương thiện, người đàn ông rất quan tâm chăm sóc bọn nhỏ.

Giang Uy quay đầu sang một bên, "Cô... cô đang nói gì vậy? Tại sao lại nói đến điều này..."

Phương Hân Nghi cười khổ, "Em biết em kém hơn Tiểu An, em biết rất rõ, có lẽ anh xem thường em, nhưng trên thực tế, ngay cả chính em cũng xem thường một người quê như em đây, không sao, nói ra là tốt rồi, ít nhất em không còn gì để tiếc nuối, nếu như anh cảm thấy khó chịu, thì thật xin lỗi." Nói xong cô xoay người rồi đi, không muốn khóc trước mặt anh, cô bước từng bước cả thọt, cả thọt...

Giang Uy cau mày, đột nhiên anh phát hiện anh phải nói rõ ràng, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng để ý xem cô có phải là người quê hay không, trên thực tế, cùng làm việc với cô, anh cũng chưa bao giờ chú ý đến điều này.

Cô có thể xử lý mọi chuyện trong thời gian ngắn nhất và bằng cách nhanh nhất, chỉ cần điều này thôi cũng khiến người khác bội phục, bội phục đến mức có thể quên thì ra cô cũng là một người tàn tật.

Anh vội vàng đuổi theo, muốn nói rõ ràng với cô, cuối cùng anh tìm thấy cô trong phòng làm việc.

Phuong Hân Nghi đã lau khô nước mắt, đang xử lý công việc. "Anh vẫn muốn tìm em gây sự sao?"

Giang Uy rất khó mở lời, nhưng mà có vài lời anh nhất định phải nói rõ ràng. "Cô không thể nói tôi như vậy! Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ để ý xem cô có phải người què hay không, thành thật mà nói, rất nhiều lúc tôi không để ý đến cô, cô phải nghe rõ."

"Em..."

"Tôi phải ra ngoài làm việc rồi." Người đàn ông tỏ vẻ xin lỗi tránh đi, giống như, những lời nói vừa rồi của mình rất mất thể diện, tại sao anh lại có thể đến tìm cô để nói những điều này.

Thật là mất thể diện... nhưng trong lúc xúc động, anh đã quyết định nói những lời này, nếu không nói anh sẽ tiếc nuối!

Mà Phuong Hân Nghi lại kinh ngạc, sững sốt một lúc lâu sau mới tỉnh táo, cúi đầu xử lý tài liệu, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hiện tại tiểu cô nương ngần ngừ, trong lúc đi học, lòng cô sớm đã không biết bay đến nơi nào, cũng khó trách. Nội dung thầy giáo giảng quá khó khăn, bởi vì đây là lớp tiểu học phổ thông, nếu không vì ba cô xin nhờ trường học, để cho cô cùng các bạn nhỏ khác tới lui trong lớp, kỳ thực cô không nên ở lại tại lớp học như vậy.

Tuy nhiên cho nên cô cảm thấy cực kỳ nhàm chán, nhưng mà cô lại ngoan ngoãn không tranh cãi âm ỉ, không nói chuyện, ngẫu nhiên nhìn ra cửa sổ, ít nhất cô cực kỳ ngoan, điểm đó làm cho thầy giáo cực kỳ bằng lòng.

Trái ngược, loại học trò này không phải thường đi học đứng ngồi không yên, mà cái loại này thông minh đến thầy giáo cũng cảm thấy được trình độ khóa học đối với học sinh cực kỳ nhàm chán.

Oanh một tiếng, tiểu cô nương đột nhiên thấy đầu ngửa ngửa, vừa cúi đầu thì thấy, hóa ra có người vứt tờ giấy cho cô, rót trứng đầu cô, rơi trên mặt đất.

Quay đầu vụng trộm, thấy ba tiểu nam sinh ngồi phía sau cô vứt tờ giấy cho cô.

Tiểu cô nương ngây ngô cười, nhặt tờ giấy mở lên, bên trong vì phối hợp với trình độ của cô, chỉ viết hai chữ, "Băng Băng."

Chuông hết giờ học vừa vang, đứa bé trai kia lập tức xông đi tới, lôi kéo tiểu cô nương ra phòng học, "Đi ăn Băng Băng."

"Ăn Băng Băng! Kiên quyết kiên quyết, ăn Băng Băng..."

Đi tới cửa hàng Phúc Lợi, mua hai cây kem. Sau đó hai người chạy đến dưới gốc cây đại thụ mát mẻ hưởng thụ mỹ vị.

Nhìn tiểu cô nương ăn ngấu nghiến cây kem, trên mặt Tiểu Nam Hải khó nén được nụ cười. Lúc này, nó đột nhiên từ trong túi áo lấy ra một thứ, là một phong thư, "Tiểu An, cậu có biết đây là cái gì không?"

"Cái gì..."

"Đây là thư tình nha!" Tiểu Nam Hải thăm dò hỏi: "Là nữ sinh lớp bên cạnh viết cho mình."

"Thư tình..."

"Cậu xem bên trong viết, tôi đọc cho cậu nghe, 'Bạn học Bùi Tử Nghi, mình cực kỳ thích cậu, có thể cùng mình kết giao không? Bộ dáng cậu tuần tú, mỗi lần nhìn cậu chơi bóng, liền cảm thấy rất đẹp trai nha...' Uhm, thật ghê tởm." Bùi Tử Nghi nhớ kỹ nội dung bức thư tình, bản thân mình cũng cảm thấy buồn nôn.

Thấy tiểu cô nương tiếp tục ăn kem, một chút phản ứng cũng không có, Tiểu Nam Hải có phần mất hứng, "Tiểu An, có người viết thư cho mình nha, cậu không có phản ứng gì sao?"

"A?"

"Thư tình, có người viết thư tình cho mình, muốn mình làm bạn trai của cô ta, cậu đều không có phản ứng sao?"

"A...?"

"Cậu...Cậu tốt nhất ăn cây kem vào sẽ bị tiêu chảy đi."

"Băng Băng.."

"Tức chết tôi, thật sự tức chết tôi." Bùi Từ Nghị hung hãn cắn cây kem.

Kết quả tiểu cô nương kia cũng học theo nó, há miệng lớn cắn cây kem, nhất thời hai đứa con nít trở nên so với người khác ăn nhanh hơn.

Này cô bé, thực không nghĩ muốn thừa nhận, như thế nào... Như thế nào lại ngu ngốc như vậy--

Nói cô ngu dốt, cô thật đúng là ngu dốt, nhưng mấy chữ này chỉ có nó mới có thể nói, những người khác nếu nói với cô, nó tuyệt nhiên không cho phép!

Bùi Từ Nghị dẫn Kỳ Xảo An đi dạo trong trường học của anh ta, tại trường cao học đứng đầu thành phố, nơi đây là công trình anh ra sức học hành hóa học, đây chính là sở thích của anh ta, tương lai có lẽ còn có thể làm kết hợp cùng với sự nghiệp gia tộc của anh ta.

Trường học rất đẹp, rất tốt, cây cối sum suê, hoa cỏ sinh trưởng tươi tốt, công trình kiến trúc thiết kế có cảm xúc, bất quá trong mắt Kỳ Xảo An, mỗi người nơi này vẫn làm cho cô cảm thấy tò mò.

Người nơi này xem ra rất thông minh nha! Như cùng có nghị lực như nhau.

Mà rất nhiều người nhìn thấy Bùi Từ Nghị dẫn theo cô gái Đông Phương, đều rất tò mò đứng một bên tám chuyện, nhưng đại đa số miệng người nói, vẫn là cô gái "Đông Phương" kia rất đáng yêu.

Lại thêm Jayson truyền bá ở trường học, tất cả mọi người đều biết rõ tiểu cô nương đặc biệt này, càng biết được Bùi Từ Nghị cùng cô gái đặc biệt này có quan hệ.

Chỉ là cách nói khác nhau, thanh mai trúc mã, chàng có tình, muội vô ý, đều có người nói; bất quá Bùi Từ Nghị mặc kệ, anh ta chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào Tiểu An cũng đủ làm anh ta bận bịu, đâu thèm quan tâm người khác nói thế nào.

Mất thấy ánh mắt Tiểu An bị bướm bướm hấp dẫn ở xa, Bùi Từ Nghị nở nụ cười, cũng dừng bước lại, "Tiểu An, nhanh đi theo kịp."

"Bướm bướm..."

"em còn nhỏ sao? Còn đang suy nghĩ muốn bắt bướm bướm, qua đây nhanh lên."

"Bướm bướm a!"

Bùi Từ Nghị đi lên phía trước giữ chặt tay cô, "Bướm bướm bên kia bay tới bay lui, bay rất nhanh! Nhất định phải bắt nó làm gì? Mà nó vì cái gì xui xẻo để cho em bắt sao? Tiểu An, có hiểu hay không?"

Mới trước đây chính anh ta cũng không hiểu được đạo lý này, cô muốn, anh ta bắt ngay cho cô, liền như vậy tính hành động ngu xuẩn và bất ngờ, anh ta lại nguyên ý đi làm, tuy nhiên hiện tại không phải anh ta không muốn làm, chỉ là cảm thấy được không nên làm lại như vậy thôi.

Tiểu An bĩu môi, nhìn bướm bướm bay tới bay lui, đột nhiên nở nụ cười, ra sức gặt đầu, cô biết, bướm bướm rất thích bay, như cùng Tiểu An một dạng.

Bùi Từ Nghị cũng gặt đầu, tán dương nở nụ cười, "Tiểu An không như những năm qua, tốt tốt." Giờ phút này giữa hai người không khí cực kỳ ấm áp.

Nắm tay cô đi vào tòa lâu đài nguy nga tráng lệ trước mặt, đây là nơi anh ta học tập nghiên cứu, Bùi Từ Nghị đã có thói quen với hoàn cảnh nơi này; trái lại Tiểu An há hốc miệng, không thấy qua công trình kiến trúc xinh đẹp như vậy, không gian rộng lớn như vậy.

Bùi Từ Nghị dẫn cô đi nhận biết hoàn cảnh, thậm chí giới thiệu rất nhiều thầy giáo cùng bạn học cho cô biết, Tiểu An thật nhiệt tình, cực kỳ thiện lương, anh ta cũng không lo lắng cô không cẩn thận đụng tới bạn học của mình.

Jayson chạy tới chính giữa, tụ tập náo nhiệt, tự xưng là bạn tốt của Tiểu An, lập tức bị anh ta châm chọc chạy trở về.

Bất quá "Lợi hại" nhất vẫn là "Tiểu An", vẫn "Tiết Kiệm", kêu hắn "Tiết Kiệm", để cho cái vẻ mặt người này thực sự đau khổ, vẫn muốn dạy cô phát âm Trung Văn chính xác.

Bùi Từ Nghị châm chọc nói xong, "Chào cậu đi! Cậu một cái người nước ngoài mà nói muốn dạy Tiểu An trung văn, có muốn Tiểu An dạy cậu anh văn hay không?"

"Cậu nha tôi chỉ là..."

Nói còn chưa xong, đột nhiên từ bên cạnh truyền đến một tiếng nói thanh thúy của nữ sinh, Anh Văn thuần khiết mà tao nhã, cho thấy xuất thân cùng địa vị của người nói, "Từ Nghị, đã lâu không gặp."

Bùi Từ Nghị nhìn về phía người nói chuyện, Jayson như tên trộm dùng Trung Văn nói với anh ta, "Tôi nói cô ta đã bị cậu hấp dẫn, cậu còn không tin."

"Nói bậy!"

Tiểu An lại còn mở to hai mắt, nhìn nữ sinh tóc vàng trước mặt này, nữ sinh này thật khá nha! Bộ dáng thật cao...

"Xin chào, Đại Ni. tôi cho rằng tin tức công trình tòa cao ốc có một khoảng cách rất xa với nơi này, nên cô không đến mức chạy sai đi?" Bùi Từ Nghị nhàn nhạt dùng tiếng Anh nói xong, lời nói chứa đầy hàm ý. Ngụ ý là anh ta cảm thấy kỳ quái, làm sao có thể lại nhìn thấy cô gái này ở đây.

Đại Ni cười cười, không đáp lại, ánh mắt nhìn thẳng chằm chằm vào Tiểu An

Tiểu An lại còn trực giác, thiện ý cười cười, bất quá cũng không có được thân mật đáp lại đối phương.

"Cô này chính là người nào? Có thể giới thiệu một chút không?"

Bùi Từ Nghị trầm mặt một hồi, rất không muốn nói, nhưng mà lễ phép, dường như không thể không làm. "Cô ta là Tiểu An, là của tôi...Bạn tốt."

"Bạn tốt?" Cái tiếng kinh hô này phát ra từ Yayson, nói tiếng Trung Văn.

Bùi Từ Nghị bất đắc dĩ, hiện tại không được Tiểu An đồng ý trước, anh ta có thể nói cái gì? Da mặt anh ta cũng không dày như vậy liền có thể nói thích Tiểu An, anh ta thích chiếm lợi thế vững chắc... "Tiểu An, người này chính là Đại Ni, là bạn học rất ít lui tới."

Tiểu An vui vẻ cười, "Xin chào..."

Đại Ni cười cười, "Nếu là bạn tốt, tôi đây mở miệng nên không tính là thất lễ rồi. Từ Nghị, không biết lần trước cùng anh nói chuyện yêu đương, anh cảm thấy được như thế nào?"

Jayson khó tin đến cực điểm, "Các người lên lui tới nhau khi nào? Tôi như thế nào cũng không biết?" Tiếng nói được rất nhỏ.

Bùi Từ Nghị mặc kệ anh, đối với Đại Ni nói: "Tôi nghĩ muốn dùng, cái này không thích hợp."

Đại Ni bắt đầu có phản biến sắc, "Vì cái gì? Nếu anh không có bạn gái, chẳng lẽ ước hẹn một lần cũng không được sao?" Cô thực không thể tin có loại nam sinh này.

Tại nước Mỹ, cho dù có người yêu, thường thường vẫn cùng ra ngoài ước hẹn, ít nhất ăn bữa cơm, cho chính mình một chút cơ hội.

Dắt tay Tiểu An, chuẩn bị rời đi, "Tôi không có thói quen như vậy, tôi không phải người Mỹ, thật xin lỗi."

Bùi Từ Nghị cùng Kỷ Xảo An đi vào bên trong, vào phòng nghiên cứu của Bùi Từ Nghị. Kỷ Xảo An im lặng, không có mở miệng, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn anh ta, cảm thấy được anh ta như đang tức giận.

Đúng! Nổi nóng, anh ta đang tức giận.

"Tiểu An, em đều không thèm để ý sao? Không thèm để ý đến người con gái kia là ai sao?"

Tiểu An không hiểu, đang đưa, cô không hiểu anh ta đang nói cái gì? Để ý cái gì? Cái gì là để ý? Cô chỉ biết là cô gái kia thật tốt, thật tốt... Chính mình liền là xấu nha!

Nhưng mà ý nghĩ của cô lại để cho Bùi Từ Nghị thờ dài, "Anh liền biết, em căn bản không hiểu..."

Một loại thâm trầm bất đắc dĩ trào lên trong lòng, đem nắm tay cô thật chặt, dường như muốn chứng minh sự tồn tại của cô, đúng là tâm tình của mình có chút mất mát, phảng phất không ngừng rơi xuống.

Kỷ Xảo An đi đến Mỹ cùng gặp Bùi Từ Nghị đã sắp một tháng, trong khoảng thời gian này, Bùi Từ Nghị đều cùng cô, Chủ Nhật cũng tận lực không đi đến chi nhánh của công ty ở Newyork, lấy lý do muốn chuyên tâm bài vở và bài tập, trên thực tế, anh ta đều đi theo bên cạnh cô.

Dù sao có Jayson, toàn bộ phiền toái có anh ta thì tốt rồi.

Anh cùng Tiểu An ở tại nhà trọ anh ta thuê, đương nhiên phân phòng ngủ, anh cũng không muốn biến thành sắc lang khi dễ cô bé quảng khăn đỏ.

Tiểu An tuy hồn nhiên, nhưng bề ngoài cũng xem như đã là cô gái thành thực, thân của cô trước sau lời lờ, thật muốn cùng phòng, anh ta tuyệt đối sẽ không khắc chế được bản thân mình.

Tối hôm đó, rốt cuộc cũng đem Tiểu An lừa được lên giường ngủ, mười giờ tối, Bùi Từ Nghị đọc sách tại thư phòng, thấy Jayson làm theo tài liệu về chân dung Newyork, đồng thời cũng thấy việc bản thân mình phải học bài.

Anh ta cực kỳ chuyên tâm, cơ hồ đến quên thời gian, quên ngoài cửa sổ mưa đã to, mãi đến khi anh ta nghe thấy tiếng sấm, thấy tia chớp, lúc này mới tỉnh lại.

Ngay từ đầu không nghĩ đến, tiếp tục đọc sách của anh ta, đến khi tia chớp đột nhiên xuất hiện anh mới cảm thấy như là nhớ tới cái gì, anh liền bỏ sách

trong tay, đứng lên rời khỏi thư phòng của mình, đi tới phòng Kỹ Xảo An, mở cửa phòng, quả nhiên...

Cô gái bé nhí kia đang nằm sấp trốn trong chăn, giống như đứa bé sợ sấm đánh một dạng, sợ hãi tiếng sấm rầm rầm kia.

Bùi Từ Nghị nở nụ cười, đi đến phía trước giường kéo cô ra từ chăn của cô.

Từ trong lộng ra một cái đầu, trên trán tràn đầy mồ hôi, đôi má đỏ bừng. "Sấm sét..."

Anh ta cầm khăn giấy lau mồ hôi trên mặt cô, sau đó đem chăn bông kéo ra hoàn toàn.

Tiểu An có phần sợ hãi, sợ hãi tiếng sấm, nhưng ngay sau đó cô không còn sợ nữa, bởi vì Bùi Từ Nghị vươn tay ôm cô vào trong ngực, giống như mẹ ôm con một dạng.

Tiểu An cực kỳ thoải mái dựa vào, thoải mái thở dài, thế cho nên tiếng sấm vang ầm ầm tiếp, cô chỉ chấn động một cái, nhưng cũng không trốn đi.

"Mới nói em trưởng thành, như thế nào lại sợ sét đánh?"

"Hơi sợ..."

"Em nhìn anh, anh còn không sợ!"

Ngoài cửa sổ truyền tia chớp, lại sấm sét vang ầm, Tiểu An nhìn xuyên qua ánh sáng tia chớp thấy khuôn mặt Bùi Từ Nghị anh tuấn, cực kỳ trấn định, trong ánh mắt mang theo trấn an, liền giống như mẹ, thậm chí so với mẹ để cho cô an tâm hơn. "Cố gắng cố gắng..."

Cũng là một tia chớp kia, ánh sáng trong nháy mắt đó để cho Bùi Từ Nghị thấy được khuôn mặt của cô gái trong lòng, gương mặt hoàn toàn khác với cô bé trong ký ức của anh ta khi còn bé.

Hóa ra cô lại xinh đẹp như vậy, lông mi dài, ánh mắt sâu, môi mím, mỗi một dạng hợp lại một chỗ, lại trở nên xinh đẹp như vậy.

Bùi Từ Nghị nhìn đến u mê, không tự chủ vươn tay vuốt ve khuôn mặt cô, Tiểu An lại ngoan ngoan cho anh ta đụng chạm, toàn bộ giống như tự nhiên như vậy, giống như là cần phải để cho anh ta đụng chạm.

"Tiểu An, em có biết không? Anh yêu em..." Anh ta nói ra, cho dù có khả năng cô không hiểu, anh vẫn kim lòng không được mà nói ra.

Đã bao nhiêu năm, tình cảm từ lần đầu tiên gặp mặt đã có tình cảm như vậy, không ngừng tích lũy lên men, không ngừng nở nụ cười tươi tắn bên cô, mỗi một cái nét mặt đáng yêu, từ đây trăm luân mà không thể nào thoát được.

Trong ánh mắt đơn thuần của Tiểu An làm người ta khó có thể phân biệt được cảm xúc, cô giống như cao hứng, lại giống như không có phản ứng, đây chính là điều làm anh ta nản lòng, đứng vào đêm nay, giờ khác này, anh thật sự nhìn không được rồi.

"Nghị Nghị..."

Bùi Từ Nghị nhẹ nhàng hôn môi Kỹ Xảo An, khinh nhẹ một tiếng, giống như dẫn một luồng điện mạnh mẽ, thoáng qua toàn thân Bùi Từ Nghị, gây ra phản ứng kịch liệt càng sâu sắc.

Mà Tiểu An chỉ trừng to mắt, không tin được Nghị Nghị lại thân mật với cô.

Này... Có phải cùng một dạng giống như baba và mama thân mật hay không? Nghị Nghị hôn cô nha! Rất ngứa nha! Đúng là có cảm giác thật kỳ quái.

Nghị Nghị là baba, vậy cô liền là mẹ, cho nên Nghị Nghị hôn cô... Là như thế này sao? "Nghị Nghị..."

Hồ hạp Bùi Từ Nghị trở nên nặng nề, hai tay ôm cô chặt hơn, càng dùng lực, cơ hồ hận không thể đem cô khóa chặt vào trong thân thể mình.

Tiểu An đều đã cảm giác được, cô cảm giác được Bùi Từ Nghị khác với trước kia, khuôn mặt này cùng với khuôn mặt mới trước đây của Nghị Nghị khác nhau.

Cô không biết Bùi Từ Nghị đã là người đàn ông thành thực, cô lại càng không biết tình yêu cuồng nhiệt tận sâu trong lòng của Bùi Từ Nghị.

"Tiểu An, anh yêu em..." Một lần nữa anh ta lại hôn lên, bây giờ không lướt qua, anh ta hôn thâm sâu, sau cùng tiến quân thần tốc, thâm dò trong miệng cô, cảm thấy sự ngọt ngào của cô, đương nhiên cũng cảm nhận được mùi kem nhàn nhàn.

Tiểu An trừng mắt, không biết nên phản ứng gì?

Nghị Nghị hôn cô nha, cô nên làm cái gì bây giờ?

Cảm giác giống như không sai, anh ta cường thế hôn, Tiểu An có phần kinh hoàng, nhưng đối mặt với anh ta, cô rất nhanh tỉnh táo, thậm chí lúc anh ta bắt đầu hôn cô, cô không tự chủ được giật giật đầu lưỡi.

Động tác cô lần này gần như chủ động để cho Bùi Tử Nghị điên cuồng hơn, anh ta bắt đầu nhẹ nhàng đem Tiểu An mang đi, hôn môi cô, yêu thương cô.

Tiểu An có phần sợ hãi, đúng là cô không có ngăn cản anh ta, trên thực tế, Bùi Tử Nghị đã để cho cô ngây người như vậy, không biết phản ứng như thế nào.

Nghị Nghị đều không nói lời nào, chỉ là vẫn hôn cô, thậm chí vài lần lần mò cô, tuy nhiên cực kỳ thoải mái, cứ như Nghị Nghị kỳ quái như vậy thật tốt.

Môi Bùi Tử Nghị bắt đầu hôn lên cổ cô, đôi má, nhưng ta vẫn tùy ý vuốt ve, từ eo đi tới hông, mang theo một loại cảm xúc gãi ngứa, để cho Tiểu An cảm thấy thân thể nóng lên.

Thật kỳ quái nha! Thật sự rất kỳ quái, baba cùng mẹ sẽ như vậy sao? Đúng là kỳ thật... Thật thoải mái nha.

"Tiểu An...Tiểu An..."

"Nghị Nghị..." Cô nhẹ nhàng lên tiếng mang theo tiếng thờ dốt, mang theo trong tiếng nói. Đêm nay quá điên cuồng, tiếp xúc như vậy, chính Tiểu An không hề nghĩ ngợi nhiều.

Bùi Tử Nghị đã không thể thu tay lại, anh chỉ có thể theo phản ứng thành thực của bản thân mình tiếp tục kéo dài, tiếp tục yêu cô.

"Oanh--"

Sét lại đánh ngoài cửa sổ, tia chớp lần này lại chiếu sáng vào bên trong, Bùi Tử Nghị dừng tay, anh ta thở hồng hộc, chống đỡ đứng dậy, nhìn thân thể cô gái phía dưới.

Tiểu An...

Tiểu An cũng thở hổn hển, toàn thân dường như hơi phát run, ánh mắt cô cực kỳ mê ly, cực kỳ vô tội, giống như chịu được sự kinh sợ rất lớn.

Đáng chết! Anh ta làm sao có thể làm chuyện như vậy với cô? Đáng chết! Thật sự đáng chết!

Bùi Tử Nghị lui ra một bên, không dám tin bản thân mình lại làm ra chuyện như vậy, Tiểu An đơn độc thanh khiết như vậy, đáng yêu như vậy! Anh ta thật sự là đáng chết!

Anh ta đau khổ đánh bản thân mình một quyền, nỗi giận gầm lên một tiếng. "A--"

Phản ứng như vậy làm đe dọa đến Tiểu An, cả người tay chân luống cuống, không biết nên làm cái gì bây giờ, cũng ngồi nhìn Bùi Tử Nghị.

Bùi Tử Nghị đứng lên, cái gì cũng không nói liền đi ra ngoài phòng Kỹ Xảo An, Tiểu An bủn rủn, cuối cùng cô cũng nhảy xuống giường cùng ra ngoài.

Nghị Nghị giống như đang tức giận...

Đi đến phòng khách, thấy Bùi Tử Nghị cong chân ngồi trên cửa sổ uống rượu, Tiểu An cũng không từ bỏ, cả người đứng vịn ngón tay bên cạnh, không biết nên làm cái gì bây giờ?

Làm sao bây giờ? Nghị Nghị nổi nóng...

Bùi Tử Nghị nhìn cô một cái, bình tĩnh rất nhiều, "Tiểu An, em đi ngủ trước đi!"

"Không nên tức giận..."

"Anh giận bản thân anh, không phải giận em, đi ngủ đi!" Anh ta giữ khoảng cách với cô, bức bản thân mình không cho phép gần gũi cô chút nào, sợ nghe thấy mùi hương trên người cô, vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, anh ta lại lần thứ hai không khống chế được.

Tiểu An ngoan ngoãn ngồi ở ghế sofa, không có trở về phòng ngủ.

Một đêm đó, bọn họ cứ như hai người bạn giúp đỡ lẫn nhau, mãi đến khi Tiểu An ngủ trên ghế sofa, anh ta mới ôm cô trở về phòng.

Bùi Tử Nghị nghĩ muốn, chuyện như vậy không thể phát sinh thêm một lần nữa, anh ta không thể không khống chế mình như vậy được, thương tổn đến Tiểu An thì làm sao bây giờ? Nếu thương tổn đến Tiểu An, tuyệt đối anh ta sẽ không tha thứ bản thân mình.

Có lẽ Jayson nói không có sai, đem Tiểu An mang theo bên người sớm muộn gì cũng sẽ không khống chế được, có lẽ anh ta nên dời đi sự chú ý của bản thân mình, không cần chú ý đến Tiểu An như vậy, có lẽ anh ta nên tiếp nhận Đại Nị, có lẽ...

"Tiểu Nghị, ba có chuyện muốn nói với con."

"Có chuyện gì? Ba."

"Gần đây con có về thường cùng với Tiểu An ở chung một chỗ đúng không?"

"Đúng vậy! CON thật sự thích Tiểu An!"

"Có phải con sợ nhà họ Kỷ không giúp nhà họ Bùi chúng ta việc kinh doanh, mới miễn cưỡng bản thân mình cùng Tiểu An cũng nhau vui chơi đúng không?"

"Ba, ba có thể đi viết kịch bản được rồi! Thực phần chân. Áo tưởng, mới không phải, con thật sự cực kỳ thích Tiểu An, nói không chừng về sao Tiểu An có thể làm con dâu của ba."

"Tiểu Nghị, cô gái như Tiểu An thật sự thích hợp với con sao?"

"Bất kể cô ta có thích hợp hay không, con liền thích."

"Tốt, đã nói thích, cô ta có hiểu thích là như thế nào không? Cô ta có biết con thích cô ta không? Trái lại, tâm trí cô ta như vậy có thể đi thích một người sao?"

"Điều này quan trọng sao?"

"Tiểu Nghị, con đã học Đại Học, con cũng phải vì tương lai của bản thân mình suy nghĩ cẩn thận, Tiểu An là cô gái cực kỳ ngoan, nhưng đời này cô ta không có khả năng trở thành người bình thường, trở thành một người bầu bạn bình thường."

"Đó không quan trọng, chỉ cần con thích cô ta là được rồi."

Việc đó không quan trọng, việc đó chẳng quan trọng, việc đó không quan trọng...

Anh ta đã từng nghĩ như vậy--anh ta thích Tiểu An là được rồi, Tiểu An hiểu hay không cái gì gọi là thích, điều này không quan trọng, nhưng mà hiện tại, anh ta đã không nghĩ như vậy rồi!

Anh ta không thể yêu cầu xa vời Tiểu An biết được cảm tình của anh, thậm chí cũng không thể phát tiết tình cảm của bản thân mình, đơn giản anh ta sợ làm cô bị thương.

Tiểu An yếu ớt như vậy, nhỏ nhắn như vậy, không cho phép chịu bất cứ tổn thương nào, không cho người khác gây cho anh ta áp lực cùng cô ta, mà là anh ta yêu cầu đối với bản thân mình.

Sau ngày đó, Bùi Tử Nghị không còn một tác cũng không rời đi theo cô như vậy, chỉ sợ còn một chỗ như vậy, lại tái diễn cảnh tượng như đêm đó.

Tiểu An lại bắt đầu những ngày ở nhà cực kỳ buồn chán, nhưng mà không dám chạy loạn, lạ nước lạ cái, không biết ai có thể dẫn theo cô?

Nghị Nghị, rất bận... Mấy ngày nay đều không thấy anh ta, nghĩ rất muốn Nghị Nghị!

Nghị Nghị lại vẫn đang tức giận sao?

Tiểu An ngồi trước Tv xem phim hoạt hình, cô ta nghe không hiểu tiếng anh, lại nhìn xem hình ảnh, có thể đại khái hiểu được chút ý, sau đó bật cười.

Nhưng mà không cười được vài tiếng, nụ cười lại biến mất, cô nhìn ra hướng cửa, thật hy vọng nhìn thấy Bùi Tử Nghị trở về, thấy anh ta mang theo một túi kem, hai người sẽ cũng nhau chia sẻ.

Nhưng mà, không có...

Đột nhiên, ngoài cửa truyền âm thanh tiếng mở khóa, Tiểu An thật cao hứng, nhảy dựng lên, chạy ra hương cửa, cửa vừa mở ra, là có thể thấy Bùi Tử Nghị, "Nghị Nghị..."

Trên mặt Bùi Tử Nghị lộ ra nụ cười, nhưng lại lập tức che đi, dường như mới vừa làm chuyện xấu nên cảm thấy bối rối. Làm chuyện xấu...

Không sai, hiện tại anh ta lại làm chuyện xấu-- trong lòng yêu thích cô bé này, đêm này lại tiếp nhận Đại Nị, cùng cô đi hẹn hò.

Ăn bữa tối, xem phim, tản bộ, dọc đường đi nghe cách Đại Nị nói năn nã tao nhã, nhìn cô ta đáng vẻ tự nhiên, trong lòng lại cảm giác nhàm chán cực kỳ, quả nhiên không thêm nói nhiều đến nữa câu.

Đại Nị là cô gái xinh đẹp, nhưng mà không lọt nổi vào mắt xanh của anh ta, anh ta không tự giác lấy Đại Nị so với Tiểu An ai khá hơn, Tiểu An không một dạng thẳng, nhưng mà anh ta lại yêu thích Tiểu An hơn, "Sao vẫn còn chưa đi ngủ?"

"Đợi Nghị Nghị..."

"Bảo em đi ngủ đúng giờ, lại vẫn xem phim hoạt hình đến trễ như vậy, như vậy không ngoan nha."

"Thực xin lỗi..."

"Nhanh đi ngủ..."

Lúc này, tiếng chuông cửa truyền đến phía sau, Bùi Tử Nghi có phản kinh ngạc, ánh mắt Tiểu An cũng tò mò nhìn.

Bùi Tử Nghi mở cửa, ngoài cửa chính là Đại Nị! Anh ta có phản kinh ngạc, không biết làm sao, hiện tại trước mặt Tiểu An, mặc kệ Tiểu An có hiểu hay không, anh ta đều theo bản năng có phản hoảng hốt.

Mà Tiểu An đương nhiên cũng nhìn thấy cô nữ sinh xinh đẹp kia, trên tay cô cầm một cái áo khoác, đứng ở ngoài cửa, thật đẹp...

Đến nỗi Đại Nị, lại thấy Kỳ Xảo An đứng phía sau Bùi Tử Nghi, trên mặt ban đầu tươi cười liền cứng ngắc, thực không thể tin được nhìn thấy bạn tốt trong miệng Bùi Tử Nghi, đã vậy còn trẻ thể này vẫn còn xuất hiện ở trong nhà Bùi Tử Nghi.

Quay nhiên, cái cô gái này tuyệt đối không phải là bạn tốt của Bùi Tử Nghi, mà con nghe nói, đầu óc của cô không được bình thường..."Tử Nghi, cảm ơn áo khoác của anh, em đem áo khoác trả cho anh."

Cau mày, vừa rồi cô gái này nói lạnh, anh ta chỉ có ý tốt cởi áo khoác của mình cho cô, hơi chút phong độ, anh ta nói cô có thể không cần đưa lại, có thể đến trường học đưa lại cũng được.

Trên thực tế, cho cô ta chạm vào y phục, đại khái anh ta cũng không muốn mặc lại.

Hiện tại mới sau hẹn hò khoảng một tiếng mà cô đã đưa tới như vậy, chứng tỏ cô căn bản theo dõi anh ta, thậm chí trả áo trước mặt anh ta lúc Tiểu An đang đứng trước mặt: Tiểu An nếu không hiểu ý nghĩa trong này, căn bản anh ta là có lý do hoài nghi ý cô vừa nói, cô còn có mưu đồ khác.

Trên thực tế, Bùi Tử Nghi đã đoán đúng rồi, chỉ là trong phòng còn có cô gái khác đều này không có trong phạm vi dự liệu của Đại Nị--Cô vốn tính theo dõi anh ta, đem áo khoác trả lại cho anh ta, sau đó hợp lẽ ngủ lại qua đêm.

Hiện tại không được!

Cô gái này, cái Tiểu An ngu ngốc này, cô nhớ kỹ. "Em đi về trước đây. Gặp lại."

Đóng cửa, tay Bùi Tử Nghi cầm áo khoác, rõ ràng không làm chuyện gì xấu, lại cảm thấy có phần áy náy, nhìn Tiểu An, cô vẫn như cũ trên mặt không phát sinh chuyện gì. "Đại Nị, em biết."

"Cô ta thật đẹp..."

"Em càng xinh đẹp hơn."

Sau đó, cứ như vậy Tiểu A không biết nói gì nữa rồi.

Từ Nghi nhìn cô: Trong lòng thở dài một hơi, thở dài thật mạnh. "Tiểu An, tuy biết em không hiểu, nhưng mà nếu em nguyện ý hỏi anh cô gái kia là ai? Vì sao đi theo anh? Anh sẽ rất vui về."

"Nghi Nghi..." Tiểu An không hiểu, thật sự không hiểu, cái này thật khó, cái này so với bản thân mình học mặc quần áo, ăn cơm, tắm rửa vẫn còn khó hơn ngàn vạn lần.

Trên thực tế, Tiểu An không biết trên vấn đề tình cảm này, đến cả người bình thường cũng không có biện pháp hiểu biết, chỉ là Tiểu An có cảm giác mũi mình hơi ê ẩm, cổ họng chất chất. Trong lòng khổ sở, cô có một loại cảm giác cực kỳ xa lạ trầm trọng chiếm cứ trong lòng, thật là khó chịu.

Thật là khó chịu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"A..." Cô bé bị té trật chân rồi.

"Ngu ngốc té ngã! Ha ha ha! Mặc cười quá..."

Tiểu An té lăn trên đất, rất đau, nhưng trên mặt vẫn cười cười vội vàng bò dậy. Không sao, ba ba nói, nếu té thì đứng dậy sẽ không sao cả.

Ai ngờ Bùi Tử Nghi giằng giữ xông lên phía trước, đánh loạn xạ, phòng học loạn cả lên, cuối cùng thậm chí ngay cả Giang Uy cũng nhảy vào giúp cậu.

"Cậu dám bắt nạt Tiểu An, mình không đánh cậu như từ thì mình không gọi là Bù Tử Nghị!"

"Đclmm! Bắt nạt người khác làm gì? Cậu ngu ngốc!" Giang Uy cũng dạy dỗ những người bắt nạt Tiểu An.

Tiểu An nhìn đến choáng váng, vội vàng kêu lên, "Nghị Nghị... Uy Uy..."

Nghị Nghị như vậy thật đáng sợ...

☆ ☆ ☆

Tình cảm của Bù Tử Nghị và Kỳ Xảo An đang gặp phải một cơn sóng nhỏ, ít nhất đối với Bù Tử Nghị chính là vậy, anh không thể ở chung với cô một cách đơn thuần nữa, thậm chí có thể nói, anh không biết làm sao để sống chung với cô.

Buồn cười, trước kia anh có thể vui vẻ ở chung với cô, không hề có chút tạp niệm, nhưng bây giờ, anh cảm thấy rất trôi buột, mỗi một động tác, một câu nói anh làm anh nói trước mặt cô đều không đúng, cảm thấy rất quái lạ.

Về phần Tiểu An, cô chỉ đơn giản nghĩ rằng Nghị Nghị đang tức giận, luôn phụng phịu, không nói chuyện với cô, luôn bề bộn nhiều việc, cho nên cô nghĩ rằng anh đang tức giận.

Cô vẫn luôn cho rằng khi Bù Tử Nghị tức giận sẽ làm mặt lạnh và không nói gì, thành thật mà nói đối với một Kỳ Xảo An đơn thuần thì như vậy đã rất khủng bố rồi.

Không nghĩ tới vài hôm sau cô đã có cơ hội tận mắt nhìn thấy Bù Tử Nghị phát tác cơn giận của mình.

Hôm nay, Bù Tử Nghị ra ngoài, một mình cô ở nhà, cô rất nhàm chán, bỗng nhiên có người gọi điện thoại đến, sau khi bắt máy thì biết đó là một sinh viên nam.

Anh ta nói anh ta là bạn của bạn của Nghị Nghị, cũng là bạn của Denean, và có thể nói tiếng Trung, nhưng không phải là Jayson.

Anh ta nói hình như gần đây tâm trạng Bù Tử Nghị không tốt, nên Denean đề nghị mời Tiểu An tham dự dạ vũ, sau đó sẽ lên đài biểu diễn để lấy lòng mọi người, cũng làm cho Nghị Nghị vui vẻ.

Dĩ nhiên, bọn họ sẽ chuẩn bị quần áo cho cô, tạo sự kinh ngạc cho Nghị Nghị.

Thật ra anh ta nói rất nhiều, Tiểu An cũng nghe không hiểu, nhưng muốn làm Nghị Nghị vui vẻ, Tiểu An lập tức bật cười rồi đồng ý.

Bọn họ hẹn thời gian gấp mặt, bao gồm cả sinh viên nam kia và Denean. Tiểu An quá đơn thuần, cũng không biết họ muốn trêu chọc cô!

Mấy ngày nữa trường học sẽ tổ chức dạ vũ, có rất nhiều người tham gia, bọn họ sắp xếp cho Tiểu An lên sân khấu biểu diễn, nhưng mục đích chủ yếu là muốn chinh cô, bắt nạt cô!

Chuyện về cô bé Đông Phương đã truyền khắp cả trường, ai cũng biết bên cạnh Bù Tử Nghị có một cô bé đáng yêu.

Điều này khiến Denean cực kỳ khó chịu, cô có tình cảm với Bù Tử Nghị là thật, hy vọng có thể làm người yêu của anh, vì vậy Tiểu An là trở ngại lớn với cô.

Denean được nuông chiều từ bé vì vậy nên cô cảm thấy không vui, nhất là khi nhìn thấy Bù Tử Nghị thực tâm chăm sóc cô bé kia, trong lòng cô càng cảm thấy bất bình, rất muốn chinh Tiểu An cho hả giận.

Một người đàn ông như vậy tại sao lại có được người đàn ông tốt như thế?

Cho nên cô nghĩ dùng cách này khiến Tiểu An thất bại, có lẽ cô ta không có ý xấu, chỉ xuất phát từ tính ham chơi, mà Tiểu An đơn thuần cũng không phát hiện được.

Buổi tối hôm đó, Tiểu An mặc đồ mà Denean đã chuẩn bị cho cô, thậm chí còn để Denean trang điểm giúp mình.

Denean đánh từng lớp phấn lên mặt cô, thậm chí cuối cùng còn dùng màu nước tô tô vẽ vẽ, tóc của cô thì tết thành nhiều đuôi sam, sau đó cho cô mặc bộ quần áo lộ rất nhiều da thịt, từ trên xuống dưới chẳng hợp nhau chút nào, tóm lại chính là muốn biến cô thành trò cười cho thiên hạ.

Dĩ nhiên tối nay Bù Tử Nghị không đến cũng không sao, nhưng tốt hơn là nên đến, như vậy anh mới có thể thấy đáng về đàn ông của cô gái này.

Tiểu An bĩu môi, nhìn mình trong gương, quá xấu! Hiện giờ càng xấu, Nghị Nghị thật kỳ quái, đáng ghét này của cô sao có thể làm anh vui vẻ.

Denean vừa nhìn vừa, thầm nghĩ người phụ nữ này quả nhiên là một người đàn ông, có người bình thường nào yêu cái đẹp lại đồng ý để cô trang điểm thành như vậy, có thể thấy cô gái này đàn đến mức độ nào.

Nhưng mà Tiểu An lại cười cười, không sao, chỉ cần Nghị Nghị vui là được rồi..

Không lâu sau, dạ vũ đã bắt đầu, nơi nơi đều náo nhiệt, ban tổ chức thì cung cấp thức ăn, người tham dự thì tùm nãm tùm bầy nói chuyện với nhau.

Bùi Từ Nghị cũng đến, dĩ nhiên là bị Jayson kéo đến, nhất là khi thấy tâm trạng anh không tốt, là bạn thân đương nhiên sẽ giúp anh quên đi chuyện buồn.

"Thành thật mà nói, có phải cậu mong đợi quá nhiều ở Tiểu An không? Cô ấy là người như vậy, nhưng cậu lại cố ép cô ấy hiểu được tình cảm của cậu."

"Minh... mình không biết."

"Minh cảm thấy, cũng nhìn ra được Tiểu An rất thích cậu."

"Cô ấy đối với ai cũng như vậy, cũng thiện lương và nhiệt tình... Minh cũng không biết, trong mắt cô ấy mình chỉ là một người bạn tốt hay là..." Mới nói được một nửa, phía trước sân khấu liền xôn xao, đầu tiên Bùi Từ Nghị còn không nhìn rõ, nhưng khi anh thấy rõ thì lập tức mở to mắt.

Là Tiểu An! Tại sao cô lại đứng trên sân khấu? Tại sao lại ăn mặc như vậy? Trang điểm thành như vậy? Trên mặt lại hồng như vậy, thật là tục tũn!

Bùi Từ Nghị mở to mắt, thấy xung quanh phát ra tiếng cười, ai cũng cười giễu cợt Tiểu An đang trên sân khấu.

Tiểu An ngơ ngác đứng trên sân khấu, vẻ mặt vô tội, cố gắng tươi cười, những người dưới sân khấu lại càng cười lớn.

"Làm sao lại xấu như vậy?"

"Ha ha ha..."

Sắc mặt Bùi Từ Nghị trầm xuống, trong đôi mắt tràn đầy lửa giận, Jayson cũng nhú mảy, hình như cũng rất bất mãn.

Bùi Từ Nghị đi lên, Jayson kéo anh lại, nhắc nhở nhắc nhở anh, "Từ Nghị, tỉnh táo một chút!"

Bùi Từ Nghị hất tay anh ra, bước thật to đi lên sân khấu, vừa đi vừa cởi áo vest của mình ra, ba bước cũng thành hai bước đi lên sân khấu.

Tiểu An nhìn thấy Bùi Từ Nghị, liền vui vẻ kêu lên, "Nghị Nghị..."

Nhưng mà, Bùi Từ Nghị không đáp lại, anh lấy áo vest của mình quàng lên vai của cô, che lại bộ quần áo thiếu vải trên người cô.

Tiểu An nhìn anh, trong lòng vẫn không hiểu, hình như Nghị Nghị rất tức giận!

Đúng vậy, Bùi Từ Nghị rất tức giận, trên thực tế, anh sắp nổ tung, đáng chết! Tiểu An này, người ta đang bắt nạt cô, chinh cô, cô cũng không biết.

Anh cố nén tức giận, muốn dẫn Tiểu An đi.

Ai ngờ lúc này Denean lại đi ra, mắt húng vì Tiểu An mới lên sân khấu có một tý mà đã được giải vây, cô ta nói với Bùi Từ Nghị: "Bùi Từ Nghị, Tiểu An mới lên sân khấu, anh không để cô ấy biểu diễn sao?"

Trong nháy mắt lý trí của Bùi Từ Nghị bị mất hoàn toàn, anh cũng biết người đề nghị mọi chuyện tối nay là ai, anh nhìn chằm chằm Denean, đột nhiên phát hiện cô gái này thật ác độc.

Nhìn Denean đang đứng dưới sân khấu ánh mắt cô ta tràn đầy khiêu khích, đột nhiên Bùi Từ Nghị ngồi xổm người xuống, gọi nhân viên phục vụ đến, mỗi tay cầm một ly Champagne, sau đó uống một hớp, khi Denean và mọi người không chú ý, liền đổ hai ly rượu lên đầu Denean...

Mọi người đều hoảng sợ, Denean là không dám tin kêu to, "A..."

Bùi Từ Nghị cười cười, nhưng trong mắt không hề có ý cười, "Chơi vui không?"

"Anh..." Denean phát run, rượu xối lên tóc và kên mặt cô.

"Tôi cảm thấy chơi rất vui, cô cảm thấy chơi vui không?" Anh hét to.

Ai cũng không dám nói gì, bao gồm cả Tiểu An đang đứng sau lưng anh.

Bùi Từ Nghị nổi giận, anh đứng lên, ném mạnh hai ly thủy tinh trên tay xuống đất, tiếng thủy tinh vỡ vang dội, "Một cô gái như Tiểu An, cô lại có thể bắt nạt, cô có phải là người không?"

"Em..."

"Không nên để tôi thấy mặt cô, gặp cô một lần, tôi sẽ hất rượu cô một lần, dù sao cô cũng không phải là người!" Vừa nói xong, Bùi Từ Nghị đứng lên nắm tay Tiểu An đi xuống sân khấu, một màn tối nay khiến tim anh rất đau.

Tiểu An hơi sợ, để mặc anh nắm tay, không dám nói chuyện, Nghị Nghị lại nổi nóng rồi, làm sao bây giờ? Tại sao có thể như vậy?

Bùi Tử Nghị giận mình vô dụng, nhìn Tiểu An bị bắt nạt, thế nhưng anh lại chỉ có thể trút giận thay cô, nhưng lại không có cách nào ngăn người khác không bắt nạt cô.

Anh vô dụng...

☆ ☆ ☆

P/S: Chúc mọi người ngày mới tốt lành! Đọc truyện vui vẻ nhé các tình yêu của tôi :love2:

Lễ hội tối thứ sáu cứ thế mà tan rã tan rã trong không vui, Bùi Tử Nghị dắt Kỳ Xảo An về nhà, dọc theo đường đi anh im lặng không nói, lẳng lặng lái xe, Tiểu An cũng ngoan ngoãn.

Lớp trang điểm trên mặt khiến cô thấy đau, nhưng lại không dám nói chuyện, nếu không Nghị Nghị lại nổi nóng. Cô vừa làm sai...

Về đến nhà, Tiểu An đi theo Bùi Tử Nghị vào nhà, sau đó Bùi Tử Nghị dắt cô vào phòng tắm, dùng sữa rửa mặt rửa mặt cho cô tận hai lần.

Rửa nhiều lần, mới tẩy sạch lớp dung dịch bôi trên mặt cô, nhưng khi Tiểu An ngẩng đầu, Bùi Tử Nghị lập tức nhìn thấy trên khuôn mặt trắng nõn của cô nổi đầy ban đỏ, thậm chí có một số chỗ sưng lên và bong da.

Cuối cùng anh cũng không nhịn nổi nữa tức giận hét to với cô, "Kỳ Xảo An, sao em lại ngốc như vậy hả!"

Tiểu An bị anh dọa ngây ngốc cả người, "Xin lỗi, Tiểu An ngốc ngốc..."

"Sao em lại không cảm thấy nguy cơ, người ta muốn bắt nạt em, em lại ngoan ngoãn để người khác bắt nạt! Lần sau nếu người ta muốn bán em thì sao? Em thật ngốc mà!"

"Xin lỗi..."

Lần đầu tiên Bùi Tử Nghị cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi quá, chẳng lẽ người nhà họ Kỳ, bao gồm bác trai, bác gái, những năm qua đều mệt như vậy?

Đối mặt với một người như vậy, muốn chăm sóc cô, muốn bảo vệ cô phải tốn rất nhiều tâm lực*, mới có thể khiến cô tránh khỏi mọi tổn thương.

(*Tâm lực: Tâm tư và sức lực.)

Mệt mỏi như vậy...

Bùi Tử Nghị bắt đầu nghi ngờ mình có đủ có năng lực như thế để chăm sóc và bảo vệ cô hay không? Chỉ yêu thì chưa đủ, Tiểu An ở bên cạnh anh thì anh có thể chăm sóc cô từ sáng đến tối không? Anh có thể làm Tiểu An vui vẻ mà không lo nghĩ gì không?

Lỗi mũi Tiểu An chưa xốt, khổ sở cúi đầu, miệng không ngừng nói, "Xin lỗi, Nghị Nghị là do Tiểu An ngốc ngốc..."

Đột nhiên Bùi Tử Nghị chấn động, đáng chết! Anh thế nhưng lại mắng cô ngốc! Nhiều năm như vậy, anh không cho ai mắng cô ngu ngốc, người nào dám mắng cô, anh sẽ đánh người đó, nhưng bây giờ, anh vì sự bất lực của mình, vì mình không có cách nào bảo vệ cô và chăm sóc cô, mà mắng cô ngu ngốc.

Anh còn là đàn ông không?

Bùi Tử Nghị tự trách mình, hơi nhếch môi ra khỏi phòng tắm, để lại mình Tiểu An trong đó. Anh đi tới phòng khách, đứng bên cửa sổ, muốn bản thân mình tỉnh táo lại.

Nhưng mà anh lại không an tĩnh được, cho nên anh đứng lên đi đến tủ đựng rượu lấy một chai rượu rồi quay lại ngồi trên bệ cửa sổ uống rượu, ép mình phải tỉnh táo.

Lúc này Tiểu An cũng đi đến phòng khách, cô không biết mình nên đứng hay nên ngồi. Cô vừa làm sai khiến Nghị Nghị tức giận.

Cô thật ngốc, hiện tại mặt rất đau, đầu cũng rất đau, nhưng cô lại không dám nói ra vì sợ Nghị Nghị lại tức giận.

Lỗi mũi Tiểu An rất chua, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ không vui như bây giờ, cô vẫn luôn vui vẻ, thích cười, thích ở chung với cùng với Nghị Nghị, thích chơi với bạn bè, nhưng bây giờ nhìn thấy Nghị Nghị không vui, nhìn thấy Nghị Nghị tức giận, cô rất sợ.

Rất sợ...

Bùi Tử Nghị biết Tiểu An vẫn đứng ở đó, anh muốn mở miệng nói cô ngồi xuống, không nên có dáng vẻ như bị phạt đứng, cả đời này anh cũng không có khả năng phạt cô, ngược lại anh chỉ biết phạt chính mình.

"Nghị Nghị... Không nên tức giận..."

Bùi Tử Nghị để chai rượu xuống nhìn cô, lần đầu tiên anh có ý nghĩ muốn đưa cô về nước... Ở bên cạnh anh, anh không có biện pháp chăm sóc và bảo

vệ cô giống như người nhà họ Kỳ.

Cô là cô bé cả đời đều cần sự bảo vệ và chăm sóc, mà anh có thể không có năng lực, cho dù yêu cô, nhưng anh không thể chấp nhận được việc mình làm cô bị thương. "Tiểu An, anh đưa em về Đài Loan."

Tiểu An nhìn anh, rất đau lòng, lần đầu tiên, lần đầu tiên trong đời, hốc mắt cô nóng lên, lần này Nghị Nghị thật sự rất tức giận, tức giận đến mức không cần cô nữa! "Nghị Nghị..."

Bùi Tử Nghị thấp giọng gào lên, mặc dù đã cố gắng giảm âm lượng, nhưng vẫn hù đến cô, nhưng đó là giọng nói phát ra từ nội tâm anh. "Tiểu An, đừng gọi anh như vậy nữa! Em biết anh không có cách từ chối em..."

Cô chỉ cần gọi một tiếng, thì anh có thể cam tâm tình nguyện làm tất cả vì cô.

Nhưng mà Tiểu An nghe không hiểu, cô chỉ biết mình không thể ở cùng Nghị Nghị nữa, Nghị Nghị muốn cô về nhà, không muốn nhìn thấy cô nữa. "Tiểu An ngốc ngốc..."

"Không phải em, là anh! Là anh không có năng lực!" Giọng anh rất lớn, kích động nói: "Anh không có năng lực bảo vệ em, em có biết không?"

Thấy cô trên sân khấu, trở thành trò cười của cả trường, đáng về bị bắt nạt đó là anh phát điên, sau đó là thống hận sự bất lực của mình.

Nhưng mà anh nói lớn tiếng như vậy, khiến Tiểu An cảm thấy anh đang phát giận với cô, Tiểu An càng sợ hơn, cả người đều phát run.

Nghị Nghị rất tức giận, Nghị Nghị chán ghét cô...

Không nên... Cô rất thích Nghị Nghị... Không nên chán ghét cô...

"Tiểu An, em nên về đi! Đừng ở lại đây nữa, nếu em lại bị thương tổn thì anh càng hận mình hơn."

"Nghị Nghị..."

Bùi Tử Nghị đứng lên đi khỏi phòng khách, chỉ để lại mình Tiểu An, hốc mắt ướt át. Từ nhỏ đến lớn, cô rất ít khóc, từ khi có trí nhớ, từ khi có thể nhớ được đến nay, cô rất ít khóc, bởi vì mỗi ngày cô trải qua tràn đầy vui vẻ, có cha mẹ yêu thương, có rất nhiều em trai chăm sóc, còn có Nghị Nghị.

Nhưng mà bây giờ cô cảm thấy thật thật là khổ sở, rất khổ sở, loại cảm xúc khác thường này khiến cô không hiểu được, Nghị Nghị chán ghét cô, không thích cô, khiến cô rất khổ sở...

Tiểu An ngây ngốc đứng im tại chỗ, động cũng không dám động, tối nay khi ở sân trường Bùi Tử Nghị rất tức giận, chính xác đã hù cô sợ.

Mười phút sau, Bùi Tử Nghị tắm rửa xong, mặc một bộ vest mới, anh quyết định tối nay phải đi Newyork. "Tiểu An, em ngoan ngoãn đợi ở nhà, anh đi Newyork làm việc, anh sẽ nhờ má Lý qua chăm sóc em, em không được chạy lung tung."

"Nghị Nghị..." Nghị Nghị muốn đi, Nghị Nghị không cần cô nữa sao?

"Tối thứ bảy anh sẽ không về, đến tối chủ nhật anh mới về, đến lúc đó anh sẽ đưa em về Đài Loan." Sau khi đưa cô về Đài Loan, anh lại đến Mi học, lần này đưa cô rời khỏi anh không biết bao giờ mới có thể gặp lại cô...

Thành thật mà nói, tâm tình của anh cũng rất xấu, thậm chí không nổi, nhưng mà anh không có dũng khí, hơn nữa cũng không có năng lực...

Muốn một người đàn ông thừa nhận mình không có năng lực là một điều cực kỳ thống khổ, nhưng quan trọng nhất là, Tiểu An có thể về nơi an toàn nhất với cô, có thể làm cô cảm thấy không buồn không lo đó chính là nhà họ Kỳ.

Không nên để cô ở đây...

"Tiểu An, sau khi trở về phải ngoan ngoãn nghe lời bác trai bác gái..., không thể giống như lần này, không nói gì liền đi đến đây, biết không?"

"Nghị Nghị..." Tiểu An thật khổ sở, cô bĩu môi, cúi thấp đầu, không biết nên nói gì, hơn nữa nói không ra.

Cô làm Nghị Nghị tức giận, cô phải làm sao bây giờ? Nghị Nghị rất tức giận, tức giận đến mức không cần cô nữa, cô không ngoan, cô ngu ngốc, Nghị Nghị, xin lỗi...

Bùi Tử Nghị ra khỏi cửa, "Ng ngoan ngoãn đợi ở nhà, anh đi đây." Nói xong, anh không nhìn cô nữa... nếu không nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn và khát vọng của Tiểu An, anh sẽ mềm lòng.

Mà lần này, anh không thể mềm lòng!

Đóng cửa lại, cuối cùng chỉ để lại mình Tiểu An ở phòng. Căn phòng không lớn nhưng đột nhiên trống trải, Tiểu An ở đây một mình nên cô rất sợ.

Cô đứng im tại chỗ, động cũng không dám động, theo bản năng khát vọng, đợi chờ Nghị Nghị quay đầu lại, cửa mở ra lần nữa, lúc đó cô rất vui vẻ, thật

vui vẻ, nhưng mà Nghi Nghi rất tức giận, Nghi Nghi không để ý tới cô!

Giờ khắc này, Tiểu An rất mệt mỏi, cảm giác này rất xa lạ, khổ sở, cô rất ít khi khổ sở, nhưng mà bây giờ, rốt cuộc cô cũng biết cái gì gọi là khổ sở.

Làm sao bây giờ? Trong nhà cũng không có ai, chỉ có mình cô, cô rất sợ, cô nhớ Nghi Nghi, nhớ baba, nhớ mẹ, nhớ em trai, nhớ Nghi Nghi nữa!

Đôi mắt to lóe sáng, nhưng không phải ánh sáng vui mừng, mà bởi vì ướt át.

Khuôn mặt Tiểu An sưng đỏ, lỗ mũi cũng hồng, cổ họng thì nghẹn ngào, trong lòng nặng trĩu.

"Em phải ngoan, phải nghe lời, như vậy anh mới thích em, có biết không?"

"Biết."

Nghi Nghi, em sẽ ngoan, em sẽ nghe lời...

☆ ☆ ☆

Cô sẽ ngoan, sẽ nghe lời, Nghi Nghi muốn cô về, Nghi Nghi không cần cô nữa, vậy thì cô sẽ về.

Cô làm Nghi Nghi tức giận, cho nên cô đi, Nghi Nghi sẽ vui vẻ, Kỳ Xảo An lại bày ra một mặt "dũng cảm" của mình, lần này càng phải làm như vậy, cô muốn về nhà, cô rất nhớ ba ba và mẹ.

Trong phòng trống rỗng chỉ có mình cô, không có Nghi Nghi, cô rất sợ.

Cho nên cô muốn về nhà.

Chẳng qua là lần này không có ai giúp cô, sáng thứ bảy, Tiểu An cầm túi xách của mình, bên trong đựng một ít đồ, lúc trước khi đi Mỹ Phương Hân Nghi đã chuẩn bị cho cô.

Trong đó có hộ chiếu của Tiểu An, thẻ căn cước, tiền, còn có vài tờ giấy, đặt trong một cái túi nhỏ, sau đó cô ấy còn dặn kỹ Tiểu An, tuyệt đối không thể làm mất cái túi nhỏ đó.

Mấy tờ giấy đó rất thú vị, vì sợ Tiểu An đến Mi không biết nói tiếng Anh, khả năng biểu đạt cũng không tốt. Nên trên tờ giấy viết mấy câu tiếng Anh, như "Làm ơn đưa tôi đến sân bay gần nhất", "Cho tôi một vé máy bay đi Đài Loan" vân vân, hơn nữa vì sợ Tiểu An quên mất tờ giấy đó dùng để làm gì, Phương Hân Nghi đã vẽ hình minh họa lên những tờ giấy đó, giống như ra sân bay thì sẽ vẽ máy bay, mua vé máy bay về Đài Loan thì sẽ vẽ một căn nhà, có nghĩa là về nhà.

Thật ra thì Tiểu An rất thông minh, Phương Hân Nghi dạy cô mấy lần, cô liền nhớ rõ, dựa vào cách đó, cô liền bắt xe taxi đến sân bay.

Nhưng mà khi đến sân bay rồi cô lại không biết làm gì nữa, đành ngồi trên ghế, nhìn sân bay nhộn nhịp, ai cũng vội vã, cô gãi gãi đầu, không biết nên hỏi người nào? "Làm sao bây giờ..."

Cứ như vậy, mười một giờ đến sân bay, Kỳ Xảo An ngồi trên ghế đợi hơn một giờ, hoàn toàn không có tiến triển gì, chỉ ngồi ăn kem, nhìn mọi người qua qua lại lại.

Có mấy người thanh niên trẻ tuổi nhìn thấy Tiểu An xinh đẹp lại có một mình, thì lại gần bắt chuyện, Tiểu An chỉ cười cười, không có hưởng ứng họ ngược lại điều này lại khơi dậy hứng thú của mọi người.

"Xin chào, em là người phương Đông sao? Anh có thể mời em đi ăn cơm trưa không?"

Xong đời! Cô nghe không hiểu, càng nghe không hiểu cô chỉ có thể càng cố gắng mỉm cười, nhưng đối phương không chịu từ bỏ ý định, tiếp tục mời.

Bỗng nhiên, có hai cô bé tóc vàng chạy đến bên cạnh Kỳ Xảo An, khi cô còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, đang còn mơ hồ, thì hai bé không ngừng làm nũng.

"Mẹ!"

Mấy thanh niên kia vừa thấy vậy, liền tưởng rằng Tiểu An đã làm mẹ, cảm thấy thật mất mặt, nói xin lỗi rồi đi.

Không đến một phút đồng hồ, đã giải quyết toàn bộ đám thanh niên kia.

Hai cô bé rất hài lòng về việc nghĩa mình mới làm được, nhưng mà Tiểu An lại không biết đang xảy ra chuyện gì, làm sao thoát cái những thanh niên kia đã rồi đi?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô, hai cô bé bắt đầu dùng tiếng Anh khẽ nói nhỏ với nhau --

"Sao thấy chị ấy có vẻ ngu ngốc vậy?"

"Ai biết?"

Một cô bé thử hỏi Tiểu An: "English?"

Tiểu An lắc đầu.

Cô bé còn lại hỏi: "Nihongo*?"

(*Nihongo: tiếng Nhật)

Tiểu An lại lắc đầu.

Cuối cùng cô bé suy nghĩ một chút, rồi cả hai cùng nhau nói, "Chị biết tiếng Trung không?"

Tiểu An nghe được tiếng nói quen thuộc, lập tức gật đầu cười, nụ cười kia rất sáng lạn làm người khác yêu thích.

"Chị là người phương Đông!" Rốt cục cô bé cũng biết cách nói chuyện cùng với Tiểu An.

"Em là chị tên Sarah!"

"Em là em tên Shirley!"

"Chị là Tiểu An..."

Hai cô bé mặc dù có dáng vóc là người nước ngoài, nhưng tiếng Trung lại rất tốt, có thể thấy được tiếng Trung là tiếng mẹ đẻ của hai bé, chắc là con lai.

"Chị ấy thật đáng yêu, nhưng thoát nhìn thật giống người gốc."

Hai cô bé bắt đầu bàn luận xôn xao, bắt đầu bàn về người chị trước mắt, mặc dù gọi là chị, nhưng về mặt và phản ứng kia khiến hai bé cảm thấy cô còn nhỏ hơn cả mình.

"Có muốn dứt khoát dẫn chị ấy về nhà không? Dọc theo đường đi có thể làm bạn với chúng ta."

"Được không? Nói không chừng chị ấy có nơi muốn đi đó!"

"Chúng ta lừa chị ấy là được rồi!"

"Có dễ không? Hơn nữa nhìn sơ qua chị ấy có vẻ đàn!"

Lúc này, Sarah đứng ra hỏi Tiểu An, "Chị muốn đi đâu?"

Tiểu An vội vàng lấy tờ giấy vẽ hình ngôi nhà trong túi ra đưa cho Sarah xem, Sarah vừa nhìn, mới biết, "Chị ấy đến từ Đài Loan! Và phải về Đài Loan."

"Cũng là người Đài Loan giống mẹ!"

Hai cô bé nhớ đến mẹ, trên mặt hiện lên vẻ tưởng niệm, nhìn thấy Tiểu An, khiến hai cô càng quyết tâm Nhất định phải đem Tiểu An về nhà!

"Chị Tiểu An, bọn em dẫn chị về nhà nhé!"

Ban đầu Tiểu An còn có vẻ mặt không biết phải làm sao nhưng vừa nghe thấy về nhà thì vẻ mặt liền mang theo nét cười, cô dùng sức gật đầu.

Tuyệt quá! Có người muốn giúp cô, cô có thể về nhà.

Nếu như cô về nhà, Nghị Nghị sẽ vui, sẽ không tức giận nữa! Nếu như...

Được rồi! Nếu như Nghị Nghị vui vẻ, vậy cô cũng vui vẻ, cô sẽ không lén chạy đến đây tìm Nghị Nghị nữa, sẽ không để Nghị Nghị mất hứng.

Nghị Nghị...

Hai cô bé, một thì nắm tay phải một thì nắm tay trái của cô, giống như đang bắt cóc cô, một cô bé cầm lấy hộ chiếu của Tiểu An, bé còn lại thì cầm hành lý cho cô, quả thực rất giống như là sợ Tiểu An chạy mất.

Tiểu An cười rất rất vui vẻ, cô vừa quen được... hai người bạn nhỏ đáng yêu.

Trên thực tế, cô không biết mình đã đụng phải hai tiểu quỷ nghịch ngợm, cứ như vậy bị hai bé trộm về nhà, cũng giống như năm đó, lần đầu tiên mất tích là Bùi Tử Nghị dẫn cô về nhà anh.

Chẳng qua là lần này, nhà của hai cô bé kia cũng không phải nằm bên cạnh nhà cô, cách một con hẻm, càng không phải cùng một thành phố, mà xa ngàn dặm.

Đi tới quầy bán vé, Sarah vô cùng thuận thực nói với nhân viên phục vụ... Mỗi năm bé đều dắt theo em gái đến Mĩ thăm ông bà nội, sau đó lại dắt em gái về nhà, nên đã sớm quen với chuyện này.

Dù sao cũng có cha trả tiền, không có gì đáng lo cả.

"First Class, three Seats, flight to Milan, Charge this Credit Card, thanks."

(Ba chỗ tại khoang hạng nhất, chuyến bay đến Milan, quét thẻ này, cảm ơn.)

Tiểu An vẫn cười, không hề biết chuyến bay này không thể về nhà, thậm chí còn đi xa hơn. "Cảm ơn..."

"Không có gì!"

Về nhà!

Nghị Nghị... Hẹn gặp lại..

Phải vui về đó!

Không nên lại tức giận, không cần lại tức giận với Tiểu An, Tiểu An sẽ ngoan ngoãn.

Nhất định phải vui về đó...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Kỷ Xảo An được hai cô bé "giúp đỡ" rời khỏi Mĩ, chẳng qua là chuyến bay mà cô ngồi phải bay hướng Tây mới về được nhà, nhưng bây giờ nó lại bay hướng Đông, vượt qua Đại Tây Dương đến Italy.

Đây chính là hành trình "chim lạc hướng", Tiểu An không hề biết mình đi đâu. Cho đến khi trải qua mười mấy giờ bay, cô luôn cho rằng mình đang về nhà, chờ chút nữa là có thể thấy baba thấy mẹ....

Đột nhiên Sarah và Shirley hơi áy náy, cô gái trước mắt có hơi ngốc, đã vậy còn tin tưởng hai đứa con nít là hai bé, cái gì cũng không hỏi mà cứ đi theo hai bé, miệng thì không ngừng cảm ơn, nhưng hai bé lại không có ý tốt...

Khi máy bay hạ cánh, hai đứa con nít kèm hai bên một người lớn, qua cửa nhập cảnh, không biết tại sao, hai bé lại có thể nhanh chóng thông qua kiểm tra, không bị hỏi nhiều, thậm chí nhân viên sân bay còn biết hai bé.

"Sarah, Shirley, lần này lại chỉ có hai em đi Mĩ sao?"

"Đúng vậy! Cha em bận công việc, tự bọn em cũng có thể đi."

Ra khỏi sân bay, cô bé rất hào phóng nắm theo "Chiến lợi phẩm" được mang từ Mĩ về, lên xe trực tiếp về nhà.

Mặt trời ở Milan hơi chói mắt, nhưng vẫn mang lại cảm giác thoải mái.

Tiểu An hết nhìn trái lại nhìn phải, rồi chu môi, kỳ quái! Đây là đường về nhà sao? Sao lại lạ vậy?

Khi xe dừng lại trước một ngôi nhà ở vùng ngoại ô, Kỷ Xảo An trừng lớn mắt nhìn khu nhà cấp cao, đây là ngôi nhà theo phong cách Châu Âu xa hoa, người ở trong ngôi nhà như vậy chắc chắn cũng không phải là người bình thường.

Vào nhà, Tiểu An mới phát hiện có gì đó không đúng... đây không phải nhà cô, nơi này không có ba ba và mẹ... Tại sao có thể như vậy? "Nơi này không phải nhà của Tiểu An..."

Hai cô bé nhìn Tiểu An đang bấu môi, đang muốn giải thích, đột nhiên có một người đàn ông trung niên bước từ trong nhà ra.

"Con gái, các con đã về rồi... Ai vậy?" Người đàn ông dùng tiếng Ý nói với hai bé.

"Cha, đây là... Chúng con nhặt được ở sân bay nước Mĩ."

"Nhặt được? Một người, các con nhặt người về đây?" Nhìn cô bé kia có gương mặt của người phương Đông, người đàn ông liền dùng tiếng Trung nói, "Cô bé, con họ gì vậy?"

Sarah vội vàng kéo cha mình, "Cha, không cần hỏi nữa! Chị ấy... cái này..." Lấy tay chỉ chỉ vào đầu mình, người đàn ông lập tức hiểu.

"Xin lỗi! Kia... Chú tên là Bertini, hai đứa bé này là con chú."

Tiểu An cười cười, "Xin chào..."

"Wow! Cô bé thật đáng yêu..." Theo trực giác mà khen ngợi, thì miệng cũng nói ra bằng tiếng Ý.

Shirley cười, "Em biết nhất định cha sẽ thích mà, bằng không giữ chị ấy lại làm mẹ bọn mình cũng rất tốt." Dù sao lần đầu khi thấy Tiểu An bé đã thích chị gái này.

Đối mặt với hai đứa con quá thông minh, người đàn ông chỉ biết cười khỏ, "Nói hươu nói vượn cái gì đó! Tùy tiện mang một cô gái về, các con thật biết cách gây phiền toái cho cha mà."

"Cha! Ai bảo cha mỗi ngày chỉ biết mỗi công việc, là con gái đang hiểu thuận với cha đó nha!"

Tiểu An nhìn họ nói tiếng mà cô không hiểu, cảm thấy rất lúng túng, cô không biết nên làm gì? Lúc này mới thật sự biết được mình đi nhầm, căn bản mình không có về nhà.

Làm sao bây giờ... Đột nhiên Tiểu An nói, "Nơi này không phải nhà của Tiểu An, Tiểu An muốn về nhà..."

Chẳng biết tại sao bây giờ cô lại càng nhớ nhà, không ở bên cạnh Bùi Tử Nghi, lại không thể giải thích được sự khổ sở trong lòng, hiện tại cô chỉ muốn làm nũng với mẹ.

Sarah nhìn dáng vẻ đáng thương của Tiểu An, liền cầm tay cô, "Tiểu An, xin lỗi! Nơi này là nhà của em và Shirley, còn đây là cha em."

"Đây là đâu..."

"Đây là Milan thủ đô của Italy! Cha em là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng."

Cô nghe không hiểu, trên mặt hoàn toàn lộ ra vẻ không hiểu.

Shirley cũng đi lên an ủi cô, "Chị Tiểu An, chị ở lại đi! Ở lại chơi với bọn em! Có được không? Ở đây chỉ có em và chị em nên cảm thấy rất nhàm chán cũng rất cô đơn!"

Shirley dùng chiều này rất có hiệu quả, giọng nói trẻ con ngọt ngào khiến Kỷ Xảo An mềm lòng, lại nhớ đến giọng nói của những đứa trẻ ở hội Cơ Kim "Nhưng mà..."

Người đàn ông thờ dãi, "Sarah, Shirley, lần này các con quá đáng quá rồi đó! Tại sao lại lừa người ta về nhà mình? Nếu như người nhà người ta lo lắng thì phải làm sao?"

"Cha, bọn con cũng vì cứu chị ấy mà! Cha xem, Tiểu An hơi không bình thường, lúc bọn con thấy chị ấy, thì có rất nhiều tên dê xồm đến gần chị ấy, bọn con sợ Tiểu An bị bắt đi, nên dẫn chị ấy về đây! Hơn nữa Tiểu An là người Đài Loan, mẹ cũng là người Đài Loan!"

Nói đạo lý rất rõ ràng, khiến người đàn ông không thể phản bác, chỉ có thể tiếp tục thờ dãi, nhớ đến người vợ đã qua đời của mình, chỉ có thể trầm mặc không nói gì.

Shirley tiếp tục xuống tay với Tiểu An, "Chị Tiểu An, chị ở lại chơi với bọn em có được không? Được không... Em cũng rất thích chị đó!"

Tiểu An nghe vậy cũng nói: "Tiểu An cũng thế..."

"Vậy chị ở lại sao?"

Cô bấu môi, suy nghĩ một chút, cuối cùng Tiểu An cười cười nói, "Được, Tiểu An ở lại..."

Hai cô bé vui mừng hoan hô, ngay cả người đàn ông cũng không có cách nào ngăn cản, các bé lôi kéo Kỷ Xảo An chạy về phòng mình.

Người đàn ông ở phía sau hô to, "Như vậy là không đúng, nếu người nhà của cô ấy luôn tìm cô ấy thì sao? Nói không chừng người ta phát hiện chúng ta dẫn cô ấy đi, muốn kiện chúng ta tội dụ dỗ thì phải làm sao?" ㄟ

Nhưng không có ai để ý đến ông, ba "cô bé" không biết đã chạy đi đâu. Người đàn ông chỉ có thể thờ dãi vì ở trước mặt hai con gái mình không có chút địa vị nào.

.....

Và như thế Tiểu An ở lại đây, mỗi ngày đều theo Sarah và Shirley đi chơi, đi mọi nơi, Tiểu An vẫn cho là mình là đang chăm sóc hai đứa trẻ "Rất nhàn chán, rất cô đơn" giống như đang làm việc tốt.

Ban ngày, hai cô bé dắt Tiểu An chạy đến trung tâm thành phố chơi, thậm chí nổi tính địa chủ, dắt Tiểu An chạy đến Mont Napoleon đi Shopping.

Bertini là cha hai bé, ở đây có bao nhiêu gian hàng thời trang, chỉ cần các cô mua thì ngay cả tiền cũng không cần trả, cho dù muốn thiếu, thì cũng đổ hết lên đầu cha mình.

Buổi trưa, hai bé mang Tiểu An đến quảng trường Duomo, nơi này có rất nhiều tượng được điêu khắc từ đá cẩm thạch.

Đến tối, cô và hai bé chạy đi ăn món ngon, vẫn là cha bé trả tiền, dù sao chỉ cần người khách ở xa vui vẻ, tốt nhất là thật vui vẻ vui đến quên cả trời đất, thì mọi chuyện đều đáng giá.

Tiểu An thực sự vui vẻ, đi mọi nơi, nhìn mọi nơi, những thứ này cô chưa từng thấy, mặc dù trước kia cha mẹ từng dắt cô ra nước ngoài, nhưng cô chưa từng đến đây, thật ra thì cô cũng chưa từng có cơ hội tự do vui chơi như thế này.

Nhìn Tiểu An vui vẻ ăn, trên mặt Sarah tràn đầy nụ cười, nhưng bé vẫn nói với em mình: "Thành thật mà nói, chị cảm thấy đáng về của Tiểu An thật không giống một người chị tỷ nào, chị cảm thấy chúng ta có thêm một đứa em!"

"Em cũng cho là vậy."

Ngẩng đầu, nhìn vào mắt Tiểu An, Tiểu An cười vui vẻ, trên trán đầy mồ hôi, nhưng cô vẫn vui vẻ ăn kem, "Lạnh lạnh..."

"Ăn nhanh đi!"

"Ăn xong chúng ta sẽ về nhà, tối nay sẽ dặn đầu bếp nướng pizza ăn, sẽ cho chị nếm thử pizza chính thống của Italy."

"Được!"

Thật là nghe lời nha!

Buổi tối, hai bé dẫn Tiểu An về nhà, ăn xong bữa tối, vệ sinh cá nhân xong cũng đã trễ, liền chuẩn bị lên giường ngủ.

Ba "cô bé" ngủ chung một chỗ, vừa nói chuyện, Tiểu An quả thực tan vào trong những câu truyện, bởi vì lời cô dùng ngôn ngữ của trẻ em, cho nên Sarah và Shirley đều hiểu hết.

Chỉ lát sau, Tiểu An ngủ thiếp đi, cô có rất ít cơ hội chơi như điên giống hôm nay, cho nên cô mệt đến mức vừa mới nhắm mắt đã ngủ thiếp đi.

Ngay lúc nửa mê nửa tỉnh, hình như các bé nghe thấy trong miệng Tiểu An nói gì đó, giống như cô đang nằm mơ.

"Tiểu An..."

"Chị ấy nói gì vậy?"

"Nghị Nghị..."

Không có ai biết cô đang gọi ai, chỉ có mình Tiểu An biết, người xuất hiện trong mơ của cô là ai...

☆ ☆ ☆

Ngày thứ năm ở Milan, Tiểu An bắt đầu vui đến quên cả trời đất rồi, bởi vì Sarah và Shirley quá lợi hại, có thể sắp xếp hành trình ổn thỏa, muốn cho Tiểu An biết văn hóa Italy khiến Tiểu An vui vẻ đến mức quen liên lạc với người nhà.

Về phần cha của hai cô bé kia thì bận công tác, căn bản không nhớ được phải nhắc nhở con mình liên lạc với người nhà Tiểu An, ít nhất phải báo bình an.

Ngày đó Sarah và Shirley dẫn Tiểu An chạy đến nơi làm việc của cha mình để tham quan, thời gian này cha đều bận chuẩn bị cho tuần lễ thời trang Milan, suýt nữa cũng không về nhà.

Vì đi thăm cha, nên cô bé dứt khoát chạy đến chỗ làm việc tham quan, thuận tiện giám sát xem cha có làm chuyện xấu với những người mẫu xinh đẹp kia không.

Nói giỡn, ai cũng biết những người mẫu này đều muốn bám lấy người cha vừa có tiền vừa đẹp trai, các bé cũng không muốn tự dưng lại có thêm một người mẹ.

Trên thực tế, ban đầu các bé còn hi vọng "cô bé" kia lấy cha, nhưng bây giờ ngay cả cha cũng coi coi Tiểu An như con gái mà chăm sóc, dù sao đối mặt với cô gái như thế, thật sự rất khó coi cô như một cô gái bình thường.

Tay trái tay phải đều bị nắm, Tiểu An mở to mắt, nhìn mọi thứ, mỗi người đều rất bận rộn.

"Tiểu An, chị có nghĩ gì về cha em không? Chị thử nghĩ đi, ông ấy rất đẹp trai đó!" Shirley vẫn chưa hết hy vọng, cố gắng đề cử cha mình, dù sao bé cũng hy vọng Tiểu An ở mãi bên bé.

"Đúng vậy! Tiểu An, chị có thích cha em không? Giống như một người cô gái thích một chàng trai..."

Tiểu An bĩu môi, đột nhiên cảm giác hình như trong chuyện này có gì khác, "Cô gái thích chàng trai? Giống như ba ba thích mẹ..."

"Đúng! Chính là như vậy, vậy chị có thích không?"

Miệng Tiểu An vênh cao, giống như ba ba thích mẹ, thì phải ôm cô, hôn cô? Tiểu An lắc đầu, "Thích Nghị Nghị, Tiểu An thích Nghị Nghị..."

"Nghị Nghị?" Sarah lập tức nhớ đến khi nằm mơ Tiểu An đã gọi người kia, "Chính là người khi ngủ chị đã mơ thấy sao?"

"Nghị Nghị..."

"Vậy anh ta đang ở đâu?"

"Nghị Nghị tức giận, Nghị Nghị nói Tiểu An ngu ngốc..." Rất oan ức, vừa nghĩ tới lại cảm thấy khổ sở.

Shirley tức giận hét to, "Sao anh ta có thể nói chị như vậy? Anh ta mới ngu ngốc ấy!"

"Không được mắng Nghị Nghị..."

Sarah mắng Tiểu An, "Chị đã hết thuốc chữa! Anh ta mắng chị, chị còn nói giúp anh ta?"

"Tiểu An ngu ngốc..."

Lúc ba cô bé đang thảo luận vấn đề ngu ngốc, thì phía sau vang lên một giọng nói giận giữ, đó là giọng nói của cha hai bé.

Sarah nghi ngờ hỏi, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Mau đi xem "

Lôi kéo tay Tiểu An chạy đến, liền nhìn thấy Bertini đang nổi giận, "Người phụ nữ kia hơi quá đáng rồi đó! Tối nay diễn rồi, hôm nay cô liền cắt đứt hợp đồng! Mẹ kiếp, ông đây thiếu tiền cô ta sao?"

"Tổng giám đốc, bây giờ phải làm sao đây?"

Về mặt tức giận, nhìn tất cả mọi người đang đợi quyết định của mình, thật là xui xẻo mà, tại sao ở phút cuối lại xảy ra chuyện chứ?

Buổi tối phải diễn rồi, người mẫu chính lại từ chức vào lúc này, hơn nữa hoàn toàn không nể mặt ông, ngày mai cô ta lại diễn cho người khác, thì giúp người khác.

"Cha! Có chuyện gì sao ạ?"

Bertini xoay người, nhìn thấy hai con gái và Tiểu An, "Sao các con lại đến đây?"

"Đến thăm cha mà!"

Shirley nhìn xung quanh, "Cái người mẫu Bella kia đi ăn máng khác sao?"

Nhúu mày, "Shirley, đừng nói khó nghe như vậy?"

"Sự thật chính là vậy, tạp chí đều nói vậy mà!" Bé nhún nhún vai.

Sarah nhìn cha đang buồn phiền, đáng vẻ như thể không biết nên làm gì, lúc này, ánh mắt của bé liếc về phía Tiểu An.

Nhìn kỹ lại thì Tiểu An rất đẹp, khuôn mặt thanh tú, lông mi rất dài, cặp môi nho nhỏ, làn da không trang điểm cũng trắng hồng.

Đây là khí chất của người con gái phương Đông... Chờ một chút, nói không chừng có thể... "Cha!"

"Chuyện gì?"

"Cha, con biết một người có thể thay thế Bella!"

Người đàn ông lập tức xoay người nhìn con gái, "Ài?"

"Chị ấy!" Dùng ngón tay chỉ chỉ cô bé còn đang ngây ngốc đứng một bên.

Bertini nhìn Tiểu An, nhú nhú mày, "Con đừng nói đùa, sao Tiểu An có thể..."

Shirley nhìn một chút, vui mừng cười, "Cha, Tiểu An rất đẹp! Cha nhìn kỹ đi."

"Cha biết con bé rất đẹp, nhưng..."

"Cha!" Sarah thức tỉnh ông, "Tiểu An có một loại phong cách, mà tất cả người mẫu ở đây không có, đó chính là hồn nhiên."

Hồn nhiên... Vừa nghe thấy hai chữ này, rốt cục Bertini cũng dời ánh mắt lên mặt Tiểu An.

Tiểu An bị nhìn cũng rất ngượng ngùng. Nhưng cô chỉ cười. "Chú..." Cô gọi.

Bertini bị thuyết phục, trong đầu đang nghĩ về tiết mục tối nay, ông trời, sau đã thông suốt, ngay cả ông cũng vui mừng.

Nhưng ông vẫn lo lắng, "Như vậy được không? Tiểu An có sợ không?"

Nhìn Kỳ Xảo An, Sarah suy nghĩ một chút, "Con thấy không đâu, Tiểu An rất nhiệt tình! Chị ấy luôn mỉm cười với mọi người, chị ấy đẹp nhất là lúc mỉm cười."

Bertini quyết định sẽ chọn Tiểu An, trang phục tối nay sẽ thay đổi hoàn toàn, lấy Tiểu An làm chủ đề!

Mặc dù Tiểu An không biết cách đi của người mẫu, mặc dù Tiểu An chỉ biết cười, nói không chừng lúc đi nhìn thấy hơi ngốc, nhưng đây là hồn nhiên, hồn nhiên là phải như vậy.

Sarah và Shirley vui vẻ lôi kéo Tiểu An đi thay quần áo, sau khi thay quần áo xong mới biết, dáng người của Tiểu An rất đẹp, không hề kém so với người mẫu.

Tiểu An mặc đồ quần áo trong bộ sưu tập thu đông, bộ quần áo ôm trọn cơ thể cô, bởi vì hơi ấm nên Tiểu An hơi nhú mày do cô chưa bao giờ mặc loại quần áo như vậy.

Cô bủi mũi, cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại không biết nên nói gì.

Rốt cục cũng đến sáu giờ tối, buổi diễn thời trang đã bắt đầu...

Sarah và Shirley rất hưng phấn, đợi lát nữa Tiểu An diễn xong bộ thứ nhất, lập tức phải thay bộ thứ hai.

Bertini ngồi xổm trước mặt Tiểu An, ánh mắt mang theo vẻ cầu xin, hôn tay Tiểu An, "Tiểu An, chú biết con tốt nhất, tối nay con phải giúp chú đó! Được không?"

Tiểu An nhìn ông, cười cười, ngây ngốc nói: "Được!"

"Chờ chút nữa đi lên, không cần sợ gì hết, con cứ coi những người đó như nước là được, sau đó nhớ phải mỉm cười, phải vui vẻ, không cần để ý phải đi như thế nào, con muốn đi như thế nào thì cứ đi như vậy, được chứ?"

"Được..." Có lẽ Tiểu An quá ngây thơ rồi, cho nên không hề cảm thấy sợ hãi, cô dùng sức gật đầu.

Trên thực tế, cô thậm chí còn không biết bên ngoài như thế nào, cô chỉ biết chú và Sarah còn có cả Shirley đều tốt với cô, cho nên cô muốn giúp họ chuyện này.

Buổi diễn bắt đầu, Bertini hít sâu, giống như là đang đợi thăm phán tuyên án, Sarah và Shirley thì hưng phấn không thôi, lôi kéo tay Tiểu An tiếp thêm dũng khí cho cô.

"Tiểu An, cố gắng lên."

"Cố gắng lên..." Vẫn cười khúc khích nhưng rất đáng yêu.

Đứng trước màn, Tiểu An không biết nên làm gì, chỉ nhớ chú đã nói: Đi ra ngoài, rồi mỉm cười.

Bertini nhìn cô, thầm cầu nguyện. "Có phải tôi đang đánh cược? Như vậy quá nguy hiểm..."

Nhạc bắt đầu, màn được kéo ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào cô, Tiểu An nhìn không rõ lắm, nhưng cô không sợ hãi, cho nên cất bước đi ra ngoài.

Cô vẫn nhớ phải luôn mỉm cười... cô không trang điểm, bởi vì bộ sưu tập lấy hồn nhiên làm chủ, cho nên chỉ cần trang phục tôn lên vẻ chói lọi của người mặc là được.

Rất cục Tiểu An cũng nhìn rõ, thật nhiều người đó, rất nhiều người, còn có đèn flash của máy chụp hình, ai cũng kinh ngạc nhìn cô.

Lúc này Tiểu An mới hơi sợ, nhưng mà cô nhớ mình đã đồng ý giúp chú, Sarah và Shirley... Cô muốn giúp họ...

Cô bước ra, nụ cười không giảm, thoạt nhìn hơi ngốc, cách đi cũng chưa qua huấn luyện lộ ra vẻ ngượng ngạo, thậm chí còn quên quẹo lại khi đi hết sân diễn, cô đứng ở đó, cho đến khi Sarah ở khán đài kêu cô, muốn cô quay lại rồi đi tiếp, lúc này cô mới nhớ ra.

Nhưng mà dưới khán đài vẫn vang lên tiếng vỗ tay như cũ...

Bởi vì Tiểu An vẫn luôn mỉm cười, nụ cười quá động lòng người, quá chói mắt, cho dù động tác hơi ngốc, nhưng mọi người đều bị lùm đồng tiền ám áp chân thật kia hấp dẫn.

Trên thực tế, tất cả mọi người không biết đây chính là Tiểu An... Cô vừa nát, vừa ngốc, nhưng cô thích cười, thích tất cả mọi người bên cạnh cô đều cười.

Cô không phải đang diễn, mà đây chính là con người thật của cô.

☆ ☆ ☆

Cảnh tượng thân thiện ám áp và trên sân diễn tuần lễ thời trang ở Milan và phương thức biểu diễn mới đã làm rung chuyển cả giới thời trang; nhưng nhà họ Kỷ ở Đài Loan xa xôi lại một lần nữa lâm vào tối tăm.

Kỷ Xảo An lại mất tích!

Năm đó Tiểu An đi theo Bùi Tử Nghị về nhà anh, không nghĩ tới hai mươi năm sau, Tiểu An lại mất tích lần nữa, nhưng lần này ngay cả Bùi Tử Nghị cũng không biết Tiểu An ở đâu.

Bùi Tử Nghị nói, anh định đề thứ hai sẽ quay về cùng Tiểu An, tối chủ nhật anh về nhà tại Massachusetts Cambridge, thì không thấy Tiểu An đâu nữa, hỏi má Lý thì được biết Tiểu An không đi tìm bà.

Thật tức giận đến nỗi khiến người ta muốn đập nát điện thoại, Bùi Tử Nghị làm sao vậy? Tại sao lại không chăm sóc Tiểu An? Rốt cuộc anh ta đang làm cái gì vậy?

Trên thực tế, Bùi Tử Nghị cũng rất nóng lòng, anh không nghĩ rằng Tiểu An lại tự mình rời đi, đáng chết! Nếu như anh biết trước, anh tuyệt đối sẽ không đi Newyork.

Anh hối hận, lúc đó không nên vì tâm trạng không tốt, vì mình không có cách bảo vệ Tiểu An mà bỏ đi. Không nên...

Nhà họ Kỷ triển khai hành động tìm kiếm, Bùi Tử Nghị cũng vậy, anh dùng thế lực nhà họ Bùi ở Mĩ tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng họ cũng tìm đến sân bay muốn kiểm tra xem Tiểu An có xuất cảnh không?

Nhưng mà phía sân bay kiên trì, không có giấy của tòa án hoặc yêu cầu của chính phủ, họ sẽ không tiết lộ tên tuổi của hành khách đã xuất nhập cảnh.

Cách này không được họ chỉ có thể tìm cách khác, tiếp tục tìm kiếm tung tích của Tiểu An.

Chẳng qua là anh không có cách nào xác nhận Tiểu An vẫn còn ở Mĩ hay cô đã ra nước ngoài, càng không biết cô đi đến đâu.

Cuối cùng họ phải hỏi xem sân bay có thể cho họ xem camera không, sau đó mới biết giữa trưa thứ bảy có mấy tên thanh niên đến gần Tiểu An, sau đó cô cùng hai đứa bé đi về phía quầy tiếp tân, hình như là mua vé máy bay.

Cho nên có thể xác định, Tiểu An đã rời khỏi Mĩ!

Nhưng cô đi đâu?

Trong biển người không tìm Tiểu An, giống như năm đó, Tạ Thi Âm lo lắng cho con gái đến nỗi sinh bệnh nằm liệt giường.

Kỷ Văn Hào rất lo lắng, luôn nghĩ cách tìm cho được con gái. Lần này mất tích, không còn ở Đài Loan, không biết là đã chạy đến chân trời góc biển nào rồi.

Con gái à!

Nhìn thấy cha mẹ lo lắng như vậy, ba anh em nhà họ Kỷ cũng cảm động nhưng ngoại trừ việc giúp cha tìm người ra, thì họ không còn cách nào khác.

Nhất là con trai thứ ba luôn luôn nghiêm túc của nhà họ Kỷ, cậu thường tức giận vì một số hành động của Tiểu An, nhưng cậu cũng là người đau lòng cho Tiểu An nhiều nhất.

Cô gái này dần như vậy, một mình ở ngoài phải làm sao đây?

Những người nhà như họ đã bảo vệ cô nhiều năm như vậy, sợ cô bị thương, mặc dù cũng mở cửa để cô đi làm những chuyện cô muốn làm, nhưng họ chưa từng để cô rời khỏi tầm mắt của họ, một mình sống ở bên ngoài.

Nhưng bây giờ là ngoại lệ, khiến cô một mình đến Mỹ, bây giờ lại không rõ tung tích! Những điều này đều do Bùi Từ Nghi gây ra.

Đột nhiên Chuông điện thoại vang lên, con trai thứ ba nhà họ Kỷ đang ngồi ở phòng khách liền bắt máy.

Là Bùi Từ Nghi, giọng nói của anh rất vội vàng. "Mọi người có tin tức của Tiểu An không?"

"Mọi người..."

"Không có!" Giọng nói vừa tức vừa giận, "Anh còn dám gọi điện đến đây nữa! Nếu không phải vì anh, thì chị tôi sẽ mất tích sao?"

"..." Bùi Từ Nghi không có trả lời, anh biết mình nên bị mắng, trên thực tế, anh rất hối hận, rất rất hối hận.

Đêm đó anh nên ở lại!

Tại sao Tiểu An phải đi, nhất định vì cô cho rằng anh không cần cô nữa!

Anh thừa nhận trong khoảnh khắc đó, anh có ý nghĩ muốn buông tay cô, bởi vì anh không biết mình có thể chăm sóc cô vĩnh viễn được không, bảo vệ cô, không có khe hở, không bỏ sót điều gì.

Thấy Tiểu An bị bắt nạt, tim anh rất đau, anh hận bản thân mình, nhưng anh không có trách cô, nhất định Tiểu An cho là anh tức giận, anh đang trách cô.

Không phải, không phải như vậy... Tiểu An, nếu như em nghĩ như vậy thì quả thực em rất ngu ngốc.

"Tôi nói cho anh biết, tự chúng tôi sẽ tìm chị, không cần anh lãng phí thời gian quý báu của mình! Người nhà của chúng tôi thì chúng tôi tự chăm sóc, không cần anh nhọc lòng, cho đến bây giờ cũng không có ai ép anh chăm sóc chị, không có ai cả!"

Bùi Từ Nghi bị chửi liều á khẩu không trả lời được, nhưng mà anh phải phản bác, "Anh chăm sóc cô ấy là tự nguyện, không ai ép anh cả."

"Anh tự nguyện! Anh nguyện ý mà lại chăm sóc thành như vậy? Anh cũng rất giỏi!" Nếu không phải chị thích anh ta thì cậu sẽ không cho anh ta một vẻ mặt tốt.

Chị thật ngây thơ, lại có thể bị kem lừa gạt, cũng chỉ là kem thôi! Tại sao lại muốn người kia? Người này không có trách nhiệm, không hề nói một tiếng liền chạy đến nước Mỹ, hiện tại anh ta lại làm chị mất tích. "Bùi Từ Nghi, tôi nói cho anh biết, nếu như chị tôi không thể bình an trở về, tôi tuyệt đối không sẽ không bỏ qua cho anh, tôi nói là sự thật, chúng ta cứ chống mắt lên mà xem!"

Im lặng một lúc lâu, Bùi Từ Nghi mới nói, trong giọng nói tràn đầy thống khổ, "Em yên tâm, nếu như Tiểu An... không quay về anh sẽ không tha thứ cho chính mình, anh sẽ tự mình kết thúc bản thân." Nói xong, Bùi Từ Nghi liền cúp điện thoại.

Lúc này Kỷ Văn Hào đi đến, hai đứa con khác cũng đi theo sau ông, nhìn thấy dáng vẻ giận dữ của con mình thì liền hỏi: "Là ai vậy?"

Nhìn cha cậu trả lời, "Là Bùi Từ Nghi!"

Mọi người không nói gì, hiện tại muốn mọi người cho Bùi Từ Nghi về mặt tốt thì rất khó, ngay cả Kỷ Văn Hào nhìn Bùi Từ Nghi lớn lên, cũng không thể nói câu nào.

Không thấy Tiểu An, sự thật này bày ra ngay trước mắt, tất cả mọi người đều rất lo lắng. Qua camera có thể biết từ khi Tiểu An xuất hiện ở sân bay đến nay đã nửa tháng, ngay cả Tiểu An đi đâu họ cũng không biết!

"Cha! Có tin tức gì sao?" Con trai thứ ba hỏi.

Lắc đầu, "Trước mắt chỉ biết là có thể đã đi châu Âu, nhưng mà sao Tiểu An lại có thể mua được vé máy bay?"

Con trai lớn nói: "Có phải do hai đứa bé kia không?"

"Nhưng mà... Đó chỉ là hai đứa bé mà thôi, có thể lừa gạt được chị đi sao?" Con thứ phân tích.

"Bây giờ nghĩ lại đều có khả năng, con muốn qua công ty con bên kia rồi đi tìm, xem ra chuyến bay hôm đó có thể bay đi nước Anh, nước Pháp, nước Đức, Italy, Tây Ban Nha."

Mọi người lại im lặng, Kỷ Văn Hào hỏi con trai thứ ba, "Mẹ con sao rồi?"

"Mẹ mới ăn xong, vừa ngủ. Nhưng mà mày vẫn nhúu chặt, không an tâm." Con trai thứ ba ở nhà là để chăm sóc mẹ.

Kỷ Văn Hào nặng nề thở dài một hơi: "Đứa nhỏ này, đã nhiều năm như vậy, tại sao chuyện này lại xảy ra lần nữa chứ?"

"Có trách cũng nên trách Bùi Tử Nghi, rốt cuộc anh ta đang làm cái gì vậy?" Con trai thứ ba vẫn không nhận được mà trách anh.

Không có ai nói đỡ cho Bùi Tử Nghi, mọi người đều nhủ mày, thăm cầu nguyện Tiểu An có thể nhanh chóng về nhà, đừng để cho những người yêu cô phải lo lắng vì cô.

Nhưng lúc này Kỷ Văn Hào lại nhận được điện thoại, là công ty thám tử báo cho ông biết tin tức của Tiểu An... nhưng lại không nói gì, chỉ nói ông mở mở ti vi.

"Mở ti vi lên!"

Con ông liền làm theo, mở ti vi, nhìn hình ảnh trong ti vi, mọi người đều không tin vào mắt mình... Không phải là hoạt động tuần lễ thời trang ở Milan sao?

Gi! Không đúng nha!

Kỷ Văn Hào cúp điện thoại, "Mở lớn âm lượng ti vi lên một chút!"

Mở lớn âm lượng, Kỷ Văn Hào và mọi người chuyên chú lắng nghe...

Tuần lễ thời trang Milan năm nay, nhãn hiệu thời trang nổi tiếng Bertini lại tung chiêu, ban đầu mọi người đoán rằng vì người mẫu Bella đầu quân cho nhà khác cho nên sẽ tạo ảnh hưởng lớn đến chủ tịch Bertini, nhưng tối nay Bertini lại có một pháp bảo mới, đây chính là cô bé phương Đông xinh xắn - Tiểu An, quả nhiên đã làm chấn động cả giới thời trang...

Con trai thứ ba của nhà họ Kỷ ghen hòng nhìn trần trời, bắt đầu cà lăm, "Trời ơi! Đây... đây là chị sao?"

Trên ti vi Kỷ Xảo An nở nụ cười đáng yêu, đi diễn thời trang trên sàn catwalk, động tác hơi ngốc, nhưng rất nhiệt tình và hoạt bát.

Đèn flash liên tục hiện lên, tất cả mọi người đều bị cuốn hút, trên mặt đều nở nụ cười.

Kỷ Văn Hào nhìn nhìn, không khỏi cười ha ha, "Bertini? Cha biết Tiểu An ở đâu rồi, trời ơi, con gái của tôi cũng quá giỏi..."

Tiểu An, con giỏi lắm!

Quả nhiên, người hiền có trời phù hộ... có thể thờ nhẹ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lại nói trước đây Kỷ Văn Hào đã từng hợp tác với Bertini, nhưng mấy năm nay nhà họ Kỷ đã thay đổi phương hướng kinh doanh, cho nên không hợp tác với nhau nữa, nhưng mỗi lần Kỷ Văn Hào đi châu Âu, sẽ tìm ông ấy rồi ăn cơm nói chuyện với nhau.

Thật ra thì hai người đàn ông này cùng cảnh ngộ nên thông cảm cho nhau... Kỷ Văn Hào nói cho đối phương biết mình có một cô con gái đáng yêu nhưng trí tuệ lại chậm phát triển, còn Bertini nói với ông mình có hai cô gái thật đáng yêu nhưng quá thông minh, tuy vậy cả hai đều yêu con gái của mình.

Lần này Tiểu An một lần nữa trình diễn tiết mục mắt tích như lúc bé, lại không nghĩ rằng bị con gái của Bertini mang đi, trên thế giới này sẽ có những chuyện trùng hợp như thế!

Kỷ Văn Hào hoá tốc đáp máy bay đến Milan, rốt cuộc ông cũng tìm được con gái của mình, đương nhiên ông rất vui, Tiểu An cũng vui vẻ nhào vào lòng ba làm nũng.

Về phần Bertini thì vừa vui mừng vừa ngại, gặp mặt bạn cũ đương nhiên sẽ vui, nhưng đối với việc con gái mình mang con gái bạn nhập cư trái phép đến Italy thì ông rất ngại, huống chi Tiểu An còn giúp ông vượt qua cửa ải khó khăn.

Bất quá bây giờ hai cô bé lại không nhớ rời xa Tiểu An, vừa khóc vừa ôm lấy cô, giờ khắc này rốt cục hai bé cũng có dáng vẻ của một đứa trẻ, và Tiểu An cũng có dáng vẻ của một người chị, không ngừng an ủi hai bé.

"Salsa, Shirley..."

Kỷ Văn Hào nói bất kể khi nào Sarah và Shirley cũng có thể đến Đài Loan để chơi với Tiểu An, Bertini cũng nói thật ra thì Tiểu An cũng có thể thường đến Milan, một là đến chơi, hai là có thể diễn thời trang, nói không chừng có lại có thể trở thành người mẫu nổi tiếng.

"Tôi thấy là người mẫu nổi tiếng gốc thì có!" Kỳ Văn Hào cười nói.

Tạm biệt cả nhà Bertini rồi dắt Kỳ Xảo An về nhà, Tiểu An rất vui, nhưng sau khi lên máy bay, Kỳ Văn Hào một mực im lặng khiến cô hơi sợ.

Sợ là tốt rồi! Mấy ngày nay làm ba lo lắng như vậy.

Máy bay cất cánh, hai cha con ngồi ở khoang hạng nhất cũng đều im lặng, Tiểu An cúi đầu, thỉnh thoảng len lén nhìn sang ba, sau đó lại cúi đầu sám hối.

Hình như ba rất tức giận...

Mười phút sau, rốt cục Kỳ Văn Hào cũng không nhịn được nữa đưa tay sờ sờ đầu con gái, rồi siết chặt lỗ mũi của Tiểu An, không có biện pháp, ông rất yêu đứa bé này! Nhưng cũng rất giận cô không hiểu chuyện, khiến tất cả mọi người lo lắng. "Tiểu An! Con có biết ba và mẹ đều rất lo lắng cho con không?"

Rốt cục Tiểu An cũng thấy ba chịu nói chuyện, nên rất vui làm nũng với ba, "Ba..." Dựa vào người ba, không ngừng dùng giọng nhõng nhẽo gọi ba.

"Con có biết mẹ cũng vì chuyện này mà ngã bệnh không?"

Bầu môi, cô cũng rất đau lòng, "Mẹ... Xin lỗi, Tiểu An ngu ngốc..."

Kỳ Văn Hào biết mình không có cách nào trừ việc mang con về nhà cho bà xã dạy dỗ. Đứa con này chỉ cần gọi ông một tiếng, chỉ cần phát ra âm thanh tự trách, ông sẽ đầu hàng, không nói gì được.

Ông nói nhỏ với tiếp viên hàng không, không lâu sau tiếp viên hàng không đưa ông một cái túi, ông lấy một cây kem từ túi ra!

Tiểu An nhìn thấy vậy mở to mắt cười thật tươi... Tiểu An chính là Tiểu An, vẫn không lớn lên. "Lạnh lạnh... lạnh lạnh..."

"Đây! Cho con đây!"

Tiểu An nhận lấy kem, vui vẻ ăn.

Kỳ Văn Hào nhìn nhìn, cảm thấy rất vui, con gái lớn như vậy rồi, đã có thể tự mình ăn được kem, không giống như lúc nhỏ phải cần ông hoặc Từ Nghị dọn dẹp sau khi cô ăn xong.

Nghĩ đến chuyện con gái tự mình đến Mỹ tìm Bùi Từ Nghị, kết quả hình như không tốt... nghe Từ Nghị kể lại chuyện đã xảy ra, lại thấy Từ Nghị không có ở bên cạnh cô, khiến cô một mình đi đến sân bay rồi theo người khác đi châu Âu, có thể biết đối với Từ Nghị mà nói thì chăm sóc cô không phải là một chuyện dễ, thằng bé không thể gánh vác chuyện này.

Trên thực tế, Kỳ Văn Hào phải thừa nhận, ông có tâm tư lại có lòng tham, ông muốn con gái mình giống như những cô gái bình thường khác, có cuộc sống bình thường, tình cảm, hôn nhân, gia đình... Mỗi thứ ông đều hi vọng con gái mình có.

Cho nên nhiều năm qua, ông chưa từng phản đối chưa từng ngăn cản, thậm chí chủ động vum vén, hi vọng Từ Nghị có thể ở cùng với con gái mình.

Nhưng mà bà xã nói không sai... Làm sao có thể mong mọi người khác chăm sóc Tiểu An giống như người nhà chăm sóc cô?

Chăm sóc Tiểu An là gánh nặng mà cả đời phải mang trên vai, không phải là người nhà, không có tình thân, thì làm sao cam tâm tình nguyện ở bên cô đến già?

Cho nên Từ Nghị không chịu nổi gánh nặng này, chỉ có một hành động nhỏ đã khiến nó bùng phát. Mà những chuyện này, cả nhà họ gánh vác hai mươi năm rồi chứ không phải một lúc.

Xem ra, ông không thể mong đợi gì từ Từ Nghị nữa rồi!

Đứa bé kia rất ưu tú, nó có cuộc sống của nó, sẽ có một ngày nó gặp được một cô gái bình thường, sẽ có thế giới riêng của nó, mặc kệ Tiểu An có hiểu hay không, nhưng nhất định con bé sẽ đau lòng.

"Tiểu An, con có thích Từ Nghị không?"

Đang ăn kem, nghe thấy cái tên quen thuộc, lại nhìn ba một chút rồi dùng sức gặm đầu, "Thích..." Giống như mẹ thích ba.

"Nhưng mà Tiểu An, con có từng nghĩ đến Từ Nghị sẽ vui vẻ sao?"

Tiểu An không ăn kem nữa, nhìn Kỳ Văn Hào, cô không hiểu câu này có nghĩa gì? Từ Nghị vui vẻ sao?

Cô lắc đầu, không biết, hình như anh không vui vẻ, cho nên anh mới quyết định ra đi! Nhưng cô không muốn Từ Nghị không vui...

"Tiểu An, con cũng ở cùng cùng với Từ Nghị nhiều năm rồi, nó vẫn luôn chăm sóc con, ba và mẹ cũng rất biết ơn nó, nhưng mà Từ Nghị sẽ có cuộc

sống riêng của mình."

"Cuộc sống..."

"Đúng! Cuộc sống, ví dụ như, có một ngày nó tốt nghiệp, bắt đầu đi làm, quen biết với rất nhiều người, sẽ rất bận rộn, bận đến nỗi quên mất những người bên cạnh."

"Rất cực khổ..."

Sờ sờ đầu con gái, "Đúng vậy! Còn nữa! Có lẽ nó sẽ yêu một cô gái..."

"Thích..."

Đó không phải là cô sao? Nghị Nghị nói anh thích cô! Hay là... "Là cô gái cao cao, xinh đẹp kia sao?"

Nhưng mà cô gái kia vẫn luôn cười nhạo cô ngu ngốc...

Dĩ nhiên Kỳ Văn Hào không biết Tiểu An đang nói đến ai, nhưng có thể lúc ở Mỹ cô đã gặp Từ Nghị ở chung với cô gái khác. "Đúng! Thích cô gái khác, có lẽ Từ Nghị sẽ ở cùng cô ấy, sẽ lấy cô ấy, cùng cô ấy trở thành vợ chồng giống như ba và mẹ. Đến lúc đó, Tiểu An không thể như bây giờ, muốn tìm Từ Nghị liền đi tìm, như vậy sẽ gây phiền phức cho Từ Nghị, Từ Nghị cũng sẽ không vui."

Tiểu An không hề cử động, cô không biết nên phản ứng như thế nào, nhưng trong mắt cô lại dao động, có thể thấy lời của Kỳ Văn Hào đã khiến cô sợ hãi.

Nghị Nghị cùng cô gái kia... Giống như ba cùng mẹ... Không thể đi tìm Nghị Nghị... Chỉ cần nghĩ như vậy, Tiểu An liền đau lòng, người cô vẫn cứng đờ, không hề nhúc nhích.

Kỳ Văn Hào dựa vào ghế nhìn cô, ông cũng không nhìn cô đau lòng, nhưng đợi một lúc lâu nhưng cũng không thấy cô nói gì, ông liền nghiêng người qua nhìn cô, ông liền thấy hốc mắt Tiểu An chứa đầy nước mắt, đôi môi khẽ run.

Kỳ Văn Hào đau lòng gọi cô, "Tiểu An..."

Cứ như vậy, nước mắt từ hốc mắt liền chảy xuống!

Kỳ Văn Hào chấn động, đáng chết! Cho tới bây giờ Tiểu An chưa bao giờ khóc, một cô gái vui tươi hoạt bát, cho đến bây giờ chưa giờ rơi nước mắt!

Nhưng mà ông nhất định phải nói, Tiểu An cũng phải hiểu!

Ông cảm thấy mình thật tàn nhẫn, khiến Tiểu An đau lòng, đứa bé này rất thích Từ Nghị, không đơn giản chỉ là thích, có thể đó là yêu, nhưng con bé lại không biết.

Kỳ Văn Hào vội vàng lau nước mắt, lại ăn một miếng kem, muốn áp chế cảm giác khổ nhện ngào cổ họng, nhưng cô lại phát hiện kem này rất khó ăn, cảm giác nhện ngào cũng không có cách nào át đi được.

Cô nhìn ba rồi cười cười, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi, Tiểu An vừa khóc vừa ăn kem.

Kỳ Văn Hào nắm chặt quả đấm. Trong lòng cảm thấy rất đau khổ.

"Ăn ngon, lạnh lạnh ăn rất ngon..." Cô vừa khóc vừa nói.

Kỳ Văn Hào thờ dãi, nhẹ nhàng kéo đầu con gái về phía mình để cô dựa vào vai ông, để có nơi nghỉ ngơi, làm cô cảm thấy ấm áp.

"Ba..." Tiểu An cố gắng cười cười, nhưng nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống ghế, thậm chí cô bắt đầu thút thút, tiếng khóc nho nhỏ lọt vào lỗ tai của Kỳ Văn Hào.

Vành mắt ông cũng đỏ lên, "Tiểu An, khóc đi! Khóc xong nếu mệt thì nằm xuống ngủ một giấc, ba sẽ dẫn con về nhà..."

"Hu hu..." Tiểu An khóc, nắm cây kem đã tan trong tay, chất lỏng kia cũng giống nước mắt của cô, từng giọt rơi xuống, một giọt rồi lại một giọt chảy không ngừng.

Đây là một cảm giác rất mới, lần đầu tiên cô gặp phải, lần đầu tiên cô khóc đau lòng như vậy, rốt cuộc cũng không cười nổi.

Khóc đi! Con gái.

Khóc xong sẽ trưởng thành.

Kỳ Văn Hào không nói nhưng trong lòng ông nghĩ như vậy, trên thế giới này, mỗi người đều phải đi qua cửa ải tình cảm, ít nhất con gái đáng yêu ngây ngô của ông phải đi qua.

Đi qua sẽ trưởng thành, tất cả đều sẽ không có chuyện gì.

Khóc đi...

☆ ☆ ☆

Buổi sáng Kỳ Văn Hào vừa mới dẫn Kỳ Xảo An rời khỏi nhà Bertini, thì buổi chiều Bùi Từ Nghị liền đến Milan, muốn đón cô gái này đi.

Đương nhiên anh không biết Bertini, nhưng do lo lắng và áy náy cho nên anh quyết định đi một chuyến, ít nhất anh phải nhìn thấy Tiểu An vẫn mạnh khỏe.

Đứng ngoài cổng án chuông liên hồi, Bùi Từ Nghị mặc một bộ vest, anh đang ở công ty thì

nhận được tin, thứ gì cũng không mang liền lên máy bay chạy thẳng đến đây.

Trong khoảng thời gian này, anh đã không đi học, luôn ở Newyork, hi vọng muốn dùng thế lực nhà họ Bùi ở Newyork để tìm một cô bé lớn mật dám bỏ trốn lần nữa.

Đôi mắt anh đầy tia máu, chắc đã mấy ngày ngủ không ngon, anh luôn tự trách và áy náy... anh sợ... sợ cô xảy ra chuyện, anh tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra, nhưng anh lại không có năng lực ngăn cản nó.

Đáng chết! Thật là đáng chết! Nhất định là Tiểu An rất đau khổ mới một mình bỏ đi, rốt cuộc anh đang làm cái gì vậy? Chuyện ngày đó căn bản không phải lỗi của cô, anh lại phát giận với cô.

Cuối cùng Bùi Từ Nghị cũng nghĩ thông suốt, cô có thích anh không cũng không cần gấp gáp, cô có biết thích anh là gì hay không cũng không quan trọng, quan trọng là anh yêu cô.

Anh không dám đương nổi trách nhiệm chăm sóc và bảo vệ cô, hi vọng cô về nhà, nhưng sau khi để xuống trách nhiệm này, anh lại thấy trống vắng. Anh không biết mình nên sống thế nào, mỗi hành động, mỗi hơi thở, mỗi khi rảnh rỗi anh lại nhớ đến cô.

Anh thừa nhận mình trẻ con, vì bản thân chưa trưởng thành cho nên mới phát giận với Tiểu An, anh hối hận, anh rất hối hận.

Cuối cùng cũng có người ra mở cửa, là hai cô bé. Cửa vừa mở ra, hai bé thấy bên ngoài là một người đàn ông phương Đông liền xụ mặt xuống.

“Cứ tưởng là Tiểu An.”

“Đúng vậy... Anh là ai?”

Bùi Từ Nghị vội vàng hỏi: “Xin hỏi, Tiểu An có đây không?”

Sarah và Shirley lập tức cảnh giác hỏi: “Anh là ai? Anh tìm Tiểu An làm gì?”

Kể từ khi Tiểu An trở thành tiêu điểm trong buổi diễn thời trang, thì gần như toàn bộ truyền thông châu Âu và báo chí muốn phỏng vấn và chụp hình Tiểu An. Người đàn ông trước mắt này mặc dù vẻ ngoài rất đáng hoàng và đẹp trai nhưng ai biết trong bụng anh ta nghĩ gì?

“Anh tên là Bùi Từ Nghị, xin hỏi Tiểu An có ở đây không? Anh có thể gặp cô ấy một lát không?”

Sarah vừa nghe thế, ánh mắt liền sắc bén: “Bùi Từ Nghị?”

Shirley cũng không thân thiện: “Anh chính là Nghị Nghị?”

Bùi Từ Nghị gật đầu: “Đúng! Đó là tên Tiểu An hay gọi.”

Sarah và Shirley liếc nhìn nhau, đây là người đàn ông đã mắng Tiểu An là ngu ngốc, mỗi lần nhắc tới anh ta Tiểu An đều rất đau lòng, trong mơ cũng có thể nói mớ!

Sarah cầm rác ở bên cạnh, ném Bùi Từ Nghị. Shirley cũng vậy, hai chị em một trước một sau không ngừng tấn công Bùi Từ Nghị.

“Các em...” Không ngừng né tránh, đồng thời cũng không biết tại sao mình lại bị đánh: “Đáng chết! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.”

Sarah kêu to: “Anh dám mắng Tiểu An ngu ngốc, anh mới ngu ngốc ấy!”

“Đúng vậy! Anh có biết là Tiểu An rất đau lòng không?”

Bùi Từ Nghị không tránh nữa, cứ để mặc cho rác bay vào người anh, giọng khàn khàn nói: “Tiểu An... rất đau lòng sao?”

Đáng chết! Anh thật là đáng chết!

Sarah kêu to, vẫn tiếp tục ném: “Nói nhảm! Tiểu An đáng yêu như vậy, dĩ nhiên rất đau lòng.”

“Hon nữa buổi tối lúc Tiểu An ngủ luôn gọi tên anh!”

Trên khuôn mặt đẹp trai của Bùi Tử Nghị hiện lên vẻ đau thương. Tiểu An... Tiểu An của anh, tại sao anh lại có thể làm vậy với Tiểu An, để một cô bé luôn luôn có nụ cười đáng yêu lại chỉ có thể suy sụp rồi khỏi anh. Anh thật đáng chết!

“Anh còn dám đến? Tôi muốn trừng phạt anh thay Tiểu An...”

“Đừng đấy!”

Bùi Tử Nghị không tránh nữa, giống như ngoan ngoãn chịu trừng phạt của hai bé. Lúc này phía sau xuất hiện một người đàn ông, chính là Bertini.

Ông vội vàng kéo hai đứa con gái đang hăng hái làm việc nghĩa, coi vỏ chai và giấy vụn thành gạch để ném người, vậy thì quậy chết người rồi.

“Cha, tại sao lại kéo con?”

“Con còn muốn ném...”

“Hai con đừng có quan trọng hóa vấn đề, dù sao người ta cũng là khách, hơn nữa chuyện của người lớn, các con khăn trương làm gì?”

“Cái gì là người lớn? Tiểu An là em gái của con và Shirley.”

“Đúng vậy! Tiểu An giống như em gái.”

“Các con thôi đi! Tiểu An đã hai mươi lăm tuổi rồi, các con còn cho rằng cô ấy là em gái mình, đúng là chiếm tiện nghi của người ta mà.” Bertini ngẩng đầu lên nhìn Bùi Tử Nghị: “Cậu nên trở về Đài Loan nhanh đi! Anh Kỳ đã đến đón Tiểu An về rồi.”

“Bác trai đã tới?”

“Buổi sáng mới đến, và cũng về luôn rồi.”

Bùi Tử Nghị thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là bác trai đã sớm biết tung tích Tiểu An, mặc dù mình bị một đồng rác lớn chào hỏi, nhưng anh vẫn cúi đầu cảm ơn hai bé gái trước mặt: “Cảm ơn mọi người đã chăm sóc Tiểu An trong thời gian vừa qua.”

Sarah vẫn không cảm kích. “Chúng tôi chăm sóc Tiểu An vì chúng tôi thích cô ấy, mắc mới gì tới anh? Anh cảm ơn cái gì?”

Đúng là miệng lưỡi chết người mà, nhưng Bùi Tử Nghị không để bụng, vẫn cảm ơn.

Bertini cười cười, “Không cần cảm ơn, mau đi đi! Tiểu An đáng yêu như thế, chú nghĩ ai cũng thích cô ấy.”

Bùi Tử Nghị gật đầu. Nhanh chóng xoay người rời đi, bây giờ anh chỉ muốn nhìn thấy Tiểu An, rồi nói xin lỗi với cô.

Mười mấy giờ ngồi máy bay, và chuyến chuyến bay một lần, Tiểu An khóc mệt rồi ngủ thiếp đi, Kỳ Văn Hào chăm sóc cô, làm bạn với cô, trấn an cô.

Cuối cùng cũng trở về Đài Loan, Tiểu An tỉnh dậy tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, mặc dù ánh mắt vừa hồng vừa sưng, chỉ cần nhìn qua là biết cô mới khóc, nhưng vẫn nở nụ cười đáng yêu với ba. “Ba...”

Cầm tay con gái, “Về nhà rồi! Chờ chút nữa phải làm nũng với mẹ, mẹ sẽ không tức giận, biết không?”

“Biết.”

Lên xe rời khỏi sân bay, Tiểu An im lặng không nói gì, không biết cô đang suy nghĩ gì nhưng có thể cảm giác được, tinh thần của đứa nhỏ này không tốt, không còn đáng vẻ vui mừng như xưa nữa.

Thật khiến người khác đau lòng mà!

Xuống xe, cuối cùng Tiểu An cũng về nhà, xa nhà gần hai tháng, thật sự rất nhớ nơi này, sau khi nhìn thấy ngôi nhà của mình Tiểu An mới nở nụ cười vui vẻ thật sự.

“Tiểu An, về đến nhà rồi!”

“Ha ha...”

Vừa vào đến cửa người giúp việc đã thông báo, toàn bộ nhà họ Kỳ đều vui vẻ, biết Tiểu An đã về từ trên xuống dưới đều chạy ra xem.

Trên đường, rất nhiều người chào hỏi Tiểu An, hoan nghênh cô trở lại, lúc trước biết Tiểu An mất tích tất cả mọi người đều lo lắng, hiện tại Tiểu An bình an trở lại, thật đáng chúc mừng.

Vừa vào cửa, Tiểu An liền bĩu môi, giống như sợ mẹ tức giận.

Nhưng Kỷ Văn Hào vỗ vỗ tay cô, rồi nói với cô, "Mẹ rất lo cho con, biết không?"

"Biết..."

"Nếu như mẹ tức giận, con hãy nói nói xin lỗi, sau đó làm nũng, thì mẹ sẽ bỏ qua cho con."

"Dạ..."

Vào cửa nhà, quả nhiên nhìn thấy Tạ Thi Âm đang đứng ở phòng khách... bà đứng ngồi không yên, biết con gái về nhà, trong lòng chỉ có vui vẻ "Tiểu An!"

Kỷ Xảo An rất vui vẻ khi lại được nhìn thấy, quá tuyệt mà! Cô lập tức tiến lên phía trước, vui vẻ gọi mẹ "Mẹ..."

Tạ Thi Âm nén nước mắt sờ sờ mặt con gái, "Mẹ rất lo lắng cho con đó!" Nước mắt trong hốc mắt chứ chảy xuống liên tục.

Tiểu An vùi đầu vào ngực mẹ, giống như khi còn bé, cảm nhận ấm áp của lòng mẹ, có thể được mẹ vỗ về an ủi, cô thích mẹ nhất. "Mẹ, con xin lỗi... Tiểu An không ngoan..."

"Không sao! Về nhà là tốt rồi, về nhà là tốt rồi..." Tạ Thi Âm sờ sờ mặt con gái phát hiện mắt con mình vừa hồng vừa sưng, trong lòng rất lo lắng, nhưng vẫn phải đè nén, hỏi cô: "Tiểu An, con đói bụng chưa?"

"Không đói bụng... Mẹ, Tiểu An muốn ngủ..."

Tạ Thi Âm cười, "Mệt lắm phải không? Vậy để mẹ dẫn con đi ngủ."

"Dạ."

Cầm tay con gái, Tạ Thi Âm dắt cô về phòng, Kỷ Văn Hào và ba người con trai đi phía sau, không một ai nói gì.

Bà dắt cô vào một căn phòng nhỏ ấm áp, đây là phòng riêng của cô, cách trang trí bên trong tạo cho người ta cảm thấy thoải mái, nhưng lại giống phòng của một đứa bé, thật sự là không hợp với độ tuổi của cô một tý nào.

Nhưng mà trong mắt cha mẹ, trẻ con vĩnh viễn là trẻ con, hướng chỉ ở trong mắt Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm Tiểu An vĩnh viễn ngây thơ, vĩnh viễn đáng yêu.

Tiểu An cởi giày ra thay đồ ngủ, lên giường đắp chăn, nằm trong ổ chăn cô rất thoải mái.

Tạ Thi Âm ngồi bên giường, Tiểu An gối đầu lên đùi bà, nắm tay bà, cảm nhận sự ấm áp. Cô rất nhớ cảm giác này, có mẹ ở bên khi cô ngủ.

Vỗ về con gái, đại khái Tạ Thi Âm cũng biết cô xảy ra chuyện gì, bà rất đau lòng, nhưng vẫn cố gắng không lộ cảm xúc trước mặt con gái, để tránh đứa bé này lại lo lắng. "Ngủ đi! Nhanh ngủ đi, nhanh lớn lên đó!"

"Mẹ..." Giọng của Tiểu An rất nhỏ, nhưng lại ru rẩy, cô nhắm mắt lại, mệt mỏi quá, chuyến đi này thật mệt mỏi quá, không biết tại sao, bản thân cô lại cảm thấy quá mệt mỏi.

Mệt đến nỗi không bao giờ cô muốn cười nữa, mệt đến mức cô không còn sức lực để khóc nhưng nước mắt cứ chảy ra, chảy xuống má Tiểu An, chảy ướt cả gối.

Tạ Thi Âm cũng nhìn thấy, bà không buông tay cô ra, nhất định phải ở bên khi Tiểu An ngủ, để Tiểu An biết người nhà vĩnh viễn ở bên cô, vĩnh viễn sẽ không rời xa cô.

"Mẹ..."

Hốc mắt bà cũng đầy nước mắt, "Ngủ đi! Khi thức dậy sẽ trưởng thành."

☆ ☆ ☆

Hơn nửa tiếng sau Tạ Thi Âm mới ra khỏi phòng, lau đi nước mắt trên mặt, Kỷ Văn Hào và ba con trai lập tức đi đến.

"Tiểu An sao rồi?"

"Đang ngủ."

Kỷ Văn Hào tự trách, "Cũng là lỗi của anh, Tiểu An mới đau lòng như vậy." Cũng tại ông tự làm theo ý mình, cho rằng Từ Nghị có thể trở thành bến đỗ của Tiểu An.

Đột nhiên Tạ Thi Âm rơi nước mắt, "Tiểu An khóc, cho đến bây giờ con bé cũng chưa từng khóc..."

Cho dù trước kia bị té bị thương, chảy máu, Tiểu An cũng không khóc, nhưng lần này Tiểu An lại khóc.

Kỷ Văn Hào ôm lấy bà xã trấn an bà, ông biết bà đau lòng, lúc trên máy bay ông đã được đã lĩnh giáo một lần.

"Nếu như lúc đầu em chăm sóc tốt cho Tiểu An, không để con bé bị bệnh, thì có lẽ bây giờ con bé sẽ không như vậy."

Con bé sẽ vui vẻ mà lớn lên, nói chuyện yêu đương với bạn học nam, kết hôn, sinh con, trở thành mẹ, không giống như bây giờ, mọi việc đều cần người khác giúp đỡ.

"Không nên nói như vậy..."

Đột nhiên Tạ Thi Âm nhìn Kỷ Văn Hào, "A Hào, chỉ có chúng ta mới chăm sóc tốt cho con, thật sự không thể hy vọng xa vời vào người khác, chỉ có người nhà mới người mới có thể vĩnh viễn yêu con bé."

Vô điều kiện, không ruồng bỏ, cũng không thể ruồng bỏ, yêu thương cô.

Kỷ Văn Hào kìm nén nước mắt, "Anh biết, cả đời này chỉ cần chúng ta còn sống nhất định sẽ chăm sóc Tiểu An."

Thầm gật đầu, hai vợ chồng dựa vào nhau, cùng nhau thực hiện lời hứa hẹn cả đời này.

Con trai lớn nhà họ Kỷ đứng ra, "Cha, mẹ, còn có con."

"Con cũng vậy." Con thứ cũng nói.

"Con cũng vậy." Con trai thứ ba cũng hứa hẹn.

Con trai lớn nói: "Sau này chúng con cũng sẽ chăm sóc chị, không cần dựa vào người khác, chúng con có thể gánh vác trách nhiệm này."

"Đúng! Chị đáng yêu như thế, chúng con cũng rất thích chị!"

"Chỉ cần chị không chạy lung tung, con sẽ thích chị hơn nữa!"

Nhìn các con, Kỷ Văn Hào gật đầu, "Con trai, đây vốn không phải là trách nhiệm của các con, nhưng ba rất vui khi nghe thấy các con nói như vậy."

"Cho nên Tiểu An còn có người nhà như chúng ta đây!" Tạ Thi Âm nhìn chồng, "Hơn nữa A Hào à! Thật ra thì anh không có sai."

"Sao lại nói vậy?"

"Em nghĩ Tiểu An hiểu, con cũng cảm ơn anh, ít nhất anh làm con hiểu được cái gì gọi là thích, có lẽ trong cuộc đời mỗi người đều phải trải qua tình cảm, cũng có thể sau khi trải qua tình cảm cuộc đời mới hoàn chỉnh, con người mới chân chính lớn lên, hiện tại Tiểu An đã trải qua, đây cũng là một việc tốt."

Ném qua cay đắng ngọt bùi trong cuộc đời, trải qua nước mắt và nụ cười, tình cảm, thì con người mới chân chính trưởng thành, may mắn trong cuộc đời Tiểu An có những cảm xúc này, có kinh nghiệm về mặt tình cảm.

Thật ra thì Tạ Thi Âm đã muốn nói với chồng không nên trông đợi gì từ Từ Nghị, không phải vì Từ Nghị không tốt, mà do đứa bé đó có yêu cầu quá cao, nó không thể lấy yêu cầu đó áp dụng lên người Tiểu An, tuy trí tuệ của Tiểu An hơi chậm chạp nhưng cô vẫn bình bình thân thân lớn lên.

Bởi vì yêu cầu của mình cao, cho nên Từ Nghị tự trách rất nhiều cho nên yêu cầu với Tiểu An cũng nhiều, cô không làm được hoặc cô không hiểu.

Cho nên Tiểu An mệt mỏi, mà anh lại thất vọng!

Bà tin rằng Tiểu An đã cố hết sức, nhưng tư chất khác nhau, không thể ép buộc.

"Nhưng cái giá của sự trưởng thành lại quá cao!"

Tạ Thi Âm gật đầu, dựa sát vào người chồng, "Ít nhất bây giờ Tiểu An đã về nhà, chúng ta có thể chăm sóc con, để con cười như xưa."

Nụ cười của Tiểu An là điều mà họ muốn nhìn thấy nhất, người khác không quý trọng, thậm chí không thèm, nhưng ít ra họ cũng quý trọng nụ cười rực rỡ ngây thơ của cô bé này.

Đột nhiên, con trai thứ ba nhà họ Kỷ rầu rĩ nói: "Vậy Bùi Từ Nghị phải làm sao?"

Nhất định anh ta sẽ tìm Tiểu An, cho dù cậu không cho rằng anh ta không quan tâm Tiểu An, nhưng cậu cũng cho rằng anh ta không thể chăm sóc tốt

cho chị cậu.

Tạ Thi Âm nhìn chồng, "Đưa Tiểu An đến biệt thự bên kia nghỉ ngơi đi! Ít nhất em nghĩ rằng không nên để con gặp Từ Nghị nữa."

Có lẽ Từ Nghị cần phải có thời gian để xác định coi anh có cần cô bé này không, nếu không cần, ít nhất họ có thể chăm sóc cô thật tốt, ở bên cạnh cô, tiếp tục sống cuộc sống tươi đẹp.

"Được!"

Nhìn cửa đang đóng chặt, Tạ Thi Âm thở dài, không nghĩ tới Tiểu An cũng gặp phải vấn đề gặp phải khó khăn này.

Nhớ tới nước mắt Tiểu An, nhớ tới thân thể Tiểu An phát run, nhớ đến những năm trước đây, Tiểu An, Tiểu An, Tiểu An...

Con gái, con không cô đơn, tất cả mọi người đều ở đây, thế giới không đổi, ba mẹ luôn yêu con, chờ con lại nở nụ cười vui vẻ.

Nhưng hôm nay, con muốn khóc thì cứ khóc đi!

Khóc xong rồi sẽ không có chuyện gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cô bé đã không còn là cô bé rồi, chiều cao tăng lên, cơ thể lớn dần, khuôn mặt xinh đẹp hơn, điều duy nhất không thay đổi là nụ cười đáng yêu trên khuôn mặt.

Cậu bé cũng không còn là cậu bé nữa, cậu bắt đầu cao lớn, cao đến nỗi cô bé phải ngước mặt lên nhìn, trên mặt cậu cũng bắt đầu có râu.

"Giống như ba..." Cô bé nhìn cậu bé rồi kinh ngạc kêu lên.

Kỳ quái, Nghị Nghị thay đổi, nhưng cô rất thích Nghị Nghị, thích Nghị Nghị cho cô ăn kem, thích Nghị Nghị hay bảo vệ cô.

"Tiểu An, nếu như mình giống ba vậy cậu có muốn làm mẹ không?"

"Làm mẹ?"

Mẹ chính là mẹ! Mẹ phải làm như thế nào? Mẹ có Tiểu An, vậy nếu như làm mẹ, có phải cần có một Tiểu An nho nhỏ nữa không?

"Giống như ba với mẹ của cậu vậy!" Cậu bé bắt đầu dụ dỗ cô bé sắp bầy của mình.

Hắc hắc! Cuối cùng cậu cũng phải nhảy vào thôi!

Bỗng nhiên hình như cô bé hiểu ra điều gì đó... Giống như ba với mẹ, có phải cô và Nghị Nghị cũng có thể như vậy?

Cô kiễng chân lên, nắm lấy bờ vai của cậu, ngay lúc cậu còn chưa biết đang xảy ra chuyện gì thì cô đã hôn lên má cậu.

"Mẹ sẽ hôn ba..."

Cậu bé bối trí bấy, không ngờ rằng kết quả là mình sắp bầy, khuôn mặt ngăm đen liền ửng hồng.

Mà cô bé chỉ cười khúc khích, không hề chú ý đến việc mình đã đá cậu bé xuống vực sâu, cái vực sâu đó có tên là vực sâu thích...

☆ ☆ ☆

Kỷ Xảo An quay lại làm việc ở hội Kim Cơ, dần dần cô đã khôi phục lại nụ cười, nhìn các bạn nhỏ cô rất vui... các bạn nhỏ cũng rất ngoan, ngay cả Tiểu Vi ban đầu thích khóc cũng dừng cảm lên rất nhiều.

Cô đang dọn dẹp những món đồ chơi mà các bạn nhỏ chơi xong để lung tung, dọn đến mức cả người đều mệt, nhưng Tiểu An không than vãn, vẫn nghiêm túc dọn dẹp.

Lúc này Tiểu Vi đi đến, "Chị..."

Tiểu An xoay người lại nhìn bé, trên trán đầy mồ hôi, nhưng cô vẫn nở nụ cười ấm áp, "Tiểu Vi..."

Cô bé đứng trước mặt Tiểu An, bước đi hơi chậm, bé rất vất vả mới có thể đi được, trong tay bé cầm một đóa hoa. Bé vươn tay ra đưa cho cô. "Cho chị..."

Tiểu An cười nhận lấy hoa, "Rất đẹp..."

Cô bé cười, Tiểu An cũng cười, Tiểu Vi cũng giống như Tiểu An, cô bé đang đi trên quãng đường trước kia Tiểu An đã đi... Năm đó có rất nhiều người yêu thương, chăm sóc Tiểu An, hiện tại Tiểu An cũng muốn thương yêu, chăm sóc đứa bé này.

Đứa bé chỉ cần nhận được yêu thương và sự chăm sóc thì sẽ ghi nhớ trong lòng.

Tiểu An hôn nhẹ lên mặt Tiểu Vi, cô bé nở nụ cười xấu hổ, "Cảm ơn Tiểu Vi..."

"Chị..."

Lúc này mấy bé trai chạy đến, nắm tay Tiểu Vi, "Tiểu Vi, cùng đi chơi nào."

Tiểu Vi đã không còn sợ nữa, rất vui vẻ đi cùng mấy bé trai ra ngoài chơi, Tiểu Vi đi rất chậm, nhưng mấy bé trai kia vẫn đứng ở cửa đợi bé.

Tiểu An cười cười, rất vui vẻ, đã rất lâu cô không vui vẻ như vậy rồi. Tiểu Vi đi ra ngoài, tuyệt quá! Tiểu Vi thật là dũng cảm.

Tiểu An cũng muốn dũng cảm như vậy...

Tiếp tục dọn dẹp đồ chơi, đặt từng món về vị trí cũ, Tiểu An càng cố gắng hoàn thành công việc.

Giang Uy đứng ngoài cửa, anh nhìn cô, trong lòng vừa mừng vừa thở dài.

Cô bé đã trở lại, lúc đầu tinh thần cô hơi sa sút, sau đó cô bé nỗ lực mỉm cười, nỗ lực sống, vẫn là Tiểu An lạc quan đơn thuần như ngày xưa.

Nghe nói trong khoảng thời gian này, Tiểu An đều ở tại biệt thự ở vùng ngoại ô, điều này cho thấy người nhà họ Kỷ không hy vọng Bùi Tử Nghi tìm thấy Tiểu An, cũng nghe thấy Bùi Tử Nghi đã nhiều lần đến nhà họ Kỷ tìm người, nhưng đều về tay không.

Nói thật, anh cũng đồng tình với Bùi Tử Nghi, thích một cô gái như thế, cho dù móc tim móc phổi ra, thì cô ấy cũng không hiểu được, thậm chí muốn chăm sóc, bảo vệ cô ấy thật tốt cũng là một chuyện hao phí tâm lực (tâm tư và sức lực).

Anh tin rằng Bùi Tử Nghi đã cố hết sức, nếu không từ nhỏ đến lớn không biết anh ta đã vì Tiểu An mà đánh nhau với người khác bao nhiêu lần, trong đó có cả anh.

"Sao không vào?" Phương Hân Nghi nhìn thấy Giang Uy đứng ngoài cửa, liền hỏi, kể từ khi hai người cãi nhau vì chuyện của Tiểu An, sau đó "cùng thối lộ" thì giữa hai người hơi mập mờ và lúng túng.

"Vào cũng không biết nói gì."

An ừ ừ sao? Hình như không cần, cho dù họ biết Tiểu An rất đau lòng, nhưng mà biểu hiện của Tiểu An lại rất bình thường.

"Nói với Tiểu An, anh thích cô ấy!"

Giang Uy cười khỏ, "Em cũng biết rõ, tình cảm Tiểu An dành cho anh khác hoàn toàn với Bùi Tử Nghi, anh không ngốc đến mức không nhìn ra, người Tiểu An thích là Bùi Tử Nghi."

Thật ra thì Tiểu An rất thông minh, muốn biết cô thích ai thì chỉ cần nhìn nụ cười trên mặt, ánh sáng trong mắt, và cách cô gọi tên người đó thì sẽ rõ, mà khi cô đối mặt với Bùi Tử Nghi sẽ lộ ra những điều này.

Đối với mình, Tiểu An biểu hiện rất rõ ràng, chỉ là bạn, có thích thì cũng là bạn bè thích nhau.

Phương Hân Nghi đứng ở bên cạnh anh, "Vậy tại sao Bùi Tử Nghi nhìn không ra?"

"Đàn ông mà! Vốn hơi ngu, hướng chỉ nhiều năm qua, Tiểu An vẫn luôn là Tiểu An, mà Bùi Tử Nghi đã trưởng thành, "thích" của anh ta đã không giống như lúc bé, vì thế anh ta cũng hy vọng Tiểu An giống anh ta."

Từ đó có thể thấy Bùi Tử Nghi cũng ngu ngốc, nhiều năm rồi Tiểu An vẫn luôn thích Bùi Tử Nghi như vậy, chưa từng thay đổi.

Nhìn xung quanh, vì lát nữa bọn trẻ có tiết thể dục ở ngoài trời, cho nên hơi ồn, Tiểu An không ngủ được. "Tiểu An, chúng ta đến phòng làm việc ngủ được không?"

Giang Uy gật đầu, "Như vậy cũng tốt, lát nữa anh sẽ nhắc bọn nhỏ nói chuyện nhỏ thôi."

Tiểu An ngoan ngoãn nghe lời, đi theo Phương Hân Nghi.

Phương Hân Nghi dắt Tiểu An rời khỏi căn phòng này, chuẩn bị đến phòng làm việc để ngủ, và Tiểu An đi lướt qua một người... lướt qua một người đàn ông trong lòng đầy hốt hoảng và hy vọng.

☆☆☆

Anh đã không còn đường để đi rồi!

Bùi Tử Nghi đến trung tâm giáo dục của hội Kim Cơ, anh chạy thật nhanh, mấy người bảo vệ cũng không ngăn được anh, rất nhiều bạn nhỏ đều nhìn anh, thậm chí khi nhìn thấy đáng vẻ hấp tấp vội vàng đó của anh thì hơi sợ.

Tha lỗi cho anh, anh cũng không muốn như vậy, nhưng bản thân lại chứ như vậy, anh cũng đành chịu thôi!

Từ sau khi Tiểu An không từ mà biệt đi khỏi Mỹ, anh chưa từng gặp lại cô... khi anh đến Milan, bác trai đã đón người đi, vốn tưởng rằng khi về Đài Loan, có thể gặp lại Tiểu An, nói với cô những lời trong trái tim mình, nhưng anh đã nhiều lần đến nhà họ Kỷ mà câu trả lời của họ vẫn mường như một đó là: "Hiện tại Tiểu An không ở đây!"

Đáng chết! Không ở đó vậy cô ở đâu?

Nhưng mà người nhà cô kiên trì không nói cho anh biết, thậm chí ba người em trai của Tiểu An còn nói với anh, "Hãy để chị tôi được yên, anh không nên gặp chị ấy nữa."

Hơn nữa em trai thứ ba của cô ấy nói: "Anh không cảm thấy muốn chị tôi chơi trò chơi 'thích hay không thích' với anh rất chán sao?"

Bùi Tử Nghi á khẩu không trả lời được, anh hoàn toàn không biết nên nói gì.

Đúng vậy! Tiểu An rất đơn thuần, rất ngây thơ, đã như vậy tại sao lại ép cô hiểu thích là gì, yêu là gì?

Chỉ cần anh yêu cô là được rồi, chỉ cần có cô bên người, anh đã hối hận, không có cô bên người còn đau đớn hơn việc cô có thích anh không.

Anh muốn gặp Tiểu An, nói với cô những lời trong lòng mình... nhất định cô có thể hiểu được, nhưng người nhà họ Kỷ lại không nói cho anh biết hiện giờ Tiểu An ở đâu, cho nên anh chỉ có thể đến đây tìm người.

Anh tìm khắp nơi, anh biết khi Tiểu An không ở nhà thì nhất định là cô ở đây giúp mọi người, nơi này giống như căn nhà thứ hai của cô.

Nhìn anh cứ xông thẳng vào hội như vậy, Giang Uy nói, "Bùi Tử Nghi, cậu xem đây là đâu? Cậu muốn hù bọn trẻ sao?"

Bùi Tử Nghi thở hổn hển, "Tiểu An đâu? Tiểu An có ở đây không?"

Giang Uy không biết nên nói gì, anh cũng không phải ngu ngốc, anh cũng biết người nhà họ Kỷ cố ý không để Bùi Tử Nghi gặp Tiểu An, nhưng nhìn thấy đáng vẻ của Bùi Tử Nghi, đôi mắt còn có tia máu, xem ra vì tìm Tiểu An mà anh ta giống như con ruồi không đầu bay lung tung trong một thời gian ngắn.

"Cuối cùng thì Tiểu An có ở đây không?"

Anh lớn tiếng hỏi, khiến tất cả bạn nhỏ chú ý, bầu không khí hơi căng thẳng, Giang Uy cũng hơi bức.

"Tôi nói rồi, cậu phải nhỏ tiếng một chút."

"Tôi chỉ muốn biết Tiểu An có ở đây không thôi!"

"Cô ấy không có ở đây!" Người nói là Phương Hân Nghi, cô đã lựa chọn nói dối.

Tiểu An đã ngủ, cô ấy rất mệt mỏi, gần đây Tiểu An cũng không hăng hái giống trước nữa, vẫn luôn mỉm cười nhưng lại rất hay mệt mỏi.

Có lẽ cô ấy vẫn còn đau lòng, nhưng mà chính cô ấy cũng không biết nguyên nhân của những cảm xúc đó là Bùi Tử Nghi.

Cô gái ngốc nghếch này...

"Tôi không tin!"

Phương Hân Nghi tin rằng phòng làm việc kia rất kín, nếu không có người dẫn đường thì người ngoài sẽ không tìm được. "Vậy anh đi tìm đi, nếu tìm được thì tôi không còn gì để nói."

Bùi Tử Nghi lập tức đi tìm, tìm hết phòng này rồi phòng khác.

Giang Uy rất lo lắng, kéo kéo áo của Phương Hân Nghi. "Hân Nghi..."

"Đừng lo lắng, anh ta sẽ không tìm thấy."

Quả nhiên, năm phút sau, Bùi Tử Nghi đã lật tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc, anh muốn phát điên, thật sự không biết nên làm gì.

"Anh biết đêm đó anh để mình Tiểu An ở nhà, Tiểu An rất đau khổ không?" Phương Hân Nghi nhìn anh nói.

Những điều này là do cô đoán được khi nghe Tiểu An kể, dù có ấy kể không rõ ràng nhưng cô vẫn cảm nhận được sự đau khổ của Tiểu An.

Tiểu An nói: Nghi Nghi tức giận, cô đi, Nghi Nghi mới vui về...

CMN! Cuối cùng là người đàn ông này bị làm sao vậy? Tại sao lại khiến Tiểu An tự ti?

"Tiểu An nói, Nghi Nghi tức giận, Tiểu An đi Nghi Nghi mới có thể vui về... Anh đúng là vô lại mà, cả đời này Tiểu An có khi nào bị uất ức như vậy đâu? Tất cả đều vì anh!"

Bùi Tử Nghi nhìn cô, hốc mắt đỏ lên, đúng vậy! Không nhìn thấy Tiểu An, anh rất đau lòng, nhiều năm như vậy trừ khi anh lựa chọn rời đi, nếu không sẽ luôn nhìn thấy Tiểu An.

Tiểu An luôn ở bên cạnh anh, dùng nụ cười, dùng giọng nói ngọt ngào làm trái tim anh ấm áp, hiện tại anh không nhìn thấy cô, nhất thời mất đi trọng tâm cuộc sống.

"Người Tiểu An cần không nhất định phải là anh, A Uy cũng thích cô ấy nhiều năm rồi." Vì tức Bùi Tử Nghi, Phương Hân

Nghi dứt khoát đẩy người đàn ông mình thích lên hóa tuyến.

Giang Uy ho một tiếng, "Làm ơn! Em nói cái này làm gì?"

Bùi Tử Nghi nhìn Giang Uy chằm chằm, "Cậu đừng mơ tưởng! Tuyệt đối mình sẽ không buông tay, mình tuyệt đối không bỏ Tiểu An!"

"Đúng vậy, anh không buông tay, anh không bỏ, cho nên Tiểu An chỉ có thể tiếp tục đau khổ, căn bản anh vốn không biết vì anh mà Tiểu An đã mất đi nụ cười, cô ấy... thậm chí cô ấy còn khóc..." Hốc mắt của Phương Hân Nghi cũng đỏ lên.

Tiểu An chưa từng khóc. Cô ấy hạnh phúc vui vẻ lớn lên trong sự yêu thương của tất cả người thân và bạn bè, Tiểu An luôn vui vẻ cười mở, chưa bao giờ rơi nước mắt, hôm nay lại vì anh ta mà khóc.

Bùi Tử Nghi nắm chặt quả đấm, hận bản thân mình đã khiến Tiểu An thành như vậy, cô bé này khóc, anh không thể tưởng tượng được, chỉ tưởng tượng thôi anh đã muốn điên rồi.

Tiểu An, xin lỗi, là lỗi của anh...

Phương Hân Nghi cũng khóc, cô khóc không ngừng, Tiểu An giống như em cô, nhìn thấy Tiểu An đau khổ như vậy, cô cũng rất đau lòng.

Giang Uy không chịu được, vươn tay ra ôm lấy cô, "Được rồi! Đừng khóc."

Phương Hân Nghi ngẩng đầu nhìn Bùi Tử Nghi rồi nói tiếp, "Cuối cùng anh muốn ép cô ấy như thế nào đây? Muốn cô ấy nói thích anh? Muốn cô ấy nói yêu anh sao?"

Bùi Tử Nghi không biết nên nói gì, anh thừa nhận anh từng hoài nghi Tiểu An có hiểu yêu là gì không? Có thể đáp lại tình cảm của anh không?

Anh ích kỷ, chỉ nghĩ cho mình, chỉ hy vọng tình cảm của mình được đáp trả, anh sợ mình đàn gảy tai trâu, cho nên anh đã quên điều đáng quý trọng nhất của Tiểu An là hồn nhiên.

"Cô ấy sẽ nói sao? Nếu cô ấy nói thì cô ấy đã không phải là Tiểu An rồi! Hơn nữa anh là người mù sao? Anh không nhìn ra rằng Tiểu An rất yêu anh sao?"

Bùi Tử Nghi nhìn cô. Hốc mắt anh đỏ lên, muốn nói chuyện rất khó khăn, nhưng anh vẫn muốn hỏi: "Cái... Cô có ý gì?"

"Nếu như Tiểu An không yêu anh, sao cô ấy có thể quyết định đi Mỹ tìm anh, nói gì cũng không ngăn được cô ấy, tại sao phải Tiểu An lại có dũng khí như vậy? Không phải vì cô ấy yêu anh sao?"

Chưa từng có ai khiến cô ấy có phản ứng như thế, Tiểu An kiên trì muốn đến Mỹ tìm Nghi Nghi, điều đó đã nói lên tình cảm của cô ấy.

Bùi Tử Nghi chấn động, không biết phải nói gì! Tại sao Tiểu An lại có dũng khí như vậy, một thân một mình đến Mỹ, chỉ vì muốn tìm anh, chỉ vì muốn gặp anh một lần!

Anh chưa từng nghĩ đến điều này, anh cho rằng đây là thói quen của Tiểu An, quen có anh bên cạnh cô.

Mà Tiểu An cũng không thua kém, học cách sống một mình, học cách tự chăm sóc mình, rồi lớn lên, cho dù cả đời này cô không có cách nào giống như người bình thường, không có cách nào giống những cô gái khác, lập gia đình nhưng họ sẽ không bao giờ buông tay Tiểu An.

Họ vĩnh viễn yêu cô.

Một nhóm người vừa cười vừa nói đi đến cửa nhà, ngay lúc này, một bóng dáng cao lớn đứng lên, mọi người nhìn kỹ thì đó là Bùi Tử Nghị.

Mấy người em lập tức chặn phía trước Tiểu An, nhưng sau khi Tiểu An nhìn thấy Bùi Tử Nghị, trên khuôn mặt vui vẻ lập tức nở nụ cười, "Nghị Nghị"

"Anh đến làm gì?" ㄝdiễn-đàn-lẽ-ㄝquý-đôn

Tách Bùi Tử Nghị ra xa Tiểu An, mấy người em của cô đề phòng hỏi, rồi chặn Tiểu An lại không để cô tiến lên gặp Bùi Tử Nghị, trải qua sự việc lần này họ cũng không còn tình cảm gì với Bùi Tử Nghị nữa.

Bùi Tử Nghị nhướn mày, "Anh đến tìm Tiểu An, anh có lời muốn nói với cô ấy."

Nhìn thấy Tiểu An cười với mình, liền biết rằng Tiểu An không có giận mình, đây chính là Tiểu An, đơn thuần thiện lương, coi như mình làm tổn thương cô ấy, cô ấy cũng không để trong lòng.

"Có gì dễ nói? Không phải anh mắng chị tôi là ngu ngốc sao? Nếu đã vậy, thì sao chị tôi có thể hiểu được những gì anh nói chứ?"

Chân mày Bùi Tử Nghị nhíu chặt hơn, "Anh không có nói như vậy?"

"Lời của mình đã nói còn không thừa nhận? Chẳng lẽ là chị tôi nói láo?"

Bùi Tử Nghị biết cậu đang nói đến chuyện kia, khi Tiểu An, vào cái đêm Tiểu An bị Denean bắt nạt, anh đã nói vậy với nói với Tiểu An.

"Nghị Nghị." Tiểu An muốn đi lên nói chuyện với anh, nhưng lại bị mấy người em trai ngăn lại. Hơn nữa... nhìn em trai rất hung.

Không nên gây lộn với Nghị Nghị nữa. Tiểu An thầm nói trong lòng, cô bĩu môi, không biết nên làm thế nào.

Con trai lớn Nhà họ Kỷ hít sâu, cậu đã lên đại học, trong ba người thì đáng người của cậu cao lớn giống như Bùi Tử Nghị, cậu không hề sợ hãi nhìn thẳng Bùi Tử Nghị, "Bùi Tử Nghị, coi như người nhà họ Kỷ chúng tôi cầu xin anh, anh đừng đến tìm chị tôi nữa, điều chị tôi cần bây giờ là một cuộc sống yên tĩnh."

"Các cậu tránh ra, tôi muốn nói chuyện với Tiểu An."

"Đáng chết!" Con trai thứ ba mắng to, "Anh nghe không hiểu tiếng người hả?"

Tiểu An cực kỳ tủi thân nói, "Không nên gây lộn..." Lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhưng giọng nói của cô lọt vào tai mấy người con trai thì lại lại là giọng nói sợ hãi và rất nhỏ hầu như không thể nghe thấy.

"Các cậu nói nhỏ thôi, Tiểu An đang sợ." Bùi Tử Nghị nhìn mấy người con trai phía trước Tiểu An, nếu như mấy người này không phải em trai của Tiểu An, thì anh đã không khách khí.

Nói đùa, lúc anh vì Tiểu An mà đánh nhau, không biết bọn họ còn đang ở đâu!

Bùi Tử Nghị không nhịn được, đang lúc chuẩn bị đẩy mấy người trước mặt ra, không nên lãng phí thời gian, Tiểu An mới là quan trọng, anh có rất nhiều điều muốn nói với cô, anh muốn an ủi cô, nhận lỗi với cô, nói với cô những lời trong tim mình...

Nhưng ngay lúc này, con trai lớn luôn trầm ổn cũng không chịu được nữa, vung quả đấm về phía Bùi Tử Nghị, một đám chào hỏi mặt của anh, khoe miệng anh cũng chảy máu.

"A..." Anh kêu lên, rất đau, nhưng anh không tránh, anh thừa nhận mình đáng đánh, cho nên anh sẽ không đánh trả, nhưng anh vẫn muốn đi đến trước mặt Tiểu An.

Nhìn ra anh chưa hết hy vọng, cậu con trai lớn lại ra một đấm nữa, lần này mũi anh chảy máu, nhưng anh chỉ lau đi vết máu vẫn không lui về phía sau.

Tiểu An kêu to, "Không nên... Không muốn đánh nhau không muốn đánh nhau... Nghị Nghị." ㄝdiễn-đàn-lẽ-ㄝquý-đôn

Cô đẩy em mình ra, chủ động chạy đến bên cạnh Bùi Tử Nghị, động tác nhanh nhẹn, thái độ kiên định, khiến mấy người em muốn ngăn cũng không ngăn được.

Tiểu An sờ sờ mặt của Nghị Nghị, cô rất đau lòng, Nghị Nghị chảy máu, "Nghị Nghị."

Bùi Tử Nghị cầm tay cô rồi cười, "Anh không sao, Tiểu An, anh không sao."

Tiểu An lo lắng nhìn Bùi Tử Nghị, nhìn thấy máu đỏ tươi, chẳng biết tại sao, cảm giác đau lòng lại dâng lên mãnh liệt, hốc mắt cô hốc mắt cô đỏ lên,

nước mắt dâng lên đầy mắt. "Nghị Nghị."

Bùi Từ Nghị chấn động, nhìn Tiểu An chảy nước mắt, cô lại khóc nữa, anh lại làm cô khóc nữa.

Anh ôm lấy cổ cô, "Tiểu An, đừng khóc! Anh cầu xin em đừng khóc được không?"

Nếu như cô khóc, lòng anh sẽ tan nát!

Nhìn Tiểu An khóc rất đau lòng, tất cả mọi người không biết nên làm gì, ngay lúc đó, cánh cửa nhà họ Kỷ ở phía sau mở ra, một giọng nói vang lên.

"Tất cả vào đi! Đừng đứng trước cửa nữa."

Là Tạ Thi Âm, bà đã thấy toàn bộ cảnh tượng lúc này, bao gồm cả hình ảnh con gái mình khóc vì Từ Nghị bị thương.

"Nhưng mà mẹ..."

"Nếu đã đến thì hãy nói rõ ràng đi! Từ Nghị, bác cũng muốn biết con nghĩ như thế nào?"

"Dạ, xin bác gái cho con cơ hội này!" Anh rất thành khẩn, nhưng cũng rất kiên định.

Hôm nay ôm lấy Tiểu An, cầm tay cô, anh sẽ tuyệt đối không bao giờ buông ra, cho dù phải bắt người đi, anh cũng không ngại.

Tạ Thi Âm gạt đầu, lại nhìn con gái đang khóc, "Tiểu An."

"Mẹ"

"Tiểu An dẫn Từ Nghị vào đi con."

Tiểu An chủ động nắm tay Bùi Từ Nghị, cùng đi vào cửa, ba người em của cô cũng nhanh chóng đi theo, mọi người đều đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bên trong Nhà họ Kỷ đèn đuốc sáng trưng, trừ Kỷ Văn Hào, Tạ Thi Âm và mấy đứa nhỏ thì còn có thêm Bùi Từ Nghị.

Về mặt mỗi người đều quái dị: Mấy đứa con trai thì cầm gậy bắt bình, Kỷ Xảo An thì có vẻ mặt đau lòng, bĩu môi, nhìn Bùi Từ Nghị, trên mặt Nghị Nghị bị thương, hình như là rất đau.

Tạ Thi Âm nhìn mọi người, bà biết ngày này sẽ đến, có vài điều vốn phải nói cho rõ ràng, thật ra thì đưa Tiểu An đến sống ở chỗ khác thì vấn đề vẫn không được giải quyết.

Tiểu An và Từ Nghị đã ở cạnh nhau nhiều năm, Từ Nghị quá hiểu Tiểu An, hơn nữa có thể nói tình cảm cũng quá sâu, bà có thể cảm nhận được tình cảm mà Từ Nghị dành cho Tiểu An, cùng sống bên nhau cả đời, Từ Nghị phải cố gắng chăm sóc Tiểu An, điều này không thể phủ nhận.

Kỷ Văn Hào biết bà xã mình muốn nói gì, thân là mẹ, nhất là đối với một người con như vậy, có một số việc bà phải đứng lên hỏi rõ.

Tạ Thi Âm nhìn con gái, "Tiểu An, con về phòng nghỉ ngơi trước có được không?"

Tiểu An nhìn mẹ, rồi lại nhìn Bùi Từ Nghị, "Mẹ... Nghị Nghị..."

Nghị Nghị bị thương, cô muốn ở bên cạnh Nghị Nghị, không muốn về phòng.. Ánh mắt cô đã nói lên điều đó, có lẽ Tạ Thi Âm và con gái tâm linh tương thông, biết con đang nghĩ gì nhưng bà hy vọng con gái về phòng trước, cho dù ở cô cũng không biết họ đang nói gì, mà bà cũng chưa biết được đáp án của Từ Nghị, sợ Tiểu An không hiểu rõ, đến lúc đó lại đau lòng.

"Mẹ..." Cô làm nũng, không muốn trở về phòng, nhưng Tạ Thi Âm rất kiên trì.

Lúc này Bùi Từ Nghị liền nói, "Tiểu An, nghe lời đi, em về phòng trước được không?"

Tiểu An đành chịu, ngay cả Nghị Nghị cũng nói như vậy, cô chỉ có thể lưu luyến không rời, ngoan ngoãn đi về phòng mình, nhưng rất nhiều lần quay đầu nhìn về phía phòng khách.

Đĩ nhiên là Bùi Từ Nghị nói Tiểu An mới ngoan ngoan nghe lời, Tạ Thi Âm chỉ có thể cười khổ, con gái bà luôn luôn nghe lời, nhưng những chuyện liên quan đến Bùi Từ Nghị thì con bé lại rất cương quyết.

Kỷ Văn Hào nhìn về mặt phần hận, bất bình của ba con trai rồi nói "Các con cũng đi làm chuyện của mình đi!"

"Cha"

"Đi đi! Suy nghĩ của các con ba mẹ đều biết."

Ba người nghe vậy, cũng chỉ có thể gạt đầu rồi khỏi phòng khách, trong phòng khách to lớn chỉ còn lại hai vợ chồng ông Kỷ và Bùi Từ Nghị.

"Vết thương trên mặt có nặng không? Bác xin lỗi, bọn nó cũng quá xúc động rồi."

Tạ Thi Âm ngồi xuống ghế sofa với chồng rồi nói: "Từ Nghị, ngồi đi!"

Anh lắc đầu, "Con đứng được rồi."

Tạ Thi Âm nhìn anh, thời gian trôi qua thật nhanh, cứ như ngày hôm qua Bùi Từ Nghị vẫn là một cậu bé thường dẫn theo con gái bà đi thám hiểm, nhưng hôm nay đứng trước mặt bà là một người đàn ông cao lớn thành thực. "Từ Nghị, kỳ thực hai bác đều rất cảm ơn con vì đã làm bạn với Tiểu An nhiều năm. Tiểu An không phải là một đứa trẻ bình thường, không có nhiều bạn bè, con cũng là một trong số đó, làm bạn với con bé nhiều năm như vậy, chúng ta thật cảm ơn con."

Cảm ơn là chân thành, có Từ Nghị Tiểu An có thể vui vẻ mỗi ngày, mà họ lại không có ý tốt với Từ Nghị, muốn anh phí nhiều tâm tư và nhiều thời gian như vậy để chăm sóc một cô bé như thế.

Đã nhiều năm trôi qua, nếu bây giờ anh mệt mỏi, bọn họ sẽ thông cảm, dù sao anh cũng không phải người nhà của Tiểu An, không có cách nào không oán không hận mà yêu thương Tiểu An, đây cũng là chuyện thường tình.

Tạ Thi Âm nhìn anh, "Đã nhiều năm trôi qua, bác và A Hào cũng coi con như con của mình, cho nên hai bác có mấy lời phải nói cho con biết... Con đáng có cuộc sống của riêng con, tương lai rộng mở, nhưng Tiểu An... Không nhất định phải sống cùng con."

Tiểu An lớn chậm, trải qua hơn hai mươi năm mới có dáng vẻ như hiện tại, bề ngoài thì đã hoàn toàn trưởng thành, nhưng tâm trí vẫn là đứa bé.

Có lẽ cô vĩnh viễn sẽ không trưởng thành nữa, cả đời này đều như vậy, Tiểu An giống như thực vật trong chai thủy tinh, vĩnh viễn sẽ không lớn.

"Có thể Tiểu An không thể hiểu được thế giới của con, lòng của con, điều đó quá khó với nó! Thậm chí bác nghĩ, cuộc sống của con bé không nhất định phải có tình yêu, con không nên ép con bé, bây giờ nó vui vẻ sống qua ngày không tốt sao?"

Có lẽ Tiểu An không thích hợp bước vào thế giới tình cảm, bước vào cuộc sống gia đình, điều này bà và A Hào đã nghĩ tới, vì an bài cuộc sống sau này của Tiểu An, năm đó A Hào đã mở một tài khoản, hiện tại số tiền đó có thể làm Tiểu An không cần lo việc cơm áo, thậm chí còn ngại nhiều.

Cho nên A Hào lấy một phần trong đó ra thành lập hội Kim Cơ, giúp đỡ những đứa bé giống như Tiểu An, mời Hân Nghi và Giang Uy quản lý.

Trên thực tế, hội Kim Cơ này là của Tiểu An.

Nhà họ Kỷ vĩnh viễn chăm sóc Tiểu An, hội Kim Cơ cũng trở thành trọng tâm trong cuộc sống sau này của Tiểu An, Tiểu An có thể sống, học tập, làm việc, bà không thấy Tiểu An tại sao lại phải cần tình yêu.

Có lẽ có tình cảm, cuộc sống của Tiểu An sẽ đầy đủ hơn, nhưng với Tiểu An mà nói một người đàn ông có thể bao dung cô, trân trọng sự hồn nhiên của cô, thì chỉ có thể cầu mà không có thể gặp.

Bọn họ từng cho rằng Từ Nghị chính là người đó, nhưng mà bây giờ xem ra, vấn đề này là dấu chấm hỏi rồi.

"Hai bác có thể thông cảm, trải qua nhiều năm, có thể con cảm thấy vô lực với Tiểu An, điều này hai bác cũng hiểu, vì con đã trưởng thành, nhưng Tiểu An lại không có biện pháp lớn nhanh như con được."

Bùi Từ Nghị nghe thế, hốc mắt liền đỏ, anh có một bụng lời muốn nói, muốn thừa nhận, nhưng anh chỉ lẳng lẳng lẳng nghe.

"Cho nên Từ Nghị, đi đi! Tiến lên cuộc sống của con, buông tay Tiểu An đi."

Ngụ ý rất rõ ràng, họ không hy vọng cho một người ngoài như anh trở thành người nhà của Tiểu An.

Đột nhiên Bùi Từ Nghị quỳ xuống.

Tạ Thi Âm và Kỷ Văn Hào cũng chấn động, "Từ Nghị!"

Mặc dù Bùi Từ Nghị nén nước mắt, nhìn cha mẹ Tiểu An, hắng giọng một cái rồi hỏi: "Bác gái, con có một vấn đề muốn hỏi."

"Con hỏi đi."

"Nhiều năm như vậy có bao giờ bác nghĩ đến chuyện vứt bỏ Tiểu An, làm như mình chưa từng sinh ra đứa con gái này, nhưng cuối cùng lại hối hận?"

Tạ Thi Âm nghe vậy, liền nhớ lại!

Đã có! Rất nhiều năm về trước, khi Tiểu An chưa được một tuổi, bà đã từng muốn vứt bỏ Tiểu An, làm như mình không có đứa con gái này!

Bây giờ nghĩ lại, may mà năm đó không có làm chuyện ngu xuẩn...

Kỷ Văn Hào cầm tay bà xã, biết bà nhớ đến chuyện năm đó, Tạ Thi Âm dựa vào hơi ấm nơi lòng bàn tay do ông xã mang đến mà bước ra khỏi khí ức đau buồn.

"Có! Bác đã từng muốn vứt bỏ Tiểu An, nhưng mà cuối cùng bác phát hiện mình không làm được!"

Bùi Tử Nghị gật đầu, "Con cũng vậy! Con thừa nhận từng hoài nghi rằng mình không có cách nào để chăm sóc Tiểu An cả đời? Hoài nghi rằng mình không có dũng khí và quyết tâm, vì vậy con đã từng muốn vứt bỏ, bỏ qua tình cảm của mình."

"Nhưng mà vứt bỏ khiến con thật đau khổ, còn đau hơn so với yêu cô ấy mà không được đáp lại, cho nên con không có cách nào bỏ được!"

Tạ Thi Âm nghe vậy, lại nhớ đến mình năm đó, bà nhìn Bùi Tử Nghị, biết anh cũng có cảm giác của mình khi đó, thay vì vứt bỏ không bằng đeo gánh nặng đó lên vai, cam tâm tình nguyện, từ giờ khắc này, bỏ qua tất cả, toàn tâm toàn ý chăm sóc Tiểu An.

"Con xin lỗi vì đã làm Tiểu An đau lòng, nhưng mà con đã quyết định, con muốn ở cùng cùng với Tiểu An, con rất yêu cô ấy, cho dù cả đời mệt mỏi con cũng không buông tay."

Tạ Thi Âm và Kỷ Văn Hào nghe vậy, thật không biết nên vui hay buồn. Đứa nhỏ này, lại lựa chọn con đường này.

"Cho nên xin hãy giúp con trở thành người nhà của Tiểu An, hai bác nói không sai, trở thành người nhà mới có thể vĩnh viễn yêu Tiểu An không một câu oán hận, vì thế xin hãy giúp con." Anh quyết định, lại cảm thấy thoải mái hơn, xác định chí hướng, biết trong tương lai mình phải đi con đường nào, cho dù đường dài, nhưng lại kiên định hơn.

Tạ Thi Âm nhìn anh, cảm nhận được quyết tâm của anh, bà nhắm mắt lại, thở dài, khi mở mắt ra hốc mắt đã ướt đẫm. "Đi gặp Tiểu An đi!" Bà đã đồng ý.

Bùi Tử Nghị đứng lên, lòng kiên định không bao giờ dao động nữa.

Tiểu An đơn thuần, đáng yêu như vậy, anh tin rằng cô cũng yêu anh, cô dùng cách của cô đáp lại tình yêu của anh, nhưng anh lại không nhìn ra, là anh dằn vặt, anh ngu xuẩn.

Đứng lên đi thật nhanh, Bùi Tử Nghị đang muốn rời khỏi phòng khách đi tìm cô bé kia, thì Tạ Thi Âm nói:

"Tử Nghị, cảm ơn con."

"Tại sao lại cảm ơn con?"

Bà lau nước mắt, "Thật ra thì bác cũng là một người mẹ ích kỷ, bác vẫn hy vọng đời này có người chăm sóc Tiểu An." Nhất là khi bà cùng A Hào rời khỏi cõi đời này.

Bùi Tử Nghị cười, "Vậy cũng không cần cảm ơn, đối với Tiểu An mà nói chỉ là thêm một người nhà chăm sóc cô ấy mà thôi, Tiểu An không thể thiếu ai trong số chúng ta."

Nói xong Bùi Tử Nghị gật đầu chào hai người rồi mới rời đi, Tạ Thi Âm nhìn anh, nước mắt không ngừng rơi, Kỷ Văn Hào ôm bà, an ủi bà.

"Kết quả như thế chúng ta phải vui mừng chứ tại sao lại sốc?"

"Đúng vậy! Phải vui mừng, Tiểu An thật sự là đứa bé may mắn."

"Bởi vì con bé lương thiện, cho nên mới may mắn."

"Đúng vậy..."

Chỉ mong Tiểu An hạnh phúc, trên con đường trưởng thành cô đã chịu quá nhiều chua cay, đi trên con đường đó cũng mệt hơn so với người khác, hy vọng trong tương lai sẽ thuận lợi hơn, đây là tâm nguyện nhỏ bé mà người làm ba mẹ như họ thỉnh cầu.

☆☆☆

Bùi Tử Nghị đi về phía phòng của Kỷ Xảo An, tâm trạng anh rất vui, thành thật mà nói, đã nhiều năm, khi đối mặt với cô anh luôn cảm thấy vô lực,

nhưng những buồn phiền trong lòng đều tan hết, tất cả áp lực đều bay hết.

Bùi Tử Nghị nhẹ nhàng mở cửa ra, kết quả cửa vừa mở ra, giống như đã đụng trúng cái gì đó, truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Bùi Tử Nghị vội vàng thò đầu vào, kết quả làm nhìn thấy Tiểu An ngồi dưới đất bủi bùi môi sờ sờ đầu của mình, đáng vẻ rất đáng thương.

"A..."

Bùi Tử Nghị bật cười, đi vào phòng, có thể đoán được rằng lúc này cô bé này dán tai vào cửa muốn nghe lén, đồ ngốc, phòng này cách xa phòng khách như vậy, cô ấy làm sao mà nghe được? "Em đang nghe lén đúng không?"

Tiểu An cười xin lỗi, "Không có..."

"Nói dối."

Bùi Tử Nghị đóng cửa lại, Tiểu An không biết hiện tại là như thế nào, chỉ biết thật lâu rồi cô được ở cùng với Nghị Nghị.

Bùi Tử Nghị đuổi người, "Mệt chết anh rồi." Cả người anh ngã lên giường của Tiểu An, ngoại trừ chân đang đặt tại mép giường thì cả người đã thoải mái nằm trên giường rồi.

Tiểu An cười cười, ngồi ở bên giường, "Nghị Nghị..."

Bùi Tử Nghị cười thâm trong lòng, lại nghe thấy cô dùng giọng nói đáng yêu gọi anh, nhưng anh cố ý nghiêm mặt, "Sao, anh vẫn đang còn tức giận."

"Nghị Nghị! Không nên tức giận."

"Dĩ nhiên anh phải tức giận, tại sao một câu em cũng không nói liền rồi đi? Em có biết mọi người lo lắng như thế nào không?"

"Xin lỗi..."

Nhìn thấy cô đáng thương nói xin lỗi, thật ra thì người nên nói xin lỗi chính là anh!

Nhưng mà Tiểu An luôn không mang thù, vốn dĩ đáng vẻ của cô đáng yêu nên cô luôn cho rằng trên thế giới này cái gì cũng đẹp đẽ, giống như không ai có lỗi với cô, khiến anh muốn nói xin lỗi cũng không nói được.

Đột nhiên anh thấy mình thật may mắn vì đã kịp thời nghĩ thông suốt, không vì hành động ngu xuẩn của mình mà xúc phạm đến Tiểu An, khiến hai người mất đi cơ hội ở cùng nhau.

"Tiểu An ngu ngốc."

"Ai nói! Em không ngốc chút nào." Bùi Tử Nghị mất hứng nói.

Trên thực tế, người nói cô ngu ngốc chính là anh, nhưng anh đã rất hối hận, bởi vì Tiểu An luôn nhớ những lời này.

Bùi Tử Nghị cởi giày, ngồi trên giường, rồi vẫy tay với cô muốn cô lại gần.

Tiểu An nghe lời lên giường, Bùi Tử Nghị liền ôm cô vào lòng, làm cho cô thoải mái dựa vào ngực mình.

"Nghị Nghị" Thật thoải mái.

"Tiểu An, xin lỗi." Anh nhỏ giọng nói bên tai cô.

Thành thật mà nói, anh mới trẻ con, đều là Tiểu An làm anh trưởng thành, không cho rằng người khác cũng giống mình. Mà đặt mình vào vị trí của Tiểu An suy nghĩ.

"..." Tiểu An không nói chuyện, cô cũng không biết tại sao Nghị Nghị lại nói xin lỗi, cô chỉ biết mình dựa vào ngực Nghị Nghị, để mặc cho Nghị Nghị ôm, vì cô cảm thấy rất thoải mái.

Bùi Tử Nghị hôn lên tóc Tiểu An, đèn trong phòng mờ mờ, không khí cũng ấm áp, anh rất hưởng thụ cảm giác này, nhất là khi ở cùng Tiểu An. "Tiểu An, có thể nói cho anh biết tại sao không đến tìm anh không?" Anh muốn nghe chính miệng cô nói.

Tiểu An rầu rĩ nói, "Ba nói không thể."

"Tại sao?"

"Nghị Nghị sẽ lấy vợ, Tiểu An không thể tìm Nghị Nghị." Đột nhiên Kỷ Xảo An nói: "Là cô gái cao cao đẹp đẹp kia sao?"

"Cô gái cao cao đẹp đẹp? Là ai?"

"Cô gái kia đó!"

Denean sao? Thiếu chút nữa Bùi Từ Nghị nôn ra, "Làm ơn, em quá xem thường anh rồi! Anh sẽ thích loại người đó sao, đầu óc anh cũng không phải có vấn đề. " Anh vừa khinh thường vừa nói.

Kể từ sau ngày đó, ai biết người phụ nữ kia chạy đi đâu? Dù sao cũng mặc kệ cô ta, cô ta không đến làm phiền anh nữa là được, mỗi lần nhìn thấy cô ta, anh sẽ chửi cô một lần.

Dám đối xử như vậy với Tiểu An, anh tuyệt đối không cho phép!

Đã có dũng khí làm thì phải có dũng khí đón nhận sự trả thù của anh, loại người lòng dạ nhỏ mọn như vậy, trong đầu chỉ nghĩ đến cách bắt nạt người khác, anh nhìn liền thấy ghét.

"Nghị Nghị, không nên."

Bùi Từ Nghị nghe thấy cô nói như vậy, trong lòng liền chấn động, "Không nên gì?"

"Không nên..."

"Em không muốn anh thích cô gái khác đúng không?"

Nghe không hiểu, Kỳ Xảo An chỉ biết nói không nên, nhưng Bùi Từ Nghị hiểu, anh vui mừng ôm chặt cô, thâm đắc ý.

"Nghe kỹ này Tiểu An! Anh sẽ không cưới Denean ngu ngốc kia, thật sự mà nói, ngay cả gặp mặt cô ta anh cũng muốn ói." Bùi Từ Nghị vội vàng bảo đảm.

"Nghị Nghị."

"Nhưng mà Tiểu An, sau này anh vẫn phải lấy vợ! Anh có thể lấy ai đây.... Cưới em được không? Tiểu An, sau này em làm vợ anh được không? Không đúng, anh đã sớm hỏi em vấn đề này rồi! Em cũng đã đồng ý, anh cũng không cho em đổi ý."

"Được!"

"Ha ha ha! Rốt cuộc em có biết vợ có ý nghĩa gì không?"

"Ha ha ha."

Bùi Từ Nghị cười, Tiểu An cũng cười, dựa vào tình cảm nhiều năm hai người nhanh chóng thân thiện như trước, Tiểu An không mang thù, thậm chí có thể nói, cô chỉ nhớ người khác đối tốt như thế nào thôi.

Bùi Từ Nghị không cười nữa, nhìn chăm chăm cô, trước kia anh thực ngốc, Tiểu An vẫn luôn thích anh, hơn nữa còn biểu hiện rõ ràng như vậy.

Khi cô nhìn thấy anh, ánh mắt sẽ tỏa sáng, thật giống như anh là một người rất quan trọng, có thể hấp dẫn ánh mắt của cô, khiến cô không thể dời mắt qua chỗ khác được, cô vì anh, vượt qua sợ hãi trong lòng, một người đi máy bay đến Mỹ, chỉ vì muốn gặp anh một lần.

Cô dùng hành động để chứng minh cô thích anh, mà anh ngu xuẩn vẫn hoài nghi cô không hiểu tình cảm, không cách nào hiểu được tình cảm.

Anh thật đàn...

Ôm chặt cô, không không muốn tiếp tục ngu dốt như vậy nữa, điều quan trọng nhất với anh là Tiểu An ở bên cạnh anh. Anh tin rằng tương lai anh sẽ trở thành người nhà của Tiểu An, chăm sóc cô, bảo vệ cô, nói không chừng Tiểu An sẽ trở thành tính mạng của anh.

"Tiểu An, anh rất yêu em, rất rất yêu em, sau này anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa." Anh sẽ chuẩn bị tốt tâm lý, cố gắng thích ứng, trở thành người nhà của Tiểu An.

Từ người yêu biến thành người nhà, ngoại trừ yêu cô ra thì càng phải chăm sóc cô giống như người nhà.

Thật ra thì Tiểu An luôn không thay đổi, thế nhưng anh lại thay đổi thật nhiều, không đơn thuần như lúc bé nữa, tư tưởng phức tạp hơn so với Tiểu An, cho nên anh thấy xấu hổ.

"Thích... Thích Nghị Nghị."

Sờ sờ mặt cô, Bùi Từ Nghị nói: "Có thật không? Nói rồi thì sẽ không được đổi ý đó!"

"Ha ha ha."

Anh nói đùa, nhiều năm như vậy Tiểu An cũng không đổi ý. Đột nhiên anh cảm thấy mình rất may mắn, có thể được Tiểu An thích. "Nhưng mà cuối cùng

em thích kem hay thích anh?"

Anh vẫn không từ bỏ, vẫn muốn hỏi vấn đề này.

Tiểu An suy nghĩ một chút, cố gắng suy nghĩ rồi nói. "Đều thích."

Bùi Từ Nghị cười khỏ, ôm chặt cô hơn, "Được rồi, được rồi! Coi như là có tiền bộ! Đều thích thì đều thích, anh không thèm tranh giành tình cảm với kem đâu!"

"Nghị Nghị..."

Thật tốt! Cô ở đây, ở ngay trong ngực anh, không bao giờ buông tay nữa.

Trên mặt Tiểu An tràn đầy nét cười, cô tựa vào lòng Bùi Từ Nghị, hiện tại cô cũng sẽ làm nũng với Nghị Nghị, giống như mẹ làm nũng với ba.

Nghị Nghị là ba, Tiểu An là mẹ, ba và mẹ vĩnh viễn ở cùng nhau.

☆☆☆

Tâm tình của Bùi Từ Nghị thay đổi rồi, anh không chỉ coi mình như bạn trai của Tiểu An, mặc dù Tiểu An chưa bao giờ đồng ý làm bạn gái anh, bởi vì cô không hiểu như thế có gì khác nhau, anh còn bắt đầu coi mình là người nhà của Tiểu An.

Bác gái nói không sai, thích, yêu, sẽ không tồn tại được lâu, chỉ có người nhà mới không thể thay đổi trách nhiệm vĩnh hằng này, trách nhiệm đó là chăm sóc Tiểu An, làm như vậy mới đúng, mới có thể ở bên Tiểu An trọn đời.

Anh thương yêu Tiểu An, cũng đau lòng Tiểu An, hi vọng cô có thể luôn vui vẻ cả đời, trời cao đã đoạt hết tất cả của cô, tuy nhiên nó cũng giống như cho cô tất cả, cho cô dùng nụ cười để đổi mặt với mọi khó khăn, cho cô dũng khí và lòng tin.

Tiểu An tuyệt đối không phải là người không trọn vẹn!

Ngược lại, cô là người có trái tim tốt đẹp nhất trên thế giới này, thiện lương nhất, cũng ấm áp nhất... Bùi Từ Nghị cũng biết, hơn nữa anh cảm thấy may mắn khi tìm được cô.

Anh bắt đầu dắt cô ra ngoài, lấy thân phận bạn trai hơn là thân phận người nhà ở cùng cô.

Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm rất vui mừng, mặc dù ba người con tra nhà họ Kỷ vẫn bất mãn, nhưng thấy nụ cười sáng lạn của chị họ cũng bắt đầu tiếp nhận.

Thậm chí con trai lớn nhà họ Kỷ còn nói xin lỗi với Bùi Từ Nghị, "Xin lỗi vì đã ra tay đánh anh, nếu anh muốn đánh lại, em cũng không có ý kiến."

"Nếu anh đánh lại sẽ làm Tiểu An đau lòng. Huống chi... Em đánh rất đúng, nếu như cảm thấy có lỗi với anh thì về sau hãy cùng anh chăm sóc Tiểu An."

Dĩ nhiên, bác gái đã nói, một mình anh không thể chăm sóc Tiểu An được, chăm sóc một người đặc biệt như Tiểu An thì đây có thể xem là một cuộc kháng chiến trường kỳ, mà con người đều có lúc mệt mỏi, lúc này rất cần sự ủng hộ của người nhà.

"Dĩ nhiên, bọn em đều là người nhà của Tiểu An mà."

Tiểu An nhìn em trai nói chuyện với Nghị Nghị, hai người không có cãi nhau, cô cười rất vui vẻ, kéo tay Nghị Nghị, cô cảm thấy cảm giác mình không buồn không lo, là người vui sướng nhất thế giới.

Mà Bùi Từ Nghị vẫn đang học, học cách ở chung với Tiểu An, anh phải khống chế được tâm tình của mình, làm cho mình có được dần được, đối mặt với sự trưởng thành của Tiểu An.

Đi cùng với Tiểu An, bước rất chậm, đã từng có một thời gian ngăn anh đi cùng cô nhưng sau đó lại tăng tốc, để Tiểu An lại phía sau, hiện tại anh muốn bước chậm lại đi cùng cô.

Ngày đó, Bùi Từ Nghị dắt Tiểu An đi đi dạo phố, vừa đi vừa nói chuyện, Tiểu An nói xong cười rất vui vẻ.

Buổi trưa, hai người đều đói bụng, Bùi Từ Nghị và Tiểu An đến tiệm ăn nhanh ăn cái gì đó, Bùi Từ Nghị gọi một đồng đồ ăn, Tiểu An hưng phấn không ngừng kêu: "Lạnh lạnh... lạnh lạnh.. ăn lạnh lạnh, Tiểu An muốn ăn lạnh lạnh..."

"Không được! Trước hết phải ăn Hamburg đã."

"Lạnh lạnh nữa."

Bùi Từ Nghị nghiêm mặt nói: "Ăn Hamburg trước, nếu không anh sẽ ăn hết kem, không chừa cho em miếng nào."

Tiểu An bĩu môi, vội vàng cầm lấy Hamburg liêu chết găm, ánh mắt lại cứ nhìn kem, sợ mình không có cách nào ăn món mà mình thích nhất.

Bùi Tử Nghị hài lòng nghĩ, kem đúng là điểm yếu của Tiểu An, xem ra sau này phải vận dụng thật tốt, lúc đó mới có thể quản thúc cô gái giống như đứa bé này.

Cuối cùng Tiểu An cũng ăn hết Hamburg, "Ăn xong rồi... ăn lạnh lạnh."

"Làm ơn, sao em lại giống như hồ đỏi vậy? Sau này không được như vậy nữa đó!"

"Ăn lạnh lạnh."

Bùi Tử Nghị không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Tiểu An vui vẻ cầm lấy kem, ăn một miếng lại ăn thêm miếng nữa, để vị kem tan trong miệng, giống như hồi còn bé.

Đột nhiên cô dùng thìa múc một miếng muốn dứt cho Bùi Tử Nghị, Bùi Tử Nghị cười, há mồm ăn kem.

Lúc này có một bé trai đi ngang qua, bé trai đang rất vui vẻ, thậm chí còn đụng phải Tiểu An, Tiểu An không để ý cô chỉ cười với bé trai ba tuổi này.

Wow! Đứa trẻ thật đáng yêu.

Nhưng ba và mẹ đứa trẻ vội vàng chạy đến ôm lấy bé, miệng không ngừng nói, "Đứng đến gần, nếu không con cũng trở thành người ngu ngốc thì phải làm sao bây giờ?"

Chỉ cần nhìn dáng vẻ đó của Tiểu An, cũng biết người này đâu có vấn đề!

Tiểu An nghe không hiểu, vẫn cười nhưng Bùi Tử Nghị lập tức đứng lên, cảm xúc tức giận tăng vọt, quá ghê tởm, đây là dạng cha mẹ gì vậy? Sao có thể dạy đứa bé như vậy? "Coi như hết! Cho dù không tới gần, nhìn qua cũng thấy con hai người cũng đàn như vậy!"

"Sao cậu lại nói như vậy?"

"Tôi nói cũng không sai? Cha mẹ tùy tiện mắng người khác ngu ngốc, sanh ra đứa con cũng không biết tốt hơn ở chỗ nào?" Bùi Tử Nghị mỉa mai nói.

Hai người trước mặt rất ngượng nhưng vẫn hùng hồn nói, "Nhìn cô ta không giống người bình thường."

"Cũng giống như con của hai người!"

"Giống ở đâu? Cậu nói rõ xem nào?"

"Con của hai người ba tuổi sao? Trước mắt trí năng* của Tiểu An là đứa trẻ mười tuổi, mười tuổi thông minh hơn ba tuổi. Nói không chừng con của hai người còn đàn hơn!"

(*Trí năng: Lãng lực và trí tuệ.)

"Cậu..."

Mồm mép Bùi Tử Nghị thật lợi hại, vừa nói xong khiến hai vợ chồng trước mặt tức đến nỗi không nói được gì, mà mọi người đều đang nhìn Bùi Tử Nghị dạy dỗ hai vợ chồng này.

Đây chính là giáo dục con người bằng hành động gương mẫu, vậy sau này đứa trẻ đứa trẻ, thấy người khác cũng không tùy tiện mắng chửi.

Rất nhiều người còn kém hơn đầu ngón tay của Tiểu An, Tiểu An thiện lương như vậy, cũng không mắng chửi người, đúng là thiên sứ đôi vợ chồng trước mặt này giống như cú, trong miệng đều là lời nói ác độc.

"Con trai tôi sao có thể đàn giống như cô ta? Cậu đừng nói lung tung!"

"Đúng vậy! Sao đàn giống cô ấy được! Tôi thấy đàn hơn thì có." Bùi Tử Nghị chính là như vậy, kiên trì muốn bảo vệ người con gái anh thích, Tiểu An không thể nào cãi lại, chỉ có thể ngoan ngoãn bị người khác bắt nạt, anh lại không như vậy!

Khi mọi người còn đang cãi nhau, thì Tiểu An và bé lại lại vui vẻ chơi cùng nhau.

"Chị."

"Ngao!" Tiểu An lấy kẹo trong túi nhét vào tay bé trai.

Bé trai vui vẻ, cười nói với Tiểu An: "Cảm ơn chị!"

"Ha ha ha" Tiểu An mở kẹo giúp bé trai, bé trai ăn kẹo, cười thật tươi.

"Có ngon không?"

"Ngon ạ!"

"Ai nha! Con đang làm gì vậy? Người ta cho con ăn con cũng ăn, sao con lại ngu như vậy?" Đôi vợ chồng kia không nói gì nữa, lập tức ôm bé trai đi.

Bùi Tử Nghi nhìn Tiểu An đang cười hi hi, anh không hiểu được, cho dù là người rộng rãi như thế nào thì cũng không thể như Tiểu An, nhưng Tiểu An chính là người như vậy, đột nhiên Bùi Tử Nghi kinh hãi...

Thật ra thì Tiểu An đang dạy họ, nói nghiêm túc một chút, Tiểu An giống như giáo viên của họ, trong lúc vô tình lại dạy họ cách đối nhân xử thế.

Không so đo, không ghi thù, dùng mỉm cười đối đãi với mọi người, dùng sự chân thật đối mặt với mọi người... Tiểu An lương thiện khiến tất cả người bình thường thấy xấu hổ, Tiểu An mới là người trưởng thành.

Ông trời, anh thật yêu cô.

"Nghi Nghi, ăn lạnh lạnh."

"Được!" Ngồi ở trước mặt cô, cùng cô chia sẻ một ly kem, khó trách cô thích ăn như vậy, vị ngọt này làm cho người ta khó có thể quên, không chỉ là kem mà còn bao gồm vị ngọt trong lòng.

Tiểu An, thật tốt, có em thật tốt

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Năm bảy tuổi, cậu vẫn là đứa trẻ, cô thì không cần phải nói, mọi việc đều cần người khác giúp đỡ, là một đứa trẻ tình tình mê mê rất đáng yêu.

Trong cuộc sống của cô thì trừ ba mẹ ra cũng chỉ có cậu, cô bé rất thích ở cùng với cậu, mà cậu bé cũng thích kết bạn, dĩ nhiên bao gồm cả cô bé, cậu thường dắt cô đi thám hiểm khắp nơi, để cô trải nghiệm cuộc sống.

Ngày đó, cậu lên dắt cô ra khỏi nhà, cùng nhau đi dạo trên đường.

Cô bé rất tò mò với thế giới bên ngoài, gặp cái gì cũng nhìn, xem nữa miệng cũng không ngậm vào được.

Đột nhiên, hai bé thấy chỗ kia đậu toàn xe hơi màu đen, đầu xe có gắn hoa, có thể thấy đây là xe rước dâu, sau đó cửa xe mở ra, một cô gái mặc áo cưới trắng bước xuống, trên mặt nở nụ cười thật tươi.

"Đẹp quá!"

"Hắc hắc! Đó chính là cô dâu."

"Kẻ điên?"

"Cậu đang mắng người à? Là cô dâu không phải kẻ điên."

"Cô cô dâu."

"Được rồi! Tùy cậu!" Đột nhiên cậu bé chớp mắt, nhìn người đang ngây ngốc bên cạnh, trong mắt lóe sáng rồi hỏi cô bé. "Tiểu An, chúng ta chơi trò chơi kết hôn được không?"

"Được..." Cô bé chỉ nghe thấy chơi, không hiểu gì là kết hôn cả.

Cậu dắt cô đến chỗ cây cổ thụ ở công viên, hai người sánh vai nhau đứng trước cây. Dĩ nhiên cậu bé là chú rể, cô bé là cô dâu.

Nhưng vì lực lượng không đủ, nên cậu bé phải kiêm luôn chức cha xứ.

Đang lúc cậu chuẩn bị đứng lên đi đến đối diện cô, cô bé thấy cậu di chuyển cũng di chuyển theo.

"Tiểu An, cậu không được cử động!"

"Động động..." Ý là cậu cũng cử động mà.

"Mình giả làm cha xứ, tất nhiên phải cử động!" Cậu bé lại đi đến đối diện cô bé, cô bé lại đi theo.

"Mình xin cậu đó có được không?" Cậu bé tức không chịu được, lấy kem từ trong túi ra, dỗ cô để cô đứng im tại chỗ.

Cậu bé thuận lợi đứng đối diện với cô bé, mở miệng nói: "Xin hỏi Tiểu An, con có đồng ý lấy Bùi Tử Nghị không?"

"Lạnh lạnh"

"Không phải rồi! Lại một lần nữa, xin hỏi Tiểu An, con có đồng ý lấy Bùi Tử Nghị không?"

"Lạnh lạnh."

"Không phải! Cậu phải nói đồng ý."

"Lạnh lạnh."

Lạnh cái đầu của cậu ấy.

☆☆☆

Chỉ là trò chơi của trẻ con nhưng lại trở thành giấc mơ đẹp của Bùi Tử Nghị, có lẽ đây là anh khát vọng lớn nhất trong lòng anh, có thể lấy được người con gái hiền lành tốt bụng như Tiểu An là may mắn của anh.

Hôm đó khi đưa Tiểu An về nhà, chính anh đã hỏi cha mẹ Tiểu An. Anh đã hỏi Tiểu An, dĩ nhiên Tiểu An chỉ cười hì hì nói được.

Anh nói gì, cô đều trả lời được.

Cho nên anh nghĩ vấn đề này anh còn phải hỏi qua ý kiến cha mẹ người ta. "Bác trai bác gái, xin hai người hãy gả Tiểu An cho con."

Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm kinh ngạc nhìn anh, thật ra thì họ đã đồng ý cho Tiểu An và Bùi Tử Nghị quen nhau, nhưng họ không có nghĩ đến chuyện kết hôn.

Dù sao Tiểu An cũng không phải người bình thường, cho dù rất cố gắng cô cũng không thể trải qua cuộc sống của người bình thường.

"Tử Nghị, chuyện này có quá nhanh không?"

Anh lắc đầu, "Không hề nhanh, tháng sau con phải quay lại Mỹ để hoàn thành việc học, con hy vọng khi đó có thể đi cùng Tiểu An."

Kỷ Văn Hào sờ sờ cằm, "Còn hơn một tháng, thời gian vừa đúng, chẳng qua là muốn thì có thể nhưng sau đó, còn có tình trạng của Tiểu An, con đã nghĩ qua chưa?"

"Con đã nghĩ đến, trên thực tế, con đã nghĩ hơn hai mươi năm." Từ giây phút đầu tiên gặp được Tiểu An anh đã mơ đến chuyện này.

Có lẽ Tiểu An không hiểu, nhưng anh không thể nào phủ nhận tình cảm chân chính trong lòng mình! Anh yêu Tiểu An, yêu một cô gái không có cách nào đáp lại tình cảm của mình rất cực khổ, nhưng không yêu, không có cô bên cạnh còn đau khổ hơn.

Tạ Thi Âm nhìn anh, "Tử Nghị, gia đình con đồng ý không?"

Bà phải hỏi, không thể nào yêu cầu người ta yêu thích Tiểu An giống họ được, về phần Tử Nghị bà không nghi ngờ, nhưng vấn đề này phải suy nghĩ kỹ, không thể gả con gái đến nhà người ta mà người ta lại không thích ngược lại còn ghét bỏ.

Bùi Tử Nghị im lặng vài giây, rồi nói: "Không thể phủ nhận cha mẹ con có chút ý kiến, nhưng con đã nói cho họ biết rồi, con sẽ chịu trách nhiệm với quyết định của mình, mấu chốt là ở con cha mẹ con cũng chỉ xuất phát từ quan tâm, nhưng họ vẫn tôn trọng quyết định của con."

Anh đã quyết tâm tuyệt đối không lùi bước, có lẽ trong tương lai sẽ có lúc anh nản chí, nhưng anh tin Tiểu An anh sẽ giúp anh, sẽ bầu bạn với anh.

Quyết tâm của anh chính là mình sẽ làm bạn với Tiểu An đi tiếp những ngày tháng sau này, anh rất hưởng thụ cảm giác khi ở cạnh cô.

Tiểu An làm cho anh cảm thấy thoải mái, chỉ cần nghĩ về đến nhà là có thể quên hết tất cả mệt mỏi, buông xuống tất cả sự đề phòng.

Tiểu An cười rất thật lòng, thật ra thì so với người khác Tiểu An còn thương anh, quan tâm anh, để ý anh hơn, cô gái như vậy làm sao anh lại không yêu cho được.

Có lẽ trong mắt người khác anh là người quái dị, vì đã lựa chọn người như vậy! Nhưng anh tin quyết định của mình rất chính xác, càng tin tưởng vận may của mình.

"Từ Nghị!" Kỳ Văn Hào nhìn anh, "Ngay cả người làm cha mẹ như hai bác cũng không biết Tiểu An có thể có cuộc sống bình thường không? Có thể con bé không thể trở thành một người vợ, con muốn đánh cuộc không?"

"Nếu quả thật muốn đánh cuộc, thì đánh cuộc đi! Chỉ cần con không cảm thấy Tiểu An không bình thường là được." Bùi Từ Nghị cười nói, anh rất có lòng tin.

Một cô bé dám can đảm không nói gì một mình chạy đến Mỹ tìm anh, một cô bé không nói gì bỏ chạy đến Italy, cô gái tràn đầy tự tin và dũng khí khiến người khác phải thán phục.

"Có lẽ thay đổi hoàn cảnh sống, bắt đầu một cuộc sống mới, Tiểu An sẽ càng tiến bộ đúng không?"

Kỳ Văn Hào không còn lời nào để nói, chỉ có thể gật đầu, ông thừa nhận ông bị thuyết phục rồi! Chỉ có Tạ Thi Âm vẫn cau mày như cũ, hình như bà vẫn đang suy nghĩ.

"Bà xã, sao em không nói gì?"

Tạ Thi Âm lắc đầu, "Em không thể tưởng tượng được dáng vẻ của Tiểu An khi làm vợ người khác." Bà cười khổ nói.

"Đúng vậy! Khó có thể tưởng tượng được..."

Từ nhỏ Tiểu An đã thích làm nũng lớn lên cũng không thay đổi bao nhiêu, có thể trở thành vợ người khác sao? Có thể làm bạn với một người đàn ông, làm trụ cột cho người đó, cùng người đó trải qua cuộc sống thường ngày sao?

Ông trời! Thật khó tưởng tượng.

Tạ Thi Âm nhìn anh, cuối cùng cũng nói ra lời trong lòng, "Bác không biết Tiểu An có thể trở thành một người vợ hay không, thậm chí có thể nuôi dạy con cái không, đã nhiều năm rồi bác vẫn không dám nghĩ đến chuyện này vì bác không biết được đáp án."

Đứa bé như vậy có thể kết hôn không?

Đây là đang giúp hay đang làm hại con bé?

Không ai biết đáp án, hoặc để đứa bé như thế sinh con là tốt hay không tốt?

"Con nói rồi con đang đánh cuộc, nhưng con tin tưởng mình, cũng tin tưởng Tiểu An." Bùi Từ Nghị cười nói: "Trên thực tế, con tin Tiểu An sẽ là người mẹ tốt nhất trên thế giới."

Ngày đó ở tiệm thức ăn nhanh anh đã tận mắt chứng kiến Tiểu An chơi cùng bé trai hiếu động kia, không bị ảnh hưởng bởi sự nhục mạ của người khác, cô lương thiện chỉ hiểu được cho đi, chỉ biết đối xử tử tế với người khác không cần nhận lại.

Anh cũng đã thấy Tiểu An chăm sóc bọn trẻ ở hội Kim Cơ, bé nào cũng thích cô, đều nói chị Tiểu An xinh đẹp nhất, bởi vì Tiểu An rất tốt với các bé.

Thật ra thì anh rất mong đợi con của anh sẽ lớn lên dưới sự chăm sóc và yêu thương của Tiểu An. "Con nghĩ trọng điểm là yêu hay không yêu, Tiểu An lớn lên trong một gia đình tràn đầy tình yêu thương, cho nên cô ấy là một người lương thiện, tương lai con cũng làm cho gia đình của con đầy ắp tình yêu thương như vậy, con tin rằng sẽ không có vấn đề gì."

Lần này anh thành khẩn và nói tất cả khiến Tạ Thi Âm nén nước mắt mà gật đầu, "Được rồi! Nếu như con đã hạ quyết tâm, bác cũng không có ý kiến."

"Bác cũng vậy."

"Cảm ơn hai bác."

Tạ Thi Âm nhìn anh, trong lòng đủ loại cảm xúc, vui mừng, cảm tạ, kích động, cuối cùng con của bà cũng có một gia đình riêng rồi. "Từ Nghị, bác giao Tiểu An cho con, hy vọng rằng con có thể chăm sóc thật tốt cho con bé."

Bùi Từ Nghị gật đầu, "Con biết, trên thực tế chẳng qua là Tiểu An có thêm một người chồng, thêm một người nhà mà thôi, tất cả đều không có gì thay đổi."

Đúng vậy! Không có gì thay đổi, mặc kệ là ai, là mỗi người trong gia đình này hay là gia đình mới của Bùi Từ Nghị và Kỳ Xảo An thì mọi người đều rất yêu Tiểu An.

Tiểu An vĩnh viễn là đứa trẻ mà họ yêu nhất, vĩnh viễn vĩnh viễn...

☆☆☆

Tiểu An phải gả cho Bùi Từ Nghị rồi!

Vì thế nhà họ Kỳ bận bịu rối rít, mặc dù mới đầu cha mẹ Bùi Từ Nghị có chút ý kiến, nhưng nhìn thấy con trai kiên trì, hơn nữa từ nhỏ đến lớn chỉ cần

quyết định muốn thì không có gì anh không lấy được, chỉ cần anh quyết định ngay cả cha mẹ cũng không có cách ngăn cản.

Huống chi nhà họ Kỷ cũng là nhà giàu, mà lần trước Tiểu An lên sàn catwalk ở Milan cũng coi như có chút danh tiếng, mặc dù Tiểu An ngây ngốc nhưng nhà họ Bùi cũng có thể chấp nhận.

Bùi Từ Nghị mặc kệ cha mẹ mình nghĩ như thế nào, anh vội vàng chuẩn bị lễ cưới, bao gồm cả chuyện mang Tiểu An đi thử áo cưới, chụp hình cưới.

Thành thật mà nói, Tiểu An cũng không quan tâm lắm đến chuyện này thậm chí không có hứng thú, cho nên anh phải nửa dụ dỗ nửa lừa gạt mới mang được Tiểu An đi, thậm chí còn dùng thứ Tiểu An thích nhất đó là kem. "Tiểu An, kem này cho em ăn, nhưng em phải theo anh đi thử áo cưới."

"Lạnh lạnh."

"Tiểu An, nếu em không theo anh đi thử áo cưới anh sẽ không cho em ăn kem."

"Không thể... lạnh lạnh."

Cho nên Tiểu An không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn theo anh đi thử áo cưới, quả nhiên kem là từ huyệt của cô, sau khi cưới anh sẽ sử dụng điều này thật tốt.

Trải qua hơn hai tuần chuẩn bị, cuối cùng hôn lễ cũng diễn ra, hôn lễ được tổ chức tại hội Kim Cơ, sở dĩ chọn địa điểm này vì để Tiểu An hoàn thành chung thân đại sự tại nơi cô thấy quen thuộc, và tất cả bạn nhỏ có thể cùng nhau chung vui, hơn nữa vì là trung tâm nuôi dạy trẻ em nên có thể tránh được giới truyền thông.

Nếu không chỉ bằng tin nhà họ Kỷ và nhà họ Bùi trở thành thông gia, thậm chí cô dâu còn là nhân vật như vậy, nhất định giới truyền thông sẽ không bỏ qua tin tức này.

Vì buổi hôn lễ này mà tất cả mọi người đều đến giúp đỡ, bao gồm cả Phương Hân Nghi và Giang Uy. Thật ra thì nhỏ anh đã không ưa Giang Uy, mỗi lần anh ở chung với cùng với Tiểu An Giang Uy đều đến để góp vui.

Thế nhưng vài năm nay, Giang Uy đến hội Kim Cơ giúp đỡ, cống hiến tâm lực, thậm chí anh cưới Tiểu An Giang Uy còn bị bắt làm phù rể.

Phương Hân Nghi thì không cần phải nói, tất nhiên cô ấy chính là phù dâu của Tiểu An, cô ấy bận rộn sắp xếp chỗ ngồi cho các bạn nhỏ, thậm chí còn dạy các bé trình diễn tiết mục mừng chị Tiểu An đáng yêu.

Hôm kết hôn, Tiểu An từ nhà họ Kỷ đi đến hội Kim Cơ, Phương Hân Nghi còn đặc biệt chuẩn bị cho cô một căn phòng làm phòng nghỉ.

Tiểu An mặc áo cưới bừa bãi, thật ra thì cô cảm thấy rất không thoải mái, áo cưới rất bó, nhất là ngực khiến cô không thoải mái.

Phương Hân Nghi mặc lễ phục màu hồng, ra ra vào vào sắp xếp, cho dù chân cà thọt, cô vẫn cố gắng hết sức, là người bạn tốt nhất của Tiểu An, có thể thấy Tiểu An hạnh phúc cô cũng rất vui vẻ, bận rộn một chút cũng không sao.

Tiểu An nhìn thấy Phương Hân Nghi, vui mừng kêu to, "Nghi Nghi, xinh đẹp!"

Phương Hân Nghi cười cười, "Hôm nay Tiểu An mới là xinh đẹp nhất!"

"Không thoải mái!"

Nhìn cô vụng vụng nửa người trên, biết áo cưới khiến cô không thoải mái, nhưng cũng vì mặc áo cưới mà vóc người xinh đẹp của Tiểu An được tôn lên.

Tạ Thi Âm đi tới, "Đừng vậy! Tiểu An, mặc như thế rất đẹp! Nhấn nài một chút được không?"

"Được..."

Lại nhìn Phương Hân Nghi, trong lòng Tạ Thi Âm đều là sự cảm ơn, "Hân Nghi, cảm ơn con!"

"Bác gái, không nên nói như vậy, Tiểu An có thể lấy Bùi Từ Nghị con cũng rất vui!"

"Vậy còn con và Giang Uy thì định tính thế nào?"

Mặt Phương Hân Nghi đỏ bừng, ấp a ấp úng, "Làm gì có ạ!"

"Được, không có, con tự biết là được rồi!"

"Con... con ra ngoài chuẩn bị đây!" Phương Hân Nghi bước nhanh ra ngoài, đúng lúc đi lướt qua Giang Uy. Nhìn Giang Uy mặc vest láng bóng, cô lại càng đỏ mặt, mặc kệ Giang Uy đang gọi mình, cô nhanh chóng rời đi.

"Chuyện gì vậy?"

Lúc này một bạn nhỏ từ bên cạnh anh đi qua, đi đến phòng nghỉ... Cô bé kia là Tiểu Vi, cô bé đang cầm cái khay, trên khay có hai ly nước.

Tiểu An nhìn thấy Tiểu Vi xấu hổ đi tới, liền kêu: "Tiểu Vi..."

"Chị, đi, uống nước..."

Tạ Thi Âm cười cười, thương yêu nhìn Tiểu Vi, giống như nhớ tới khi Tiểu An còn bé cũng rất giống cô bé trước mắt, bà ngồi xổm xuống, nhận lấy ly nước, "Cảm ơn Tiểu Vi! Tiểu Vi rất ngoan!"

"Tiểu Vi!"

"Chị."

Tiểu An ôm lấy Tiểu Vi, vỗ vỗ lưng của bé, trấn an bé, Tiểu Vi thật giỏi, mới đầu còn sợ người lạ, bây giờ có thể chơi đùa với các bạn nhỏ khác, thậm chí còn bưng nước cho họ uống.

Tạ Thi Âm lại càng tin tưởng chỉ cần có người nguyện ý dẫn dắt bọn nhỏ, bọn nhỏ cũng có thể có cuộc sống của chính mình, cho dù không trôi chảy, ít nhất bọn nhỏ cũng đồng ý bước vào đó.

Tiểu Vi ra khỏi cửa phòng, Tạ Thi Âm nhìn con gái uống nước, lòng bà lại mềm xuống, cũng cảm thấy kích động, rất nhiều năm, bà đã từng cho rằng đời này sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy ánh sáng, đời này chỉ có thể cùng Tiểu An ở dưới vực sâu tối tăm không nhìn thấy được năm đầu ngón tay.

Còn nhớ rõ đoạn thời gian bà thường ôm Tiểu An khóc lúc nửa đêm, bà còn nhớ rõ buổi chiều mà bà ôm Tiểu An lên núi định vứt bỏ, còn nhớ rõ buổi sáng bà ôm Tiểu An định cùng nhau chết, còn nhớ rõ...

Rất nhiều ký ức đều là bi thương, nhưng nó lại giống như một bài ca, đến nay vẫn vang lên, vẫn dễ nghe, êm tai như cũ.

Tiểu An là công thần, Tiểu An mới là trụ cột của cả gia đình, trước kia khi còn nhỏ Tiểu An dùng mỉm cười của mình, dùng dũng cảm của mình dạy bà và A Hào, hiện tại những thứ này cũng thu phục được Từ Nghị.

Nói thật thì, Tiểu An mới ân nhân của bọn họ mới là trụ cột của bọn họ.

Đã nhiều năm trôi qua... thật nhanh, Tiểu An phải lấy chồng rồi. Tạ Thi Âm khó nén được xúc động, tùy ý để hốc mắt chứa đầy nước mắt thậm chí còn để nó rơi xuống, ướt cả gò má, giọt nước mắt như rơi vào biển nước mắt trong trí nhớ.

Bà từng tưởng tượng ngày này, nhưng phần lớn thời gian bà đều tự trách nếu như bà chăm sóc tốt cho Tiểu An, không để Tiểu An bị viêm màng não, có lẽ Tiểu An sẽ không thay đổi thành đáng về của bây giờ.

Có lẽ Tiểu An sẽ xinh đẹp động lòng người, tự tin bước từng bước trên con đường nhân sinh (cuộc sống) của mình, gặp một người đàn ông sau đó yêu thương nhau, rồi lập gia đình sinh con dưỡng cái, hoàn thành nhiệm vụ của từng giai đoạn trong cuộc sống.

Nhưng mà Tiểu An không có! Cô chịu rất nhiều cực khổ, nhưng không hề để bụng, con đường nhân sinh của cô lại gặp ghềnh đến thế, còn khó hơn đi bộ.

Tạ Thi Âm kéo ghế qua ngồi trước mặt Tiểu An, cầm tay con gái, lập tức đổi lấy một nụ cười sáng lạn của Tiểu An. "Tiểu An, mẹ muốn nói với con... Xin lỗi..." Vì rất nhiều tiếc nuối năm đó, đã khiến bà mắc những lỗi lầm không thể bù đắp lại.

"Mẹ!"

Tạ Thi Âm lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy, "Mẹ rất xấu hổ, nhưng cũng rất vui mừng, Tiểu An lớn lên thật nhanh, Tiểu An đã trưởng thành..."

Tiểu An an ủi mẹ, "Mẹ, đừng khóc!"

"Được! Không khóc!" Nói không khóc, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. "Tiếc nuối lớn nhất của đời mẹ là không thể làm cho Tiểu An vui vẻ khỏe mạnh lớn lên, mẹ đã từng thề sẽ chăm sóc Tiểu An cả đời, nhưng mà bây giờ Tiểu An phải lập gia đình rồi."

"Mẹ... Tiểu An sẽ ngoan ngoãn."

"Đúng! Tiểu An rất ngoan, sau này Tiểu An và Từ Nghị cùng nhau lớn lên, phải giúp đỡ Từ Nghị đó biết không?" Tạ Thi Âm mang theo nước mắt cười nói.

"Biết."

"Mẹ thật vui... rất vui." Bà khóc giống như tuyến lệ bị đứt vậy, không có cách nào ngăn lại được.

"Được rồi! Bà xã, hôm nay là ngày tốt không nên khóc." Kỷ Văn Hào đi đến an ủi vợ mình, nhưng chính mình lại cũng sắp rơi nước mắt.

"Ba."

"Tiểu An, sau này nên thường xuyên về nhà, ba chuẩn bị rất nhiều kem đó!"

"Lạnh lạnh!"

"Đứng! Lạnh lạnh, chờ Tiểu An về nhà ăn."

Phải tiễn con đi, làm sao cũng không nghĩ đến thời khắc này, trong trí nhớ Tiểu An luôn cười khúc khích, một cô bé thích làm nũng nhưng bây giờ đã trưởng thành rồi.

Cô thật sự bay xa rồi..

Bùi Tử Nghị vẫn đứng ngoài cửa nhìn bây giờ mới đi vào, cầm tay Tiểu An rồi quỳ xuống đất, anh phải cảm tạ, không có đôi vợ chồng trước mắt này hết sức chăm sóc Tiểu An thì hôm nay anh không có cách nào tìm được người bạn đời hoàn mỹ nhất. "Cha, mẹ, xin yên tâm, Tiểu An sẽ không rời đi, chẳng qua là có thêm một người chăm sóc cô ấy, bảo vệ cô ấy cả đời. Xin hãy giao Tiểu An cho con, con sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy."

Hai vợ chồng nhìn nhau, thỏa mãn gật đầu, cứ như vậy đi! Cảm ơn trời cao đã quan tâm, Tiểu An vẫn nhận được hạnh phúc, bọn họ cũng hoàn thành mộng đẹp vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không thực hiện được.

☆☆☆

Mọi người thử đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Hôn lễ rất náo nhiệt, những người nên đến đều đến, Phương Hân Nghi, Giang Uy, còn có Jayson cũng từ Mỹ về, thậm chí cả Bertini và Sarah cùng Shirley.

Hai bé mới vừa chạy đi xem Tiểu An, hưng phấn không thôi chạy về cạnh cha, "Cha, cha, Tiểu An thật xinh đẹp đó!" Shirley kêu to.

Sarah nói ra những lời trong lòng, "Cha, đều tại cha! Bảo cha giữ người lại cha không nghe, bây giờ Tiểu An lấy người này rồi, làm sao bây giờ? Con mắc kẹ! Con muốn Tiểu An làm mẹ mới của con."

"Này! Bây giờ là sao đây? Anh chưa có chết! Sao em lại nói những lời này trước mặt anh?" Bùi Tử Nghị cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa cái gì gọi là "Lấy người này?" Hai đứa trẻ này thật khiến người khác không thích mà!

Jayson cũng cười hi hi nói, "Ai nha! Cái này chứng tỏ Tiểu An rất hấp dẫn, cậu phải cẩn thận đó! Nói không chừng có rất nhiều người muốn cạnh tranh với cậu đấy."

"Phải vậy không Tiết Kiệm?"

Jayson xụ mặt xuống, "Làm ơn, cậu không nên học theo Tiểu An."

"Xin lỗi, xin lỗi, Tiết Kiệm."

"Bùi Tử Nghị!"

Mọi người đang cười nói rôm rả thì Giang Uy hỏi, "Sau khi kết hôn cậu dẫn theo Tiểu An đến Mỹ sao?"

Bùi Tử Nghị gật đầu, "Mình sắp học xong, hơn nữa cần phải xử lý một số chuyện của công ty con bên đó, ba mình muốn mình nhanh chóng làm việc, như vậy mới có thể sắp xếp mình vào tổng công ty làm trợ lý cho ông."

Phương Hân Nghi rất lo lắng, "Tiểu An có quen không? Hơn nữa anh có lo là Tiểu An không? Tôi nói cho anh biết Tiểu An không phải người bình thường, anh phải đặc biệt chú ý đến cô ấy."

"Tôi biết, cô yên tâm đi, tôi sẽ không như vậy nữa." Trải qua sự việc lần này, anh đã chuẩn bị tốt tư tưởng, anh có lòng tin nhất định sẽ cùng Tiểu An vượt qua khó khăn, chỉ cần có cô ở bên thì khó khăn sẽ không còn là khó khăn nữa.

"Vậy thì tốt."

Lúc này cuối cùng Bertini cũng dám nói ra yêu cầu của mình, "Thật ra thì cậu có thể tìm một số chuyện cho Tiểu An làm, ví dụ như... làm người mẫu đại diện cho tôi."

Bùi Tử Nghị ngoài cười nhưng trong không cười, "Thật là một ý kiến hay!"

Sarah lập tức tán thành, "Tán thành, chúng ta mang Tiểu An đến Italy, cha sẽ sắp xếp cho chị ấy, làm chị ấy biến thành người mẫu số một..."

"Cuối cùng sẽ biến thành mẹ của hai em đúng không?"

"Đúng!"

Bùi Tử Nghị cười cười, "Hừ! Nằm mơ giữa ban ngày."

Sarah lập tức ùi xùi, cả khuôn mặt cũng xị ra.

Nhưng mà Phuong Hân Nghi vẫn tán thành, "Thật ra thì tôi cảm thấy nếu có cơ hội nên để Tiểu An thử! Thứ nhất cô ấy có thể làm việc, thứ hai là để cô ấy tự tin hơn."

Bertini thấy có người giúp mình nói chuyện, vội vàng hòa theo, "Đúng vậy! Nếu cậu không yên lòng, thì khi cô ấy diễn cậu có thể đi theo cô ấy, bất kỳ lịch trình nào của cô ấy chúng tôi đều hỏi cậu trước, nếu cậu chưa đồng ý chúng tôi tuyệt đối sẽ tuyệt đối không tự tiện sắp xếp."

Bùi Tử Nghị hỏi, "Tiểu An thật sự tốt như vậy sao? Vì sao nhất định phải là Tiểu An?"

"Cậu không biết chứ hiện tại những công ty tư nhân bên châu Âu đều hy vọng Tiểu An làm người phát ngôn cho họ, bọn họ nói khí chất hồn nhiên đáng yêu của Tiểu An rất khó tìm thấy, hơn nữa Tiểu An lại xinh đẹp, cho nên tôi dám cá, nếu như cậu đồng ý để Tiểu An thử, nhất định Tiểu An sẽ thành công."

Bùi Tử Nghị suy nghĩ một chút, "Tìm cơ hội rồi chúng ta bàn lại sau! Hơn nữa chuyện này không phải tôi đồng ý là được, mà tùy thuộc vào Tiểu An, không biết cô ấy có thích không nữa."

Thấy lập trường của Bùi Tử Nghị bị lung lay Bertini cũng không nói thêm gì, dù sao đây cũng là ngày kết hôn của người ta.

Lúc này cha mẹ Bùi Tử Nghị cũng đi đến, một đám bạn nhỏ tiến lên tặng hoa, đưa nước, đưa kẹo, cha Bùi và mẹ Bùi được tiếp đón chu đáo trên mặt cũng nở nụ cười.

"Nhưng đứa trẻ này thật đáng yêu!" Mẹ Bùi vừa cười vừa nói.

Phuong Hân Nghi lập tức nói giúp Tiểu An, "Dĩ nhiên, những điều này đều là Tiểu An dạy đó! Những bạn nhỏ nơi này đều rất chị Tiểu An đúng không nào?"

"Đúng!"

Sarah cũng nói, "Tiểu An rất tốt, nếu không phải bị con của bác cướp đi, con đã sớm báo cha con cưới Tiểu An."

Shirley cũng nói, "Đúng đây!"

Bùi Tử Nghị sắp tức chết, "Hai em đừng mơ tưởng!"

Hai bé cùng le lưỡi với anh, hai bé vẫn không cam lòng.

Tất cả mọi người đều nói giúp Tiểu An, cha mẹ Bùi Tử Nghị lập tức hiểu, những người này đều sợ nhà họ Bùi không chấp nhận Tiểu An.

Cha Bùi cười cười, "Cái con không cần lo lắng, đây là quyết định của Tử Nghị, chỉ cần nó không hối hận là tốt rồi, chúng ta cũng không có ý kiến gì."

"Con không hối hận, con muốn cưới Tiểu An."

"Vậy thì tốt, phải chăm sóc tốt cho con bé!"

Lúc này Kỷ Văn Hào đi đến, sau đó bắt đầu nói chuyện với cha Bùi, từ quốc gia đại sự đến chuyện buôn bán, hai người vui vẻ nói không ngừng, điều này cho thấy chỉ có Kỷ Văn Hào mới thu phục được người như cha Bùi.

Không khí buổi lễ đang nóng dần, đầu bếp nhà hàng đang chuẩn bị thức ăn để lát nữa phục vụ khách mời, đồng thời tiếng nhạc nhẹ cũng vang lên rất nhiều bạn nhỏ vui mừng cùng nhau khiêu vũ.

Đột nhiên bầu trời bên ngoài âm u, thậm chí còn bắt đầu mưa, mới đầu là mưa nhỏ sau đó nặng hạt dần, gió càng ngày càng lớn thậm chí còn có sấm sét.

Nhưng vẫn không ảnh hưởng đến mọi người trong phòng, ai cũng vui vẻ nói chuyện.

Còn mấy phút nữa là buổi lễ bắt đầu, Bùi Tử Nghị nhìn đồng hồ trên tay thầm nghĩ chắc bác gái đã đưa Tiểu An đến rồi.

Bác gái kiên trì muốn dắt tay Tiểu An bước vào rồi đặt tay Tiểu An vào tay anh, hoàn thành nghi thức này, chắc cũng sắp đến rồi...

Nhưng ngay lúc này Sarah và Shirley gấp gáp chạy vào, vẻ mặt hoảng sợ cùng bối rối, giống như rất lo lắng. "Không xong! Không xong!"

Bùi Tử Nghị liền đi lên, "Xảy ra chuyện gì?"

"Mới vừa rồi bọn em định đi tìm Tiểu An, nhưng không thấy Tiểu An đâu cả! Bọn em đã tìm vài căn phòng nhưng đều không thấy Tiểu An, mẹ Tạ đang đi tìm Tiểu An."

Bùi Tử Nghi mở to mắt, không thể tin được là không thấy Tiểu An, cô gái này không thông minh đến mức biết trốn hôn.

Bùi Tử Nghi nhìn hai đứa bé trước mặt, mở miệng hỏi: "Không phải hai em dẫn Tiểu An đến Italy chứ?"

Giang Uy đứng bên cạnh tròn to mắt, "Bùi Tử Nghi, cậu điên à? Nói một điều hết sức ngu ngốc! Còn không nhanh đi tìm Tiểu An."

Trong nháy mắt nét mặt của hai bé liền biến đổi, bắt đầu cười hi hi, Sarah nói: "Không phải cuối cùng Tiểu An cũng phát hiện bộ mặt thật của người này rồi quyết định trốn hôn chứ?"

Shirley nói tiếp, "Có thể là vậy! Cha chúng ta nhanh đi tìm Tiểu An, sau đó mang Tiểu An về Italy!"

Bùi Tử Nghi nghe vậy, liền nóng lòng, vội lao ra cửa, mọi người cũng chạy theo ra ngoài, trong nháy mắt buổi lễ liền náo loạn, ai cũng rất lo lắng, rối rít tham gia tìm kiếm.

Đáng chết! Kỳ Xảo An em lại dùng chiêu này, chờ anh tìm được em, đừng bảo là một tháng, một năm cũng không cho em ăn kem!

Tiểu An!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kết Thúc

Tiểu An mất tích trong hôn lễ!

Bùi Tử Nghi, nhà họ Kỳ và vài người bạn tốt đều giật mình, mọi người đều tìm khắp hội Kim Cờ, ai cũng muốn tìm thấy Tiểu An.

Chạy khắp hành lang, mưa to không ngừng rơi, tiếng sấm ừng ực vang lên, nghe hơi sợ, Bùi Tử Nghi mặc vest, trên mặt lấm tấm mồ hôi, rất lo lắng.

Ba nhóm chia nhau đi tìm, cuối cùng tập hợp tại hành lang, ai cũng sốt ruột và lo lắng.

Bùi Tử Nghi vội vàng hỏi Giang Uy: "Tìm được Tiểu An không?"

Giang Uy lắc đầu. "Không có! Hân Nghi, em có tìm thấy không?"

"Phòng làm việc bên kia cũng không có."

Bùi Tử Nghi hờn hển vuốt vuốt trán của mình, "Ông trời! Sao chuyện này lại xảy ra vào lúc này? Tiểu An, rốt cuộc em chạy đi đâu?"

Phương Hân Nghi nuốt nước miếng một cái, "Tiểu An sẽ không trốn hôn chứ?"

Bùi Tử Nghi hét to, không muốn thừa nhận Tiểu An trốn hôn, như vậy thật mất thể diện, "Làm sao có thể! Sao Tiểu An có thể nghĩ ra chuyện như vậy?"

Ngay cả kết hôn là gì cũng không biết, huống chi là trốn hôn.

Con trai lớn nhà họ Kỳ trầm tư, "Có phải chị lại chạy đi chơi không? Dù sao trước khi hôn lễ bắt đầu chị đều đợi trong phòng nghỉ nên cảm thấy chán."

"Nhưng mà bây giờ đang mưa to, còn có sấm, cô ấy sợ nhất là sấm, sao có thể chạy ra ngoài đi chơi."

Đáng chết! Bùi Tử Nghi nghĩ nếu tìm được cô anh nhất định phải đánh vào mông cô, Tiểu An cũng coi như trẻ nhỏ, lúc nên dạy thì phải dạy.

"Không nhất định! Đây chỉ là có khả năng thôi, mọi người hãy chia nhau đi tìm lần nữa xem sao!"

Mọi người đang định đi tìm lần nữa thì Kỳ Văn Hào và Tạ Thi Âm cùng nhau đi đến, trên mặt hai người đều mỉm cười, vừa vui lại vừa cảm động.

"Cha, mẹ, hai người đang cười gì vậy?"

Tạ Thi Âm nhìn ông xã, rồi quay sang nói với mọi người: "Không cần tìm nữa, đã tìm được Tiểu An rồi."

Bùi Tử Nghị lập tức đi lên phía trước, "Ồ đâu? Cô ấy đang ở đâu?"

Kỷ Văn Hào chỉ chỉ phía sau, "Đi đến cuối hành lang rồi quẹo sẽ thấy Sarah và Shirley đang đứng ở cửa."

Bùi Tử Nghị liền chạy đi, mọi người cũng theo sau.

Chỉ chốc lát sau họ đã thấy căn phòng mà Kỷ Văn Hào nói, cũng thấy Sarah và Shirley đang đứng ở cửa, giống như không dám đi vào.

Sarah nhìn đến choáng váng, trong miệng thì lầm bầm, "Tiểu An thật dịu dàng, chị rất thích Tiểu An!"

Shirley cũng nói, "Em cũng vậy."

Bùi Tử Nghị nghiêng người đi vào phòng, mọi người thì đứng ngoài cửa nhìn, lúc này bên ngoài vang lên tiếng sấm đĩnh tai nhức óc, nhưng có thể thấy được cảnh tượng trong phòng...

Kỷ Xảo An ngồi dưới đất, không cần biết áo cưới trắng có bị dơ hay không, cô đang ôm Tiểu Vi vào ngực, nhỏ nhẹ trấn an bé.

Tiểu Vi bị tiếng sấm hù sợ, cả người phát run còn khóc nữa, mới vừa rồi khi Tiểu An nghe thấy tiếng sấm cũng sợ hết hồn, nhưng ngay lúc đó lại nhớ đến Tiểu Vi, cho nên vội chạy đến đây.

Tiểu Vi giống như Tiểu An, chẳng qua là Tiểu An gặp phải tiếng sấm thì sẽ có người che trở nếu không phải ba mẹ thì chính là Bùi Tử Nghị ôm cô vào lòng trấn an.

"Chị... sấm sấm... hơi sợ.." Giọng nói còn nức nở, giống như rất sợ hãi.

Tiểu An ôm chặt lấy bé, để bé rồi vào lòng mình, trong miệng thì nói, "Không sợ... Tiểu Vi không phải sợ... có chị ở đây."

"Hơi sợ... Thật khủng khiếp!"

"Ngoan! Không phải sợ." Tiểu An đứng đưa người, thương yêu trấn an Tiểu Vi. Thật ra Tiểu An cũng rất sợ sấm, nhưng bây giờ cô tràn đầy dũng khí để trấn an, bảo vệ Tiểu Vi.

Bùi Tử Nghị đi lên phía trước, đến bên cạnh Tiểu An và đứa bé, Tiểu An ngẩng đầu nhìn anh, rồi cười cười với anh, trong nụ cười hiện nên tia vui mừng và ý lại.

"Nghị Nghị"

Bùi Tử Nghị nở nụ cười sờ sờ đầu của cô, tất cả tức giận cũng bay mất, chỉ cần cô không trốn hôn, cô muốn làm gì cũng được.

Anh cũng ngồi xuống đất, không quản mình đang mặc bộ vest sang trọng, cùng Tiểu An trấn an đứa bé.

Dần dần Tiểu Vi ngừng khóc, ngủ thiếp đi trong lòng Tiểu An.

Bùi Tử Nghị rất có lòng tin, chính anh đã nói nhất định Tiểu An sẽ làm một người mẹ tốt, không cần nghi ngờ nữa, Tiểu An có tấm lòng rộng lớn lại rất yêu thương người, anh rất chờ mong, cực kỳ chờ mong con của họ ra đời, đứa bé có thể hưởng thụ tình thương đơn thuần cũng như sâu sắc nhất từ người mẹ.

Sarah bĩu môi, "Tiểu An thật dịu dàng, chị rất muốn Tiểu An làm mẹ mình đó!"

"Đúng đấy!"

Hai cô bé vượt đại dương đến Đài Loan, kết quả vẫn thất bại, không cách nào làm cho Tiểu An trở thành mẹ của hai bé. Nhưng khi nhìn thấy Tiểu An xinh đẹp hai bé cũng rất vui.

Cha mẹ Bùi Tử Nghị nhìn thấy vậy, đột nhiên cảm thấy quyết định của con trai thật sự rất chính xác, đây là một cô bé lương thiện lại đáng yêu, bọn họ không có cách nào không thương Tiểu An.

Cha Bùi cười cười, "Tôi nghĩ sự lựa chọn của con chúng ta rất chính xác."

"Đúng vậy!" Mẹ Bùi cũng đồng ý.

Phương Hân Nghi kiềm nén nước mắt, từ từ khép cửa phòng lại, nhường thời gian và không gian cho cô dâu chú rể, đó là thế giới thuộc về hai người, bọn họ không nên làm bóng đèn.

Giang Uy vừa nhìn liền biết Phương Hân Nghi nghĩ gì, anh nói với mọi người: "Hãy để họ ở chung! Chúng ta cứ ăn mừng trước đi, lát nữa họ sẽ ra, mọi người ăn gì trước đi, nếu không các bạn nhỏ sẽ đói bụng."

"Tán thành!"

Mọi người lần lượt rời đi, vừa nói vừa cười đi đến lễ đường. Mưa vẫn rơi, sấm vẫn đánh, nhưng không ảnh hưởng đến họ, thời tiết hôm nay rất tốt.

☆ ☆ ☆

Kỷ Văn Hào cùng vợ đi trong hoa viên, trong tay cầm dù, chặn mưa chặn gió cho vợ mình.

Tạ Thi Âm dựa vào ngực chồng, trên mặt mang theo nét cười nhàn nhạt, giống như đang nhớ lại, giống như đang bù ngùi.

Lúc này, bà lại rơi nước mắt.

Kỷ Văn Hào cười cười, lau đi nước mắt của vợ, "Cuộc sống tốt như vậy sao em lại khóc?"

Tạ Thi Âm cười, trong đôi mắt tràn đầy ánh sáng, "Đúng vậy! Kỳ thật nên cười, em rất vui, chẳng qua là trong đầu lại hiện lên nhiều ký ức."

Kỷ Văn Hào thờ dãi, "Anh cũng vậy."

Nhớ tới từ khi có Tiểu An đến nay, có cười cũng có nước mắt, có hi vọng, có tuyệt vọng nhưng họ vẫn đi đến phía trước, đoạn đường này có lẽ đã làm Tiểu An rất mệt, nhưng không có Tiểu An thì cuộc sống này không hề có ánh sáng.

Đột nhiên Tạ Thi Âm nói, "Em cảm thấy nên cảm ơn Tiểu An, con bé như một ân nhân trong cuộc đời em, dạy em rất nhiều điều."

Yêu như thế nào, không oán không hận, cố gắng sống vui vẻ mỗi ngày, thậm chí yêu thương mỗi người bên cạnh.

"Anh cũng vậy."

Bà nhìn chồng, "Anh cảm thấy Tiểu An có thích Từ Nghị không?"

"Dĩ nhiên thích, thậm chí không ngừng ở đó, thật ra thì Tiểu An yêu nó."

"Đúng vậy! Em cũng cảm thấy vậy, thật ra thì Tiểu An rất may mắn, trời cao cũng không lấy đi năng lực yêu của con bé." Tạ Thi Âm lau nước mắt, vào giờ khắc này bà chỉ muốn mỉm cười.

Tạ Thi Âm nhìn về phía sau, lễ đường ở trước mặt rồi, ai cũng vui vẻ, các bạn nhỏ thì ăn đồ ăn, người lớn thì trò chuyện, mặc dù nam nữ chính không có ở đây, nhưng ai cũng ăn mừng cho họ.

"Ông xã, anh cảm thấy chúng ta có thể gỡ gánh nặng này xuống sao?"

Kỷ Văn Hào cười khỏ, "Làm sao có thể, chỉ cần còn yêu Tiểu An thì gánh nặng này không có cách nào để xuống được."

Dắt tay vợ, trong mắt Kỷ Văn Hào xuất hiện nước mắt, "Nhưng bây giờ chúng ta không còn gì để hối tiếc, cho dù ngày nào đó rời khỏi cõi đời này, chúng ta cũng không còn vướng bận gì."

Vì Tiểu An, bọn họ đã từng không dám rời xa Tiểu An dù chỉ một ngày, sợ Tiểu An một người tịch mịch cô độc, sẽ không có ai chăm sóc, nhưng bây giờ Tiểu An có Từ Nghị, Từ Nghị sẽ ở bên cạnh con bé, con bé cũng vậy, hai đứa sẽ nâng đỡ lẫn nhau vượt qua từng trạm kiểm soát trên con đường nhân sinh của mình.

Cho dù hai vợ chồng họ không gỡ bỏ được gánh nặng này nhưng ít nhất cũng có người chia sẻ.

"Vậy chúng ta sẽ cùng nhau đi sao?"

"Dĩ nhiên, chúng ta còn có con đường khác sao?"

Bà cười cười nắm tay chồng đi vào lễ đường, hôm nay bọn họ nên ăn mừng vì con gái, nhưng trong lòng lại thầm chúc phúc cho bọn trẻ.

Chỉ mong Tiểu An vĩnh viễn vui vẻ, vĩnh viễn hồn nhiên, cô bé và cậu bé vĩnh viễn hạnh phúc.

☆ ☆ ☆

"Xin hỏi Tiểu An, con có đồng ý lấy Bùi Từ Nghị không?"

"Lạnh lạnh."

"Không phải rồi! Lại một lần nữa, xin hỏi Tiểu An con có đồng ý lấy Bùi Từ Nghị không?"

"Lạnh lạnh."

"Không phải rồi! Cậu phải nói 'Con đồng ý'."

"Lạnh lạnh."

"Không để ý tới cậu nữa! Mình phải về nhà rồi."

"Nghị Nghị."

"Gi?"

"Đồng ý."

"Gi... Cậu nói gì?"

"Nghị Nghị, đồng ý."

"Đồng ý? Cậu nói đồng ý, cậu nói là... đồng ý gả cho Bùi Tử Nghị sao?"

Tiểu An không để ý đến cậu, tiếp tục ăn kem.

"Ha ha ha" Cậu bé cười khúc khích, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo, nắm chặt cơ hội, dù sao cơ hội rất khó có được!

Cậu đứng tại chỗ, "Được, Tiểu An đồng ý, vậy Bùi Tử Nghị con có đồng ý lấy Tiểu An làm vợ không?"

Vội vàng đổi chỗ, đứng bên cạnh Kỳ Xảo An, ra vẻ nghiêm chỉnh trầm giọng nói: "Con đồng ý!"

Tiểu An cười cười tiếp tục ăn kem.

"Buổi lễ kết thúc, tấu nhạc..." Đột nhiên cậu đỏ mặt cười một tiếng. "Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu rồi."

Cậu không sợ chết bửu môi, chuẩn bị hôn cô bé, nhưng còn chưa chạm đến đôi má trắng mịn kia đã cảm thấy ngọt ngọt, lạnh lạnh.

Cô bé tưởng rằng cậu bé muốn ăn kem nên trực tiếp nhét kem vào miệng cậu, muốn mở miệng nói chuyện nhưng trong miệng toàn là chocolate.

"Bây... bây giờ là như thế nào đây?" Thiếu chút nữa bị sặc.

"Nghị Nghị, ăn lạnh lạnh."

"Không phải! Là hôn nhẹ... Đây là lễ nghi, không được cử động..."

"Lạnh lạnh."

"Hôn nhẹ!"

"Lạnh lạnh."

Lạnh cái đầu cậu!

Cô bé cười, ban đầu cậu nghiêm mặt nhưng cuối cùng cũng bật cười.

Mặt trời ngả về tây, chiếu lên hai người, tạo thành hai cái bóng thật dài, điểm duy nhất gắn kết với nhau là tay hai người, họ vẫn nắm tay nhau.

Nắm thật chặt

Toàn vẫn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em, Em Biết Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.